

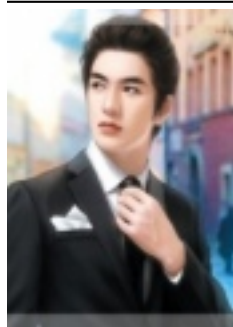
Tổng Tài Bá Đạo

Contents

Tổng Tài Bá Đạo	2
1. Chương 1: Một Màn Kia – P1	3
2. Chương 2: Một Màn Kia – P2	3
3. Chương 3: Một Màn Kia – P3	4
4. Chương 4: Chủ Nhân Của Ông Gia	4
5. Chương 5: Ta Với Nó Xinh Đẹp Hơn? – P1	5
6. Chương 6: Ta Với Nó Ai Xinh Đẹp Hơn? – P2	6
7. Chương 7: Ta Nói, Nó Xinh Đẹp Hơn Người.	7
8. Chương 8: Ta Chán Ghét Người, Chán Ghét Người!	8
9. Chương 9: Hàn Chí Viễn – P1	8
10. Chương 10: Hàn Chí Viễn – P2	9
11. Chương 11: Hàn Chí Viễn – P3	10
12. Chương 12: Người Quái Dị	11
13. Chương 13: Khúc Nhạc Đệm P1	12
14. Chương 14: Khúc Nhạc Đệm P2	12
15. Chương 15: Ba Bang Hội	13
16. Chương 16: Nhìn Trộm – P1	14
17. Chương 17: Nhìn Trộm P2	15
18. Chương 18: Thanh Âm Lúc Nửa Đêm	16
19. Chương 19: Ánh Mắt Khác Thường	16
20. Chương 20: Chương 20	19
21. Chương 21: Đêm Bị Xé Rách	19
22. Chương 22: Công Chúa Kiều Ngạo	20
23. Chương 23: Công Chúa Kiều Ngạo P2	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	24
26. Chương 26	25
27. Chương 27: Đáp Ứng Ba Việc	26
28. Chương 28	27
29. Chương 29	28
30. Chương 30	29
31. Chương 31	30
32. Chương 32: Tôi Muốn Nó – P1	31
33. Chương 33: Tôi Muốn Nó – P2	32
34. Chương 34: Chọc Túc P1	34
35. Chương 35: Chọc Túc P2	35
36. Chương 36	36
37. Chương 37	38
38. Chương 38	39
39. Chương 39	40
40. Chương 40	41
41. Chương 41	42

42. Chương 42	43
43. Chương 43	44
44. Chương 44	45
45. Chương 45: Đưa Tôi Về Nhà – P2	47
46. Chương 46	48
47. Chương 47: Bên Trong Cánh Cửa	49
48. Chương 48: Lãnh Thị Xuất Vốn	50
49. Chương 49: Còn Muốn Tiếp Tục Chơi?	51
50. Chương 50: Vô Tình	53
51. Chương 51	54
52. Chương 52: Bởi Vì Mình Thích Anh Ta	55
53. Chương 53: Lần Đầu Gặp Hạ Phu Nhân	56
54. Chương 54: Mẹ Con Giằng Co	58
55. Chương 55: Là Cô Cố Ý	59
56. Chương 56: Cô Cũng Có Lúc Phải Khóc Sao?	60
57. Chương 57: Cô Cũng Có Lúc Sẽ Khóc Sao – P2	61
58. Chương 58: Ngăn Cản Trước	62
59. Chương 59: Nhất Định Phải Giúp Mình!	63
60. Chương 60	65
61. Chương 61: Chúng Ta Đi Nghỉ Đi	66
62. Chương 62: Sao Cô Có Thể Có Cảm Giác Như Thế Được	68
63. Chương 63	69
64. Chương 64: Không Thể Nói Gì Với Lần Đầu Tiên	71
65. Chương 65: Tình Huống Đột Phát	73
66. Chương 66: Tình Huống Đột Phát P2	74
67. Chương 67: Mang Về Nhà, Được Không?	81
68. Chương 68: Uy Hiếp Chạy Trốn	88
69. Chương 69	97
70. Chương 70: Cổ Tình Kiếm Chuyện	103
71. Chương 71: Chuyện Xấu	107
72. Chương 72: Chuyện Xấu 2	114

Tổng Tài Bá Đạo

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Tổng tài bá đạo của tác giả Sơ Thần trên website đọc truyện online. Nghe nói,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-ba-dao>

1. Chương 1: Một Màn Kia – P1

Mùa đông Canada không ngừng bị tuyết bao phủ, không muốn ngừng, cũng không biết lúc nào mới có thể ngừng. Ở trong trí nhớ của Hàn Nhất Nhất, Canada luôn luôn chìm trong tuyết trắng. Nó xoa xoa bàn tay nhỏ bé đẩy cửa ra, cần được sưởi ấm thật tốt, thời tiết bên ngoài đã khiến cơ thể nhỏ nhắn của nó không cách nào chịu được nữa. “Van xin ngài, tiên sinh, đừng!” Cơ thể nhỏ nhắn của nó đột nhiên bị giọng của người phụ nữ này hù dọa, chắc chắn thanh âm này là của mẹ, nó vừa nghe liền biết. “Sao lại không? Bây giờ người là con đàn bà thối tha mà gã đàn ông vô dụng kia ném cho ta, đợi một lát nữa người sẽ cầu ta muốn người” Giọng đàn ông thô lỗ như vậy là của ai? Hàn Nhất Nhất cố gắng suy nghĩ. Cơ thể nhỏ nhắn của nó bước gần hơn về phía phòng ngủ. “Tiên sinh, van xin ngài, như vậy không được, tôi van xin ngài, nếu như để phu nhân biết được, tôi nhất định sẽ chết, tôi van xin ngài” Hàn Nhất Nhất nghe thấy tiếng cầu xin của mẹ, thân thể lại càng thêm run rẩy thế nhưng bước chân nho nhỏ của nó lại cũng bất động tại chỗ. “Có ta ở đây phu nhân sẽ chẳng làm gì được người? Tiểu mỹ nhân đừng để ta nôn nóng chờ đợi nữa bằng không bây giờ ta sẽ khiến cho chồng của người phải chết, hahaha” Người phụ nữ trong phòng liễu mạng chống đỡ, nhưng sức lực của đàn ông vẫn mạnh hơn, bàn tay nho nhỏ của nàng chỉ tựa như một làn gió nhẹ trước mặt hắn. “Van xin ngài, tiên sinh, số tiền mà chồng tôi còn nợ, tôi sẽ thay hắn từ từ trả lại cho ngài cùng phu nhân, làm đầy tớ suốt đời làm người hầu suốt đời, van xin ngài thả tôi đi” Nàng còn đang hết lời van xin, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng lộ ra vẻ tuyệt mỹ phản kháng nhưng bất lực. Gã đàn ông mang theo tiến cười dằng dặc cùng thái độ cường ngạnh bằng một tay kéo xuống quần áo của nàng, cơ thể tinh tế giống như một bức tranh, ánh mắt hắn càng trở lên tham lam. Thân thể phụ nữ xinh đẹp cường liệt kích thích ánh mắt của hắn, hắn đã nhìn qua thân thể của vô số đàn bà, chơi đùa qua không biết bao nhiêu thân thể phụ nữ nhưng cơ thể của người phụ nữ này lại mang cho hắn một loại cảm giác khác, thậm chí liên tục kích thích mọi giác quan nguyên thủy nhất của hắn. “Thật đẹp, thật đẹp, Hàn Chí Viễn vô dụng kia thật không biết hưởng thụ, đi theo ta mỗi ngày ta sẽ khiến cho người càng thêm được yêu thích.” Gã đàn ông không thể đợi được nữa, dục hỏa trong mắt hắn đã tựa như ác lang vậy. “Không, tiên sinh, một lát nữa phu nhân sẽ đến, cầu xin ngài thả tôi đi mà!” Người phụ nữ bất lực phản kháng. Thân thể nàng run rẩy ngoại trừ âm thanh cầu xin tha thứ không dám có bất cứ hành động gì. Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn là như thế này, một người phụ nữ từ khi sinh ra đến lập gia đình, vận mệnh của họ đều là giao cho người khác, tuy rằng từ bé sinh ra đã có khuôn mặt quốc sắc thiên hương, nhưng chỉ là một kiếp bán cùng mà thôi, khuôn mặt này cũng đã định cả đời này là chuỗi bi kịch.

2. Chương 2: Một Màn Kia – P2

Thân thể nhỏ nhắn của Nhất Nhất run lên, nó lao người chạy tới cửa phòng ngủ, giơ tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mẹ làm cái gì ở bên trong? Gã đàn ông kia hình như không phải là cha nhưng tại sao lại có chút quen thuộc? Người phụ nữ khóc than không phải do đau đớn từ gã đàn ông đang ra ra vào vào thân thể của nàng. Mà là khóc vì một lần nữa nàng lại phải thay gã chồng chết tiệt của nàng trả nợ, chủ nợ lần này là Ông lão gia, nếu để Ông phu nhân biết khẳng định nàng sẽ bị đánh chết tươi. Nhanh như vậy người phụ nữ này đã khiến iệng gã đàn ông phát ra thanh âm hưởng thụ mà dâm dục, hắn không thể không thừa nhận rằng cơ thể người phụ nữ này mang lại cho hắn cảm giác hưng phấn mãnh liệt hơn bất kỳ bà vợ nào của gã. Nhất Nhất đẩy cửa ra thấy cảnh mẹ bị thân thể một gã đàn ông nằm úp sấp trên người mẹ. Nó mở to hai mắt, đây là cái gì? Tuy rằng nó không rõ tình hình nhưng trực giác nói cho nó biết hiện tại mẹ nó đang bị người ta khi dễ. Ánh mắt của mẹ giống như đứa trẻ năm tuổi mở to vô tội chịu đựng tất cả sự kinh khủng. “Nhất Nhất không nên nhìn, không nên nhìn, mau đi ra, đi ra ngoài!” Hàn Phong kêu to lên, ánh mắt lộ ra đau thương cùng thê lương. Đến tột cùng nàng đã phạm vào tội lỗi gì đến cả ông trời cũng muốn trừng phạt nàng cùng con gái của nàng như vậy? Ông Vạn Thiên ghét nhất chính là tại thời điểm gã đang hứng khởi chơi đàn bà lại bị người khác cắt ngang. Gã phần nộ hung ác trừng mắt, độc địa nói: “Xú nha đầu nhà mày, mau cút ra ngoài cho tao!” Hành động phủ phục trên người Hàn Phong của gã chẳng những không ngừng lại còn thêm điên cuồng ngang ngược cùng hung mãnh hơn nữa. Nhất Nhất nhanh chóng chạy ra ngoài. Nàng cố gắng chặn lại thanh âm hỗn tạp đầy thống khổ kéo dài, kiên cường nén chịu không chế nước mắt ở viền mắt. Nàng nắm lấy khăn trải giường bên cạnh Ông Vạn Thiên che lại trên người. Nàng không muốn con gái tuổi còn nhỏ đã bị ảnh hưởng xấu như vậy, lại càng không muốn cho con gái nhìn thấy một thân thể xấu xí cùng dơ bẩn như vậy. “Mẹ!” Nhất Nhất khẽ cắn môi, nhú chặt lông

mày. Nó nắm chặt bàn tay nhỏ nhìn gã đàn ông có thân hình to béo đang đu đưa kia. Mẹ bảo nó đi ra, nó biết mẹ là vì tốt cho nó, thế nhưng mẹ đang chịu đựng thống khổ, nó không thể để mặc kệ mẹ mình, thân thể nhỏ bé của nó giống như bị công kích mà chạy vọt tới bên cạnh gã đàn ông. Không đợi gã có bất cứ hành động gì, nó huy động sức lực nhỏ bé hung hăng mà cắn lên đùi gã. Tức thời trong phòng truyền ra tiếng hét như lợn bị cắt tiết! Rất nhanh gã đàn ông đã giống như một con thú hoang kinh hô thảm thiết.

3. Chương 3: Một Màn Kia – P3

“Tiểu nha đầu khôn kiếp mau nhả ra!” Ông Vạn Thiên cắn răng vì đau, nhưng một phần thân thể vẫn còn cứng đờ lưu lại trong cơ thể của Hàn Phong. Hắn muốn dùng lời lẽ hù dọa nha đầu không biết sống chết kia sợ mà bỏ chạy. Hàn Nhất Nhất quát cường mà cổ chấp không chịu nghe, nó một mắt một còn mà cắn cái chân của hắn, hắn không rời khỏi người mẹ nó, nó tuyệt đối sẽ không nhả ra. “Ông tiên sinh, van xin ngài, ngày hôm nay buông tha tôi đi, coi như tôi cầu xin ngài.” Hai mắt Hàn Phong khóc đến sưng đỏ, thảm thiết nói lời van xin. “Hừ! Hai mẹ con nhà các người làm mất sạch hứng thú của lão tử, ngày hôm nay lão tử liền cho cả nhà chúng mày chơi cho đã!” Hắn hung ác nói, ánh mắt tức giận trợn trừng giống như cái chuông đồng rất xấu xí. Hàn Phong nhát gan không dám phản kháng thêm nữa, ngược lại chỉ có thể nhìn về phía Nhất Nhất: “Nhất Nhất nghe lời, mau đi ra. Lúc này mẹ đang bận, một lát là tốt rồi, mau đi ra!” Nhất Nhất nghe thấy lời cầu xin lẫn tiếng khóc của mẹ, nó biết mẹ nói dối, nó không muốn nghe những lời như thế này của mẹ. Trong tiềm thức còn non nớt của nó, nó muốn ở lại cùng mẹ đối phó với gã xấu xa này. Việc Nhất Nhất không chịu nhả ra rốt cục đã chọc giận Ông Vạn Thiên trên người Hàn Phong. Hắn quát lên một tiếng, rút phần thân thể kia ra, nâng lên cái chân kia không bị Nhất Nhất cắn, cố sức đá về phía thân thể nhỏ nhắn của Nhất Nhất. Thân thể nhỏ bé của Nhất Nhất không có bất kỳ phản kháng nào bị sức lực người lớn của hắn đánh trúng, cả người va vào cột gỗ trong phòng. Tiếp theo! Bang một tiếng, một vật thể rơi xuống mặt đất. Hàn Phong mặc qua loa bộ quần áo vào người, nhanh chóng lao đến trên mặt đất, chăm chú mà đem con gái ôm vào trong lòng “Nhất Nhất, con thế nào? Có bị thương hay không?” Tay nàng cố gắng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhất Nhất “Mau nhìn mẹ đi, nói ẹ biết con có bị thương không?” Thanh âm lo lắng của nàng tràn đầy yêu thương vô hạn, nàng hận bản thân yếu đuối, hận bản thân nhát gan thế nhưng nàng trước sau lại vô lực phản kháng. “Mẹ, mẹ!” Nhất Nhất mở mắt, lộ ra vẻ tươi cười nhưng không giống đang cười “Nhất Nhất không có việc gì, có Nhất Nhất ở đây Nhất Nhất sẽ không để người xấu này khi dễ mẹ nữa!” “Nhất Nhất của mẹ thật là đứa con gái ngoan.” Hàn Phong nói xong liền đem nó ôm vào trong lòng mình. “Hừ! Hai còn đàn bà thôi, ngày hôm nay lão tử bỏ qua cho các người, ngày nào đó tao sẽ cho hai mẹ con chúng mày biết cái gì gọi là hối hận! Con mẹ nó.” Hắn phun một bãi nước bọt, vung ống tay áo hướng phía ngoài cửa đi ra. Hàn Phong bị lời đe dọa của Ông Vạn Thiên làm cho sợ đến mức run bần bật lên, càng thêm cố sức ôm lấy thân thể nhỏ bé của Nhất Nhất.

4. Chương 4: Chủ Nhân Của Ông Gia

Một tầng lại một tầng tuyết bao phủ cả thành phố, trong khu biệt thự ngày hôm nay bọn trẻ lại càng thêm vui vẻ. “Đại tiểu thư, tôi không dám nữa, về sau tôi nhất định chỉ nghe lời nói của cô, van xin cô đừng trừng phạt tôi được không?” Một cô gái chừng hai mươi tuổi quỳ gối trước mặt một tiểu cô nương, van xin giống như một con chó. “Hừ! Con đây tớ vô dụng. Nếu lần sau người còn dám giúp đỡ con gái của người đàn bà kia, ta nhất định làm thật. Nếu để ta lại thấy người đến lấy lòng nhị tiểu thư, ta sẽ may cái miệng của người lại.” Một tiểu cô nương có khuôn mặt thon dài xinh đẹp lại lộ ra một cổ tức giận hung ác, trừng mắt giáo huấn người hầu đang quỳ gối trước mặt. “Vâng, đại tiểu thư, tôi hiểu, tôi nhất định sẽ ghi nhớ điều này, van xin cô tha thứ cho A Đào lần này, xin cô!” Hai tay của cô ta dính đầy máu tươi, thanh âm run rẩy. Lần giáo huấn này đây khiến cho cô hoàn toàn hiểu được rằng: trong Ông gia này, những đứa

con của nhị phu nhân cùng tam phu nhân đều không có phần. Chỉ có con của đại phu nhân mới là con cháu Ông gia, những đứa nhỏ khác đều là kẻ thù của Ông gia. “Giai Vi, con không luyện đàn thật tốt, ở trong này làm cái gì?” Một giọng nữ uy nghiêm vang lên. “Mẹ!” Giọng nữ ngọt ngào như mở cờ, như dính mà bỏ lên cánh tay của người phụ nữ. Ánh mắt tà tà của bà chăm chú nhìn A Đào đang quỳ gối bên cạnh, “Nó xảy ra chuyện gì?” “Nó không nghe lời, Giai Vi thay mẹ giáo huấn người hầu. Để cho đôi mắt chó của nó kia hiểu rõ chủ nhân của gia đình này là ai, hừ!” Cái miệng nhỏ nhắn của nó đẩu lên giống như tư thế của nữ vương. “Bảo bối của mẹ thực ngoan, thực hiểu chuyện!” Bà nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như báu vật của Ông Giai Vi, ở trên khuôn mặt nhỏ của nó hôn ấn xuống. “A Kiều, đem A Đào đuổi ra khỏi Ông gia. Loại người hầu không hiểu biết phép tắc này, giữ lại chính là tai họa.” Bà một bên nở nụ cười xinh đẹp với con gái, một bên lại âm ngoan mà ra lệnh. “Vâng, phu nhân!” A Kiều nhẹ giọng đáp lời. Ngay lập tức, có hai người con trai kéo cơ thể của A Đào đi ra ngoài. “Phu nhân, đừng, phu nhân. Van xin bà, tôi về sau không bao giờ tái phạm nữa. Xin bà, giữ lại tôi mà phu nhân!” Thanh âm của cô ta càng ngày càng xa ngoài cửa lớn. Một vết máu đỏ tươi, từ A Đào mà chảy ra, như khắc vào lớp tuyết trên mặt đất. Một phía khác, một thân ảnh nhỏ nhỏ bịt kín miệng, một chút âm thanh cũng không dám phát ra. Trong con người đen bóng rơm rớm nước mắt lấp lánh. “A Đào, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Là em hại chị, là em hại chị.” Tiểu cô nương kia có một mái tóc dài giống như rong biển che khuất vết bặt tai nhỏ. Khuôn mặt của nó cùng mẹ nó xinh đẹp như nhau, e thẹn động lòng người, nó chính là nhị tiểu thư của Ông gia – Ông Giai Trùng.

5. Chương 5: Ta Với Nó Xinh Đẹp Hơn? – P1

Tuyết vẫn như cũ. Tuyết bay bay đầy trời. Trên mặt đất, hai người tuyết cao cao đội mũ dạ màu đỏ. Đứng bên cạnh người tuyết, một bé gái nhỏ xinh xắn mặc áo gió màu đỏ, trên đầu đội mũ tuyết màu đỏ trông có vẻ còn nhỏ tuổi, nhưng lại trang điểm rất hợp thời trang. Phía sau nó là một đám người hầu. Ông Giai Vi âu yếm ôm mái tóc của nó. Bông tuyết lất phất trên mái tóc của nó. Gió thổi làm vài sợi tóc nhẹ nhàng bay bay. Bông tuyết rơi trên chiếc áo ba-đơ-xuy cùng chiếc mũ màu đỏ thắm. Ông Giai Vi có thân thể nhỏ bé duyên dáng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn. Nó đẹp đến mức đứng ở đâu cũng đẹp. Nó quay người, ánh mắt nó vô tình lướt qua hai bóng người, sắc mặt vui vẻ từ từ biến mất. “Đại tiểu thư!” “Chị!” Hai cô gái nhỏ cơ hồ là cùng thốt ra tiếng. “Mày là Hàn Nhất Nhất?” Ánh mắt xinh đẹp của Ông Giai Vi cũng không thêm nhìn em gái của mình, Ông Giai Trùng, mà trực tiếp dùng vẻ mặt thách thức nhìn phía Hàn Nhất Nhất. “Đúng vậy, đại tiểu thư” . Hàn Nhất Nhất khẽ mỉm cười, khuôn mặt trong veo chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay khẽ nổi lên lúm đồng tiền. Ông Giai Vi có chút kinh ngạc. Con nhỏ này chưa từng nịnh hót và nịnh bợ nó. Mà nó chỉ cần khẽ mỉm cười, khuôn mặt đã sáng lạng lên. Trong lòng nó rất khó chịu. Ở Ông gia, chỉ cần là phụ nữ sẽ nói nó là xinh đẹp nhất. Một lần nó nghe được một người không nói giống như thế. Người đó nói có một cô gái tuy rằng ăn mặc giản dị nhưng mà bộ dạng so với đại tiểu thư nhìn không tồi. Bởi vì câu này nó đã khiến A Đào vĩnh viễn phải cắt khỏi Ông gia, cũng làm cho đứa em gái cùng cha khác mẹ càng thêm cô độc, càng có ác ý với nó. Ai dám nói ở đây có người xinh đẹp hơn Ông Giai Vi nó thì kẻ đó chính là kẻ thù của nó. Kết cục cũng không tốt đẹp gì. “Bộ dạng bình thường nhưng so với đầy tớ có vẻ cũng xinh đẹp?” Ông Giai Vi cười như không cười mà nhìn nó. “Đại tiểu thư quá khen. Nhất Nhất như thế nào có thể so sánh được với hai vị tiểu thư đây” “Lớn mật. Ai nói mày có thể so sánh với chúng tao!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, Ông Giai Vi vung bím tóc trên tay lên, liềm hướng trên người Hàn Nhất Nhất mà quất túi bụi. Hàn Nhất Nhất ngây ngốc đứng im mặc cho người có bị đánh đau đến mấy nó cũng không dám phát ra thanh âm, nhẹ nhàng mỉm chặt môi lại. Mắt thấy bím tóc của Ông Giai Vi lại một lần nữa giơ lên, Ông Giai Trùng chỉ có thể đứng ra nói: “Chị, Nhất Nhất phạm phải điều gì sai? Nhất định phải dùng bím tóc đến trừng phạt cậu ấy sao?” “Chẳng lẽ em là kẻ điếc sao? Chị khen nó một câu bộ dạng đầy tớ so với bình thường đẹp. Giờ nó liền tự mình thật sự là tiên nữ” . Chỉ bằng một kẻ sinh ra đã là người hầu mà cũng đòi so sánh với nó sao? “Chị, chị hiểu lầm Nhất Nhất. Ý tứ của cậu ấy không phải như vậy” . Ông Giai Trùng tiếp tục nói. “Đúng vậy, đại tiểu thư, em nghĩ là chị hiểu lầm ý tứ của Nhất Nhất rồi.” “Ba, ba” Cùng với tiếng ba, bím tóc hung hăng mà rơi vào trên cơ thể gầy yếu của nó. Ánh mắt Hàn Nhất Nhất ủy khuất chống lại nó. Đại tiểu thư so với nhị tiểu thư đúng là kẻ ác độc, Ông gia tại sao lại có hai vị tiểu

thu một thì hung ác dã man một lại dịu dàng thiện lương. “Như thế nào? Mày dám lườm tao, không phục phải không?” Ông Giai Vi lại một lần gãi bím tóc trên tay lên. Hôm nay tao sẽ giáo huấn thật tốt con nha đầu không biết sống chết này. Bím tóc không có hạ xuống mà bị Ông Giai Trùng dùng sức cầm lấy. Ông Giai Vi lườm nó, lại một lần nữa trợn to hai mắt. Quả thực không thể tin được việc này. Đứa em gái ỉnh thường nhất gan, sợ phiền phức, hành động này là của em gái nó dám làm sao? Bình thường nó đánh người hầu của nó. Em gái đứng ở một bên, một câu cũng không dám nói mà lúc này cư nhiên lại phản kháng?

6. Chương 6: Ta Với Nó Ai Xinh Đẹp Hơn? – P2

Những bông tuyết lớn nhẹ nhàng dính ở bím tóc của Ông Giai Vi nháy mắt một cái đã không còn

“Chị cả. Van xin chị đừng đối xử với Nhất Nhất như vậy được không? Em cam đoan không bao giờ. . . tranh đồ vật này nợ gì với chị nữa được không?” Ông Giai Trùng nhìn thấy ánh mắt thù hận ngày càng trở nên hung ác điên cuồng của chị, trong lòng nó sợ muốn chết. Chính là nếu nó không xin tha cho Nhất Nhất, khẳng định cậu ấy sẽ bị chị đánh chết tươi. Nó đã mất đi rất nhiều người hầu đối xử tốt với nó, nó không bao giờ. . . nữa nghĩ muốn mất đi bạn tốt Nhất Nhất này.

“Ông Giai Trùng mày có đầu óc hay không hả? Chỉ bằng mày mà dám tranh đồ gì đó với tao sao, mày nhìn tất cả đồ chơi búp bê vải của mày xem. Tất cả đều là tao chơi chán không muốn chơi nữa mới ném ày. Còn nữa, mày có biết hay không, cái con búp bê công chúa bạch tuyết dễ thương mày thích muốn chết đi. Cái con búp bê vải đấy, tao chơi xong, thà rằng xé rách nó cũng không thêm bổ thí ày. Hề là thứ mày càng muốn, tao càng không để cho, hừ!” Hết thấy tất cả đồ vật tốt đẹp hề là không thuộc về Ông Giai Vi nó, nó đều muốn hủy diệt hết. Kể cả đứa bé gái kia, được gọi là Ông Giai Trùng em gái nó.

Trong mắt Ông Giai Trùng tràn ngập mê mang. Nó không hiểu bác gái cùng chị cả vì cái gì lại nói nó cùng mẹ nó đều bản giống nhau, không hiểu vì cái gì cha lại lấy nhiều vợ như vậy. Không hiểu vì cái gì mỗi lần cha từ trong phòng mẹ nó phòng đi ra. Bác sẽ tìm rất nhiều cách tra tấn mẹ. Tra đến dần dần, mà từ từ cha cũng rất ít rất ít đến phòng mẹ nó nữa, dần dần địa vị hai mẹ con nó ở Ông gia cũng ngày càng thấp.

Nhìn thấy vẻ mê mang cùng ủy khuất của nó, trong lòng Ông Giai Vi có một hồi khó hiểu, nó không biết bọn chúng có quan hệ huyết thống gì, em gái ở trong mắt nó trừ bỏ chán ghét vẫn là chán ghét.

“Mày buông tay ra!” Ông Giai Vi mang theo ngữ khí mệnh lệnh nói với nó.

“Trừ phi chị thả Nhất Nhất, bằng không em sẽ không buông tay.” Ông Giai Trùng cũng thêm cố chấp.

Ông Giai Vi đưa mắt ra hiệu, một đứa bé bên cạnh lập tức đi qua kéo Ông Giai Trùng đi. Rất nhanh tay nó đã bị bức xuống lòng ra. Ông Giai Vi rút bím tóc vừa được giải thoát liền gãi lên mà lúc này đây đột nhiên lại đánh lên người đứa em gái.

“Đừng!” Ông Giai Trùng đau đến kêu lớn lên.

“Mày cư nhiên dám giật bím tóc của tao. Mày còn dám uy hiếp tao, để coi tao làm gì lại mày.” . Không bởi vì đối phương là em gái mà bím tóc nhẹ tay xuống.

Tất cả tiểu hài tử cũng không dám lên tiếng, chỉ là đứng bên ngoài quan sát.

Thời điểm tay Ông Giai Vi lại nâng tay lên, Hàn Nhất Nhất nhào vào trên người Ông Giai Trùng. Bím tóc lại một lần vô tình mà dừng ở trên người nó.

“Nhị tiểu thư, thực xin lỗi!” Cô ôm thân thể nhỏ bé của Ông Giai Trùng nhẹ nhàng mà nói. Xong trong lòng của cô là tự trách chính là cô làm cho nhị tiểu thư bị đại tiểu thư dùng bím tóc đánh.

Ông Giai Vi thấy vậy chỉ vào Hàn Nhất Nhất nói với một đồng tiểu hài tử: “Ta Ông Giai Vi xinh đẹp hay Hàn Nhất Nhất nó xinh đẹp?”

Những tiểu hài tử ấy cơ hồ không có gì do dự trăm miệng một lời nói: ” Đại tiểu thư xinh đẹp. Đại tiểu thư xinh đẹp.”

Miệng nó cười cong lên, nó chính là muốn nghe được mọi người nói Ông Giai Vi nó xinh đẹp hơn so với Hàn Nhất Nhất.

“Hiện tại các người đi nhặt tảng đá cho ta. Nhiệm vụ chính là hướng trên người hai đứa nó mà ném, ném càng nhiều càng tốt!” Nó lại một lần nữa lớn tiếng ra lệnh.

Lúc này một đứa bé thân hình mập mạp đôi mắt hí lại tên là Trần Gia Linh đứng bên cạnh nói: “Đại tiểu thư. Trên mặt đất khắp nơi đều là tuyết, căn bản là không có tảng đá nào. Làm sao bây giờ?”

“Không có tảng đá liền nặn bóng tuyết hướng người chúng nó mà ném, ném chết nó cho ta!” Nó nghiêng răng phát ra lửa giận nói. Ở trong ý thức của nó, chỉ cần làm sai ý tứ của nó thì đều bị trừng phạt.

Lời của nó mới vừa dứt. Mấy đứa trẻ kia tựa như phát điên, nhặt tuyết trên mặt đất lên, hướng Hàn Nhất Nhất cùng Ông Giai Trùng mà ném, đặc biệt là Hàn Nhất Nhất bởi vì Ông Giai Trùng là nhị tiểu thư. Nếu không được sủng ái thì bọn chúng cũng không dám đắc tội đứa bé này.

7. Chương 7: Ta Nói, Nó Xinh Đẹp Hơn Người.

“Các người dùng sức ném cho ta. Người nào ném nhiều ta liền thưởng người đó một trăm đồng tiền!” Ông Giai Vi lớn tiếng tuyên bố. Phải biết rằng, khi đó, một trăm đồng tiền bằng tiền công một tháng của bố mẹ bọn nhỏ ở Ông gia. Những đứa nhỏ đó vừa nghe nói đến có một trăm đồng tiền, cả đám như điên rồi, giống như Trần Gia Linh trực tiếp tấn công Hàn Nhất Nhất, ra sức mà cởi áo khoác của nó. Cứ như vậy, thân thể của Nhất Nhất gần như phơi bày trong không khí. “Chị, xin chị, Nhất Nhất sẽ bị lạnh chết, chị đừng như vậy. Xin chị mà.” Ông Giai Trùng gần như chỉ dùng tư thế bò đến trước mặt nó. Mà tại đây, bên trong một mảnh tuyết hỗn loạn, một mùa tuyết bay đầy trời rất là chúm chịt. “Ha ha ha ha!” Một trận cười to đột nhiên phá vỡ cảnh tượng này. Trong lòng Ông Giai Vi nghĩ. Là đứa nào lớn mặt như vậy, dám ngăn cản nó. “Ông đại tiểu thư, làm việc thật là tốt!” Nó theo tiếng cười quay đầu lại, một mà kia như gai trong mắt nó, như lửa đốt trong lòng nó. Anh trai Ông Khánh Vũ của nó cùng một đứa bé trai khác mà nó không biết tên, trong mắt cậu bé lộ ra vẻ khinh thường. Nó chưa từng phải chịu qua sự đối xử lạnh lùng như vậy. Đứa bé trai này dựa vào cái gì mà dám nhìn nó như vậy, nó không muốn ánh mắt của tên kia nhìn nó như vậy. “Anh Khánh Vũ, em xin anh mau cứu Nhất Nhất đi, bạn ấy sẽ bị bọn họ làm cho chết mất!” Ông Giai Trùng vừa nhìn thấy Ông Khánh Vũ đến, giống như là bắt được cọng rơm cứu mạng. Giữa những đứa nhỏ ở trong Ông gia cũng chỉ có lời nói của Ông Khánh Vũ này mới có thể trị được Ông Giai Vi. Ông Khánh Vũ vừa nghe đến cái tên Hàn Nhất Nhất lập tức xông tới hướng những đứa nhóc kia, hét lớn một tiếng bọn chúng liền sợ đến co chân bỏ chạy. Ông Giai Trùng chạy đến bên cạnh Hàn Nhất Nhất, ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của nó, Ông Khánh Vũ không suy nghĩ gì liền cởi cái áo khoác trên người mình, mặc vào trên người Hàn Nhất Nhất. Bên cạnh, Ông Giai Vi cùng người bạn mà Ông Khánh Vũ dẫn tới đối diện nhau. “Ta gọi là Hạ Thiên Cơ, ta muốn nói, bộ dạng của người thật đẹp, làn da thật trắng, đôi mắt thật sáng.” Cậu hàm chứa ý trêu cợt cười như không cười nói. Ông Giai Vi lại một lần nữa ngắc đầu kiêu ngạo, vẻ đắc ý trong lòng càng tăng thêm. “Bất quá. . .” Đầu Hạ Thiên Cơ chuyển hướng về phía Hàn Nhất Nhất cùng Ông Giai Trùng, khi mắt cậu đối diện với đôi mắt tĩnh lặng to tròn của Hàn Nhất Nhất thì trong lòng cậu mơ hồ có một loại xúc động, giống như cậu từng nhìn thấy nó ở đâu đó. “Bất quá cái gì?” Ông Giai Vi mở miệng cao ngạo nói. “Cô bé nằm trên mặt đất kia so với người, bộ dạng trông xinh đẹp hơn rất nhiều.” Cậu ngheh đón ánh mắt của nó, trong mắt lộ ra ý cười. “Người, người. . .!” Ông Giai Vi cảm giác như bản thân đột nhiên bị người khác lột trần y phục, tức giận trong lòng nháy mắt đã bùng cháy lên. Chính là đối diện với đứa bé trai này, nó cái gì đều không thể nói được. “Không cần kích động! Ta còn nghĩ cần phải nói lại lần nữa. Nói thật là, ngay cả bộ dáng người cũng kém xa người ta!” Cậu chỉ vào Ông Giai Trùng nói. Lời này của cậu vừa nói ra, sắc mặt Ông Giai Vi càng thêm xanh mét, bỗng nhiên lớn tiếng mà hét ầm lên. “Hạ Thiên Cơ, tên hỗn đản nhà người. Người hỗn đản. . . hỗn đản!” Ông Giai Vi lần đầu tiên bị người khác coi thường như thế. Cảm xúc của nó đã tức giận đến cực hạn, lại giờ lên bím tóc trong tay, mà lúc này đây, bím tóc của nó nhắm vào chính là Hạ Thiên Cơ. Ở trong mắt nó, cho tới bây giờ đều là người khác nhìn sắc mặt của nó. Không nghĩ tới hôm nay, lần đầu tiên chịu đựng ánh mắt khinh thường của người khác, nó làm sao có thể cam tâm chứ?

8. Chương 8: Ta Chán Ghét Người, Chán Ghét Người!

Bím tóc của Ưông Giai Vi còn chưa kịp rụng đến, Hạ Thiên Cơ cũng đã gắt gao bắt lấy, không chút lo sợ mà đối diện với đôi mắt xinh đẹp đầy phần nộ của nó. “Hạ Thiên Cơ, tên hỗn đản nhà ngươi!” Ưông Giai Vi dùng sức muốn rút lại bím tóc từ trên tay cậu. Nhưng nó càng dùng sức cậu càng dắc chí nắm lại. “Tuy tuổi còn nhỏ nhưng thực sự không thể ngờ được tâm địa ngươi lại ác độc như thế, đã đánh người còn xúi bẩy những đứa trẻ khác làm theo ngươi.” Hạ Thiên Cơ nghĩ đến bản thân cậu tuy rằng không phải là đứa trẻ ngoan, thế nhưng cậu chưa bao giờ lại khi dễ em gái của mình, trái lại cậu càng yêu thương nhiều hơn. Dĩ nhiên, cậu cũng sẽ không đi khi dễ người hầu trừ phi bọn họ phạm sai lầm hoặc đe dọa đến cậu. “Ngươi là kẻ nào? Chuyện của ta, ngươi dựa vào cái gì mà quản ta. Nhanh buông tay ra, tên hỗn đản nhà ngươi!” Ưông Giai Vi the thé kêu lên. Chẳng qua Hạ Thiên Cơ chỉ nhìn chằm chằm vào nó. Cậu như muốn nhìn thấu nội tâm nó. Đôi mắt sâu thẳm mang theo sự xâm lược của cậu làm chấn động sâu sắc đến trái tim nhỏ bé của Ưông Giai Vi. “Nhất Nhất, bạn thế nào rồi?” Ưông Giai Trùng cảm thấy thân thể của nó đang run lẩy bẩy, gắt gao mà ôm lấy nó, bắt an hỏi nó. “Tôi không sao đâu, nhị tiểu thư!” Nó cố gắng mở mắt ra. Chính là tuyết bay đầy trời, tiểu thần tiên ở trước mắt bay qua bay lại nhiều thật nhiều, vì sao nó lại cảm thấy bọn họ tới để tìm nó chơi đùa? Nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của Hàn Nhất Nhất, Ưông Giai Trùng càng thêm sợ hãi, nhịn không được mà lớn tiếng kêu lên: “Nhất Nhất, Nhất Nhất, bạn đừng là mình sợ mà. Có phải có chỗ nào khó chịu không?” “Nhị tiểu thư, tôi, tôi muốn, tôi muốn ngủ. . .” Lời vừa nói xong, toàn thân Nhất Nhất liền ngã xuống. Ưông Khánh Vũ đoạt lấy thân thể nhỏ bé của Hàn Nhất Nhất từ trên tay Ưông Giai Trùng, nhẹ giọng ôn nhu mà gọi: “Nhất Nhất, Nhất Nhất, em tỉnh, mau tỉnh!” “Anh ơi, Nhất Nhất có thể xảy ra việc gì không? Chúng ta phải làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ mới được?” Ưông Giai Trùng hoàn toàn không biết bản thân lúc này phải làm sao, đứng ngây ra đó cảm thấy mọi thứ dường như đã tê liệt. “Không sao đâu, anh đưa em ấy đi tìm bác sĩ. Chẳng qua là bị nhiễm lạnh mà thôi, không có việc gì đâu!” Hắn giống như đang an ủi chính mình, gắt gao ôm lấy thân thể Hàn Nhất Nhất dưới bầu trời đầy tuyết vội vàng chạy như bay. Theo sát phía sau chính là thân thể nhỏ nhắn của Ưông Giai Trùng. Lúc này nó vô cùng quý trọng tình bạn này giữa hai người, mà Nhất Nhất cũng quý trọng nó như thế. “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện cô bé đó không có việc gì. Bằng không, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lúc này đây, Hạ Thiên Cơ không nắm chặt cái bím tóc kia nữa mà hung hăng đem cái bím tóc quăng ra ngoài. Mà một khắc kia, cậu cũng không biết chính mình vì cái gì lại khấn nguyện như vậy, cô bé gọi là Hàn Nhất Nhất kia làm cho cậu có cảm giác đã từng quen biết. Cậu xoay người hướng về phía Hàn Nhất Nhất, đuổi theo. “Hạ Thiên Cơ, ngươi hỗn đản, ngươi xấu xa, ngươi lừa đảo, ngươi quay lại cho ta.” Cậu đột nhiên buông tay ra, Ưông Giai Vi trái lại cảm thấy mất mát. Loại cảm giác mất mát này khiến cho nó phần nộ. Cậu như thế nào lại có thể như vậy, cậu không thể bỏ lại nó mà đi tìm Hàn Nhất Nhất kia. Nó mới là xinh đẹp nhất. Nó chán ghét miệng Hạ Thiên Cơ nói nó không xinh đẹp bằng Hàn Nhất Nhất, nó thật sự rất chán ghét. “Hạ Thiên Cơ! Ta chán ghét ngươi, chán ghét ngươi, chán ghét ngươi, chán ghét ngươi. Ta sẽ hận ngươi, chán ghét ngươi, chán ghét ngươi!” Bông tuyết còn rơi xuống mặt trên cái áo nhỏ đỏ thắm của nó, còn có bím tóc xinh đẹp là dụng cụ đánh người hữu ích của nó. Thanh âm của nó giữa khoảng không mênh mông, không ai có thể nghe thấy được. Bóng lưng đã đi xa kia cũng không quay đầu liếc nhìn nó lấy một lần.

9. Chương 9: Hàn Chí Viễn – P1

Ngọn đèn yếu ớt không thể chiếu sáng cả gian phòng, Hàn Nhất Nhất từ từ có ý thức, chậm rãi cảm thấy máu trong cơ thể đang lưu thông. “Ừ!” Nó nhẹ nhàng phát ra âm thanh đánh thức người phụ nữ vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh. “Nhất Nhất, Nhất Nhất, con tỉnh rồi?” Nàng lo lắng quan tâm mà hỏi. Hàn Nhất Nhất cố gắng mở mắt ra, trước mắt hiện lên chính là người mẹ xinh đẹp, khuôn mặt nàng đầy vẻ lo lắng quan tâm, theo bản năng mỉm cười lộ ra núm đồng tiền xinh đẹp. “Mẹ!” Nó nhỏ giọng kêu lên. “Nhất

Nhất!” Hàn Phong dùng sức ôm lấy Hàn Nhất Nhất, “Hừ chết mẹ, về sau đừng bao giờ đắc tội với Đại tiểu thư nữa. Mẹ không muốn con xảy ra việc gì, nếu con có chuyện gì thì con bảo mẹ phải sống thế nào đây!” Khi nói chuyện, Hàn Phong sớm đã không thể đè nén lệ rơi đầy mặt con gái. Nó chính là động lực để nàng tiếp tục sống trên đời này, nếu không có con gái nàng cũng sống không nổi.

“Phanh! Một tiếng động thật lớn, cửa phòng bị ai đó một cước đá văng ra khiến hai mẹ con ở trong phòng hoảng sợ. Hàn Nhất Nhất nhìn thấy gã đàn ông đi vào liền gắt gao nắm lấy tay mẹ nó, miệng rất nhẹ rất nhẹ mà nói: “baba” “Đừng sợ Nhất Nhất!” Hàn Phong lại một lần nữa gắt gao ôm lấy thân thể của Nhất Nhất nhưng bản thân lại vô thức mà run rẩy. “Một mình mày cút lại đây cho tao!” Hàn Chí Viễn toàn thân mùi rượu còn chưa đến gần Hàn Phong, Hàn Phong đã bị ngạt thở đến chóng mặt. “Mẹ không cần qua đó, không cần qua đó đâu!” Hàn Nhất Nhất gắt gao nắm lấy vạt áo của nàng. Tuy rằng nó còn chưa hiểu chuyện nhưng nó biết mẹ qua đó chắc chắn sẽ bị ba khi dễ. Mỗi lần, chỉ cần ba uống rượu khăng định là đã thua tiền, thường lúc này mẹ chính là nơi để cho ba trút giận. “Nhất Nhất, mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không có việc gì! Con chui vào trong chăn đi, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng không được bước ra, biết không?” Nàng một mặt nói lỏng vòng tay của Hàn Nhất Nhất, một mặt khuyên bảo. “Hàn Phong!” Thấy Hàn Chí Viễn ngay lập tức liền chạy đến bắt lấy nàng, nàng mạnh mẽ quyết tâm vung tay nhanh chóng chạy đến đón trước. “Chí Viễn, ông lại uống nhiều nữa rồi. Để tôi đi nấu canh giải rượu có được không?” Nàng bước đến kéo tay hắn, muốn kéo hắn ra ngoài nói. Như vậy, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến con gái còn nhỏ tuổi. Hàn Chí Viễn hoàn toàn không cảm kích. Ngược lại, một tay nắm lấy tóc nàng sau đó dùng lực kéo căng xuống. Hàn Phong bị bắt phải ngẩng mặt lên đối diện với khuôn mặt nàng từng một thời mê đắm này. Người đàn ông lương thiện năm đó hiện tại đã trở nên đến ngay cả súc sinh cũng không bằng. “Mày cho rằng mày là ai? Ông Vạn Thiên vui lòng là phúc của mày! Mày cứ nhiên dấm khiến ông ấy mất hứng, ý định cản trở đường tiền tài của tao có phải không?” Vừa nói tay hắn lại tăng thêm sức. “Chí Viễn, van xin ông không cần dùng sức như vậy. Ông làm tôi đau quá!” Trong nhất thời, đỉnh đầu Hàn Phong không chịu nổi lực lớn như thế, nhện không được mở miệng cầu xin. “Đau! Đau! Mày có biết cái đau của mày làm cho tao tổn thất bao nhiêu tiền không? Chẳng lẽ không biết tao cũng đau à? Mày không để cho Ông Vạn Thiên chạm vào mày, hôm nay ông mày liền giết chết mày!” Khuôn mặt Hàn Chí Viễn vặn vẹo méo mó, vẻ hung ác cũng hiện lên trên khuôn mặt. “Chí Viễn, tôi van ông, chúng ta trước tiên đi ra ngoài được không? Ra ngoài rồi ông muốn thế nào cũng được nhưng xin ông đừng làm trò trước mặt Nhất Nhất được không?” Trong mắt Hàn Phong đầy vẻ hèn mọn cầu xin. Hàn Chí Viễn vừa nghe thấy Hàn Phong nhắc đến cái tên Nhất Nhất, rượu trong người hắn tựa như đã tỉnh một nửa. Không nhắc hắn thật đã quên, Ông Vạn Thiên sở dĩ chơi không vui, người phá hoại lớn nhất chính là con ranh Hàn Nhất Nhất này. Nghĩ tới, hắn liền đem Hàn Phong đẩy ra.

10. Chương 10: Hàn Chí Viễn – P2

Hàn Nhất Nhất thấy Hàn Chí Viễn mang theo vẻ mặt hung thần sát khí hướng nó đi đến, nó sợ tới mức gắt gao nắm chặt cái chân trái trên người. Thân thể từng chút một lùi về phía góc tối bên trong giường. “Đừng đến đây, đừng đến đây!” Nó khiếp đảm nhỏ giọng nói. “Con ranh con, tao ày ăn, ày mặc, cứ nhiên kết quả lại mày dấm phá hỏng chuyện tốt của tao. Hôm nay, những thứ tao ày ăn, mày mặc tao lấy lại hết! Vừa nói, một bàn tay to của hắn dùng sức túm lấy thân thể nhỏ nhắn của Nhất Nhất, không cần tốn nhiều sức nó liền bị lôi ra ngoài. Sau đó hung hăng quăng một cái, thân thể của Hàn Nhất Nhất liền nặng nề ngã xuống mặt đất. “Ba, ba đừng như vậy mà, mẹ sẽ mệt chết mất. Chúng ta cũng không thể trở lại được như ba năm trước đây sao?” Trong đôi mắt đầy nước mắt của Nhất Nhất lóe lên hy vọng, bản tính thiện lương trong lòng ba toàn bộ chưa bị chôn vùi. “Khóc, khóc, khóc! Thảo nào Hàn Chí Viễn tao cứ thất bại chính là do cưới phải con mẹ sao chổi kia, sau đó còn có tiểu nghiệt chủng như mày!” Mắt Hàn Chí Viễn hằn lên tơ máu, hắn đem tất cả xui xẻo của bản thân quy kết đổ thừa ẹ con Hàn Phong. Năm đó, nếu bản thân không phải say mê bộ dạng xinh đẹp của Hàn Phong, hắn cũng sẽ không cưới người đàn bà mới vừa sinh một đứa bé. Cũng không có, vừa vào cửa đã bị người khác cho đội nón xanh (cắm sừng!) này. Khẩu khí bị đè nén cho tới bây giờ đã bạo phát hoàn toàn. “Chí Viễn, ông có tức giận thì trút lên người tôi đi, đừng đối xử với con như vậy!” Cả người Hàn Phong che chắn trước mặt hắn giống như bộ dáng bảo vệ con

khỏi điều hâu, hùng ưng vậy. Hàn Chí Viễn ngay cả nhìn cũng không liếc lấy một cái, nhấc chân lên không lưu tình mà dùng sức đá về phía người Hàn Phong. Hàn Phong kêu to đồng thời cũng không quên hô lên: “Nhất Nhất, chạy đi!” “Ba ba, ba đừng đánh mẹ, đều là lỗi của Nhất Nhất. Ba muốn phạt liền phạt Nhất Nhất đi, Nhất Nhất sẽ làm nhiều việc, sẽ kiếm tiền phụ giúp gia đình!” Hàn Nhất Nhất không nghĩ chạy đi mà lớn tiếng nói, hy vọng làm cảm động người cha gần như đã điên cuồng. Việc nói lớn tiếng làm cho cơ thể suy yếu của nó càng thêm suy nhược. “Các người cũng không phải là người, các người đều là sao chổi, đều là sao chổi. Lúc nói, Hàn Chí Viễn giống như người bị chó săn cắn điên. Sau đó, một cước đem Hàn Phong đá đến cạnh cửa. Cả người Hàn Nhất Nhất được bọc trong cái áo choàng của Uông Khánh Vũ khẽ lay động người, mở to hai mắt sợ hãi. Hàn Chí Viễn chặn ngang người nhấc lấy nó. “Mẹ mày! So với mẹ mày mày còn nhỏ tuổi hơn đã mặc quần áo đàn ông. Xem tao thu phục hai mẹ con mày như thế nào!” “Ba thả con ra, thả con ra!” Hàn Nhất Nhất giãy dựa thân thể, dùng sức mà huy động tay chân, hy vọng có thể thoát ra nhưng có vẻ bất lực. Hàn Phong bị một màn trước mắt dọa sợ, cố gắng chống đỡ cơ thể. Ngay cả quần áo bị đá văng ra nhưng mà cũng không kịp mặc vào. “Ông buông Nhất Nhất ra, buông con bé ra!”, dùng sức đẩy mạnh thân thể hần. Thấy hần không có phản ứng, nàng khẽ cắn môi, sau đó dùng sức cắn vào cánh tay của Hàn Chí Viễn. “Con đàn bà dê tiện này, nhả ra.” Hàn Phong không thèm nghe hần nói gì. Nàng liều mạng, hôm nay ở đây không phải nàng chết thì là hần chết! Hàn Chí Viễn chịu không nổi đau đớn nữa. Chát rượu kích thích tay hần vung lên, thân thể Hàn Nhất Nhất bay ra ngoài, đụng trúng trụ gỗ trong phòng. “Ầm!” Một tiếng động mạnh vang vọng trong không khí. Thân thể Nhất Nhất lại một lần nữa rơi trên mặt đất, máu tươi từ bên trái khuôn mặt do bị cành cây xé rách mà ồ ồ trào ra. . . .

11. Chương 11: Hàn Chí Viễn – P3

“Ông, ông là đồ cầm thú điên rồ, ông trả con gái lại cho tôi!”. Tiếng kêu bén nhọn của Hàn Phong hướng về phía Hàn Chí Viễn mà gào thét. “Là mày buộc tao làm như vậy! Con gái mày còn chưa chết, mày theo tao gào khóc cái quái gì. Rạch bộ mặt lừa đảo cũng tốt, miễn cho sau này là một đám phụ!” Hần thấy Hàn Nhất Nhất nằm trên mặt đất mà mở to mắt ra nhìn bọn họ, trên mặt tràn ra máu tươi những chỗ khác đều bình thường. Trái lại, hần lại càng thêm đắc ý. “Ông, đồ cầm thú! Tại sao tôi lại lấy phải người như ông chứ!” Hàn Phong kêu gào khóc lóc, hai tay vẫn đang nắm lấy vạt áo của Hàn Chí Viễn. Do trong khi nàng giằng co với Hàn Chí Viễn, phần áo trước ngực nàng càng thêm rớt xuống, lộ ra một mảnh cùng nửa bên ngực cao ngất. Không chút do dự, Hàn Chí Viễn không nhận được định đẩy nàng ra lại bị cơ thể trước mắt kích thích. Bởi dưới tác động của rượu, bởi dưới hoàn cảnh gần một tháng không gần nữ sắc, lúc này không chút do dự khiến cho dục hỏa trong người hần bùng cháy lên. “Hắc. . . hắc. . . hắc. . .” Hần khẽ ngóe khóe miệng, trong mắt dục hỏa sáng bừng lên. Loại dục hỏa này khiến Hàn Phong lần nữa rõ ràng bản năng thú tính trong người đàn ông. Dục vọng thì gặp dịp là sẽ bùng phát. . “Đừng, đừng, Chí Viễn, xin ông đừng mà!” Ngoại trừ sợ hãi trong mắt nàng còn biểu lộ rất nhiều hối hận của nàng, Hàn Nhất Nhất nửa nằm, nửa ngồi cách đó không xa. Nàng cũng không muốn để những hình ảnh dơ bẩn này một lần nữa lại khuấy động tâm hồn non nớt của con gái. “Xoẹt, xoẹt” Chỉ hai tiếng, quần áo của Hàn Phong đã bị Hàn Chí Viễn xé làm đôi. Da thịt nồn nà kích thích da thịt hần, khiến cho hần càng thêm hưng phấn. “Chí Viễn, chúng ta đến nơi khác được không?” Giơ tay cố gắng chống đỡ ngăn cản hần đòi hỏi ghì chặt phần cơ thể phía dưới, nàng cầu xin hần, nàng phải vì con gái của mình mà giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng. “Con mẹ nó, lúc đó ông mày đã bảo mày bán thân thay ông mày trả nợ, mày lại không chịu. Vậy ông mày ày thỏa lòng, mày là vợ của tao, tao có nghĩa vụ nha. . . ha ha ha. . .” Một tay hần cố sức đặt lên nơi đầy đà kia của nàng. Một tay khác kéo quần của nàng xuống. “Hàn Chí Viễn, đồ hỗn đản, ông buông ra, ông không phải là người, ông là súc sinh. . . súc sinh!” Hai tay Hàn Phong dùng sức, muốn chống cự nhưng vùng vậy thế nào cũng vô ích. Hàn Chí Viễn tháo dây lưng phía trên trực tiếp trói hai tay của nàng lại, mà nàng chỉ có thể trở mắt nhìn gã chồng này giở trò với nàng trước mặt con gái. “Mẹ, mẹ!” Hàn Nhất Nhất mở to mắt, máu trên mặt vẫn còn chậm chậm chảy ra, dường như nó đang di chuyển cơ thể của chính mình nhưng lại vẫn nặng như chì trước sau vẫn bất động. “Không được khi dễ mẹ ta, không được khi dễ mẹ ta!” Tiếng la thống khổ của Hàn Phong như xé rách cả gian phòng, còn vang dội vào tâm hồn non nớt của Hàn Nhất Nhất. Gã đàn ông đang ra sức chà đạp trên người mẹ nó kia là ba ba của nó,

nó biết hẳn không phải là ba ba ruột của nó. Mẹ nó cũng từng nói, thời điểm nó sinh ra, ba ba nó đã chết rồi, gã đàn ông này là cha dượng của nó. Hai mắt nó tròn to tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình mẹ nó bị khi dễ, từ lúc đó đã dấy lên trong nó sự chán ghét cùng thống hận loại quan hệ bất chính này, giống như hạt giống đã chôn sâu cắm rễ ở trong trí nhớ của nó.

12. Chương 12: Người Quái Dị

Trong căn phòng âm u lạnh lẽo sau một trận giằng xé thảm khốc, sau lại khôi phục y nguyên về âm lạnh. Hàn Chí Viễn sau khi thỏa mãn thú tính bèn đá cửa bước đi, “Xúi quẩy!” Thân thể Hàn Phong chảy ra một vũng máu nhỏ, thân thể của nàng kịch liệt run rẩy, mắt tròn lớn. Hàn Nhất Nhất nhỏ bé dùng sức mà hướng phía về phía mẹ nó bò tới. Trong mắt nó toát ra lo lắng cùng sợ hãi. “Mẹ! Mẹ!” Nó nhỏ giọng la lên, đem quần áo bị ném ở một bên đắp lên cơ thể lỏa lồ của mẹ, vết máu trên thân thể mẹ khiến nó sợ hãi. “Mẹ, mẹ đừng dọa Nhất Nhất, mẹ đừng làm con sợ.” Mẹ bị chảy máu làm sao bây giờ? Bàn tay nhỏ bé của nó dính đầy máu. Sau đó nó sợ tới mức mắt hồn thiếu chút nữa ngất xỉu. Nó nhào tới trên người mẹ mà càn rỡ khóc lớn lên: “Oa, oa” Hàn Phong vô lực đem Nhất Nhất ôm ở trước ngực, nước mắt từ hốc mắt trào ra. Sau một hồi, Hàn Phong mặc xong quần áo đem Nhất Nhất cẩn thận ôm vào lòng, kiểm tra vết thương trên mặt Hàn Nhất Nhất, may mắn, không sâu lắm chỉ cần rửa sạch là được, vết thương của trẻ con rất dễ liền da. Nhìn vết thương kia Hàn Phong có chút do dự. “Mẹ, có phải Nhất Nhất là người rất đáng ghét hay không? Đại tiểu thư chán ghét con, ngay cả cha cũng chán ghét con.” Nhất Nhất nhỏ giọng mà mân miệng nói. “Nhất Nhất, đại tiểu thư chán ghét bộ dạng xinh đẹp của con, mẹ cũng chán ghét bộ dạng xinh đẹp của con.” Thời điểm nói lời này, Hàn Phong lạnh lùng đến mức dọa người. Hàn Nhất Nhất có chút khó hiểu mở to hai mắt trong veo ngập nước, thanh thuần tựa như một đóa hoa mẫu đơn, khiến người ta vô cùng yêu thương. ——— Ngày hôm sau khi Hàn Nhất Nhất đang làm việc nhà trong Uông gia, khi gặp mấy đứa trẻ khác, bộ dạng của nó khiến bọn chúng sợ hãi la lên: “Người quái dị, người quái dị.” Từ nay về sau mọi người trong Uông gia đều đã biết Hàn Nhất Nhất là một kẻ xấu xí. Là đứa trẻ xấu nhất trong Uông gia. Uông Giai Vi ngay cả khi ngủ cũng không thể khép miệng lại vì kinh ngạc. Khi Uông Khánh Vũ nhìn thấy dung nhan của Hàn Nhất Nhất thì con mắt tròn lớn đến bất khả tư nghị, không thể tưởng tượng nổi một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy cư nhiên lại bị hủy. Rốt cuộc từ nay về sau không thêm liếc nhìn cô một cái. Nhưng Hàn Nhất Nhất nghĩ mẹ quả nhiên đúng. Một đứa bé có bộ dạng xấu, không có ai thích sẽ không bị thương tổn. Cả Uông gia người nguyện ý nói chuyện cùng nó ngoài mẹ cũng chỉ có Uông Giai Trùng, tuy rằng khuôn mặt của nó rất khó coi, nhưng Uông Giai Trùng vẫn luôn cổ vũ nó phải cố gắng lên. Sau khi Hàn Nhất Nhất biến dạng không ai để ý nó. Nhưng lại càng nhiều kẻ khiêu khích cùng trêu chọc nó, cô chỉ là yên lặng âm thầm chịu đựng làm tốt việc của chính mình. Hàn Chí Viễn lại như trước đánh bạc thua tiền, chơi đàn bà bên ngoài, hơn sẽ trở lại lấy Hàn Phong và Hàn Nhất Nhất trút giận. Nhưng mà ở thời điểm nhìn thấy mặt Hàn Nhất Nhất, hẳn lộ ra nụ cười dữ tợn giả tạo cũng trào phúng: “Con gái bảo bối của Hàn Phong cô, rốt cuộc về sau không thể đảm đương được nữa, khuôn mặt này cũng không có thằng đàn ông nào thèm nữa. Hàn Phong không phải chưa từng nghĩ muốn chạy trốn, chính là ở Canada cuộc sống quá xa lạ, ngay cả ngôn ngữ nàng cũng không biết, nàng muốn chạy trốn cũng trốn không thoát cho nên lựa chọn nhìn hấn ta, lựa chọn liều mạng đưa Hàn Nhất Nhất đi học, nàng không muốn mệnh Hàn Nhất Nhất cũng giống nàng, nó phải có cuộc sống tốt hơn, theo đuổi tương lai của nó. Ở trường học Hàn Nhất Nhất đều yên lặng chịu đựng tất cả mọi lời trêu chọc châm biếm, dần dần mọi người cũng thấy quen với một người quái dị như nó không để ý đến nữa, bởi vậy nó càng có nhiều thời gian và cơ hội để học tập. Thời gian cứ như vậy trôi đi, thẩm thoát Hàn Nhất Nhất đã 17 tuổi.

13. Chương 13: Khúc Nhạc Đệm P1

Chuyện Hàn Nhất Nhất xấu kia toàn bộ cả trường đều biết rõ. Ở thời điểm cô mười lăm tuổi không ngờ đã xảy ra một khúc nhạc đệm. Chiều hôm đó sau giờ học, cô đeo túi sách đi ra cửa trường học, đi không bao lâu đã bị một đám nữ sinh ùn ùn kéo đến. Tay chân của cô bị một đám nữ sinh hung dữ áp vào vách tường, một chút cũng không thể động đậy. “Bộ dạng thực sự rất xấu nhưng mà vết sẹo này tại sao tao nhìn ra vẫn có cái gì đó không đúng.” Một đứa con gái tự xưng là cầm đầu, nâng cằm của cô lên, cười nhạo nói. “Lão đại, bên này cũng tặng cho nó một vết sẹo như vậy, làm cho nó càng thêm đối xứng, khi đó chúng ta cũng có thể chiêm ngưỡng nha.” “A Ban, chúng ta nhất định phải thu phục lũ không phục này.” Một đứa con gái đứng bên cạnh đứa được gọi là Lão đại kia, miệng nhai kẹo cao su đang thổi phập phồng, cổ áo thì phanh ra hai cúc, nhìn Hàn Nhất Nhất nói. “Gấp cái gì tao cùng Tình lão đại đánh cuộc, tao nhất định phải làm được, bằng không từ nay về sau tao làm sao còn có uy nghiêm trong cái trường này nữa, hiện tại thì sao, trông có vẻ cũng như hoa, tốt đấy chứ?” Cô ta chẳng có chút suy nghĩ nào, nhìn khuôn mặt Hàn Nhất Nhất. Hàn Nhất Nhất từ chối thoái của bọn chúng, đại khái mọi hồi cũng hiểu được là chuyện gì, thì ra là cô gái ăn mặc màu mè đủ mọi màu sắc lố lờ kia là lấy cô ra để đánh cuộc. “Tôi chưa bao giờ đắc tội các chị, các chị vì cái gì phải như vậy?” “Bởi vì mày xấu!” đứa cầm đầu ở bên tai kia của cô khẽ nói. “Ha ha ha ha ha” Một trận với một trận cười lớn phát ra truyền vào tai của cô, cô gắt gao cắn môi đến trắng bệch. “Nếu như không có một vết sẹo bên trái kia, mày thật đúng là một mỹ nhân. Nhưng mà đáng tiếc xem ra bên má bên này của mày cũng không tốt được lâu dài nữa.” Cô ta nắm khuôn mặt của cô một hồi đẩy đi lại một hồi đẩy lại “Các chị làm như vậy là phạm pháp các chị không sợ tôi báo cảnh sát sao?” Hàn Nhất Nhất bình tĩnh mà nói, tuy rằng chính mình muốn là một người xấu xí nhưng cô không muốn hoàn toàn biến thành cái loại người xấu xí đến mức có thể dọa chết người này. “Phạm pháp? Ha ha” cô ta như là nghe được một câu truyện tiếu lâm. “Mày có khả năng gì đi báo, cha mày là ma bài bạc, mẹ là người hầu. Nếu mày không phải hàng năm lấy được học bổng, mày ngay cả học phí đều nộp không nổi. Chúng tao mỗi đứa ở đây, so với mày đều có tiền hơn, tùy tiện đều có thể tìm một luật sư để đấu với mày.” Lại là một trận cười vang lớn. “Lão Đại đừng nhiều lời với nó nữa, nhanh chóng động thủ đi! Hành động xong phải đi tìm Tình lão đại, bắt nó làm người hầu của mình một ngày.” Một trong số đó lên tiếng. Vừa mới dứt lời, cái người được gọi là Đông lão đại đã từ phía sau lưng rút ra một con dao nhỏ sáng lóa, Hàn Nhất Nhất thậm chí có thể nhìn thấy nửa bên mặt xinh đẹp của mình trên lưỡi dao đó. Cô thử giẫy dụa, nhóm người kia lại gắt gao mà đè lại. Cô biết lần này cô chết chắc rồi. Cô có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh như băng kia đang từ từ gần sát mặt mình, đồng thời cô cũng có thể cảm nhận được bàn tay đang run rẩy của cái người được gọi là lão đại kia, thì ra không chỉ có cô sợ hãi, trong lòng người muốn hủy dung cô hẳn là càng sợ hãi hơn. “Lão đại, chị nhanh lên bằng không đợi lát nữa sẽ người xuất hiện.” Có một tên không biết sống chết tại giờ khắc này lên tiếng. “Kêu la cái gì, mày đến thử coi!” Lão Đại kia hung ác mà quay trở về, thậm chí còn không quên đá một cái lên người cô gái vừa mới nói kia. Vì sĩ diện trước mặt đàn em, Lão đại lia lại lần nữa cầm chặt con dao, lưu loát đến gần khuôn mặt Hàn Nhất Nhất, cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương ngấm vào lòng của cô, Hàn Nhất Nhất hơi hơi nhắm mắt lại.

14. Chương 14: Khúc Nhạc Đệm P2

Tay nữ Lão đại kia đang chuẩn bị dùng sức vẽ xuống một đường, đột nhiên một thanh âm từ chỗ rẽ bên cạnh truyền đến. “Các người đang làm gì?” Thanh âm lãnh khốc mà nghiêm túc tràn ngập sức nặng. . . ! Nữ lão đại trong lòng hoảng hốt rất nhanh buông lỏng con dao trên tay mà lưu lại trên mặt Hàn Nhất một vết sẹo nhỏ. Sau đó “đinh” một thanh âm vang lên, dừng đứng trên mặt đất. Rất nhanh nữ lão đại liền phản ứng lại, nơi đây trước mặt lũ đàn em cô ta như thế nào cũng không thể mất mặt mũi được, rất nhanh liền bình tĩnh lại “Mày là ai? Không mượn mày xen vào chuyện của người khác, mau biến đi.” Bàn tay của cô ta hùng hổ chỉ vào Cao Lục Dương “Buông cô ấy ra!” cánh môi mỏng của hắn chỉ phun ra bốn chữ này, lạnh lùng nhưng lại mang theo sức nặng khiến người khác không thể kháng cự. “Dựa vào cái gì?” Nữ lão đại chắn trước mặt Hàn Nhất Nhất, cô ta cũng không muốn ngày mai nhìn Tình lão đại chê cười mình, không hoàn thành nhiệm vụ, cô ta nhất định phải làm người hầu của Tình lão đại một ngày. Việc này cô ta

dù thế nào cũng không thể chịu được. Chàng trai bước một bước đến, cánh tay lớn vừa vung ra đã khiến cho nữ lão đại kia oa oa hét lớn lên. “Buông cô ấy ra!” Hắn vẫn chỉ nói bốn chữ kia, hắn ghét nhất nhìn một đồng người khi dễ một người yếu đuối. Những thuộc hạ kia vừa thấy người con trai hung dữ mạnh mẽ như thế, rốt cuộc bắt diện mạo đẹp trai khiến người khác phải ghen tức của anh ta mà tốp năm tốp ba lập tức giải tán. Tay người con trai lại buông lỏng nữ lão đại ra, thân thể cô ta lập tức nằm trên mặt đất. “Cút” Ngờ khi nói chuyện của hắn quả là sắc nhọn như dao. Nữ lão đại hung hăng mà trừng mắt nhìn một cái. Hàn Nhất Nhất nhặt con dao nhỏ lên phẫn hận mà nói một câu: “Coi như chị gặp may mắn” Ôm lấy cánh tay bị đau do lũ thủ hạ kia đè chặt. Hàn Nhất Nhất đang muốn tiến lên ngỏ lời cảm ơn, một giọng nữ trong trẻo vang lên. “Anh!” Cô gái giang hai cánh tay, vui sướng chạy tới, trên mặt tươi cười sáng lạn như hoa. Lòng Hàn Nhất Nhất đột nhiên giống như bị cái gì đâm vào. “Dương Dương!” Trên mặt người con trai cương nghị cũng tràn ra vẻ tươi cười giống vậy, đường cong trên mặt rõ ràng trông rất đẹp mắt, khóe miệng Hàn Nhất Nhất cũng nhin không được mà nhọn nhọn ra ý cười. “Anh không phải đến đón em sao? Như thế nào chạy đến nơi đây.” Cô gái mang theo nụ cười duyên tảo ra niềm vui nhỏ. Người con trai yêu thương khẽ vuốt tóc cô ấy. “A ai vậy?” Dương Dương hiểu kì mà nhìn. Hàn Nhất Nhất ngượng ngùng mà ngẩng đầu lên, vết sẹo trên mặt cũng hiển hiện lộ ra. Dương Dương trừ có chút bỏ kinh ngạc. Sau đó rất nhanh liền mỉm cười lên, cô ấy cười rõ ràng thật sự rất đẹp đặc biệt có sức cuốn hút. Nụ cười kia khiến cho tâm tình người bên cạnh cô nhìn thấy cũng tốt hẳn lên. “Vừa rồi anh cô đã cứu tôi cho nên cảm ơn các người!” Hàn Nhất Nhất lễ phép mà trả lời cũng hơi hơi mà khom thắt lưng một chút. Người đàn ông lúc này mới nhìn thấy rõ ràng cô gái trước mắt, bộ đồng phục trường học rộng thùng thình. Ở trên thân thể của cô có vẻ hơi rộng, hắn nghĩ khuôn mặt nhỏ nhắn kia khi cười lên nhất định sẽ rất đẹp lộ ra má lúm đồng tiền xoáy sâu, vết sẹo trên mặt làm ảnh hưởng lớn đến dung nhan của cô, chính là ánh mắt trong veo như nước của cô lại làm cho hắn không có chút phản cảm nào ngược lại lại rất vui vẻ, chàng trai khẽ mỉm cười đáp lại, khiến cho lòng hắn cũng có chút không ngờ tới. “Cậu cũng là ở gần trường sao? Hôm nay là ngày tôi vừa mới chuyển tới, tôi học lớp XX ban YY. Tôi là Dương Dương rất vui khi được gặp cậu” . Khi mà cô cười ánh mắt cong lên sáng ngời như ánh trăng, làm cho Hàn Nhất Nhất cảm thấy cô ấy tuy đã đẹp nhưng khi cười lên lại càng đẹp hơn. Hàn Nhất Nhất vươn tay nhỏ bé cùng cô ấy nắm thật chặt, hai cô gái đều nở nụ cười hiểu ý. Hàn Nhất Nhất thật lâu thật lâu đều nhớ rõ một buổi chiều kia. Cô gái mỉm cười như thiên sứ, cậu con trai có khuôn mặt cương nghị khí suất cùng chính nghĩa làm cho trái tim nho nhỏ của cô có một phần chờ mong. Chỉ một lần gặp mặt kia, sau đó không còn gặp qua cái cô gái tên Dương Dương kia, còn có cái người con trai xa lạ là anh trai của Dương Dương kia. Trừ lần đó ra cô không biết tin tức gì về bọn họ nữa. Cuối cùng thời gian lại khôi phục sự yên bình, trái tim cô lại như trước tĩnh lặng như nước.

15. Chương 15: Ba Bang Hội

Từ cửa đi vào, mỗi một người đàn ông đều mặc Tây trang màu đen, biểu tình trên mặt không phải lạnh lùng thì chính là quỷ dị. Không gian trong phòng họp cũng đủ chứa tới mấy trăm người, mà cũng không đến hai mươi hàng ghế, phía bên ngoài có vài người cận vệ vẻ mặt lãnh đạm không có biểu tình gì chấp tay sau lưng đứng ở một số vị trí trọng yếu. Người đàn ông ngồi ở vị trí chính giữa, tóc đã bạc nhưng thân thể vẫn còn cường tráng như trước, cả người tản ra hơi thở mười phần dọa người. Hai người thanh niên đứng bên cạnh lại là hai người trẻ tuổi đẹp trai đến mức kẻ khác phải tức giận, mị lực cùng hòa khí tỏa ra giống như người đàn ông kia, một người trên mặt mang theo một chút đắc ý cùng đường hoàng, người còn lại lại nội tâm âm trầm nhưng khuôn mặt lại khiến cho lòng của đàn bà chấn động. Ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người đàn ông ngồi vị trí chính giữa, chờ ông ta lên tiếng. “Hôm nay là ngày gì, tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết, A Bang cậu phải hiểu rõ chứ!” Người đàn ông ngồi chính giữa thẳng người trầm thấp mà nói, đầu chuyển sang một bên nhìn người anh em vào sinh ra tử gần ba mươi năm của mình A Bang. “Hôm nay là ngày đầy mười năm ba bang hội thành lập” . A Bang trả lời. “Thời gian qua thật sự nhanh, mười năm các vị anh em tại đây ủng hộ tôi, Hạ Nghị Bằng tôi đều ghi tạc trong lòng, tôi rất muốn cứ như vậy mà cùng anh xem xông pha lên nữa.” Khi nói chuyện, yết hầu ông ta hơi hơi nuốt nuốt, “Nhưng tuổi tác tôi đã cao đối với công việc trong bang nhiều hoặc ít có chút chậm trễ. Bởi vậy tôi nghĩ thừa dịp ngày đầy mười năm ba bang hội thành lập vì mọi người tuyển ra một người thay mặt hội trưởng chậm rãi tiếp

nhận vị trí này của tôi. Một người mà các anh em đều đồng ý.” Khi lời nói của ông ta vừa mới hết, ánh mắt chung quanh đều bắt đầu nghiêm chỉnh mà nhìn về phía hai vị thiếu gia bên cạnh Hạ Nghị Bằng. Tất cả mọi người đều biết người kế thừa vị trí hội trưởng ba bang hội không phải Hạ Thiên Triệu chính là Hạ Thiên Cơ. Nhưng càng nhiều người đem ánh mắt đặt ở trên người Hạ Thiên Triệu, dù sao hắn mới là đại thiếu gia Hạ gia mà mẹ thân sinh của hắn lại là Hạ gia phu nhân danh chính ngôn thuận. Mọi người đều không có lên tiếng bởi vì đối với hai vị thiếu gia, bọn họ ai cũng không dám đắc tội. “Thiên Triệu cùng Thiên Cơ đều là xuất sắc. Hiện tại chọn bất kỳ ai làm người gánh vác sau này chúng tôi đều có thể trợ giúp người đó!” Rốt cục phía sau cũng có một người bạo gan nói nhưng là ai hắn ta cũng không đắc tội mà lại đem việc này giao cho chính Hạ Nghị Bằng. “Tôi cảm thấy đại thiếu gia thực thích hợp. Trong bang anh em cũng đều phục thiếu gia. Vài năm này, thiếu gia vì ba bang hội thu phục không ít giang sơn cho nên tôi cùng anh em của tôi đều nguyện ý đi theo đại thiếu gia!” Người nói lời này là A Bang, A Bang vừa nói xong, mấy người cầm đầu phái cũng phụ họa theo. Trên mặt Hạ Nghị Bằng không có biến sắc, ý cười này cũng là kết quả mà ông hy vọng. Sở dĩ ông ta bảo các anh em đề cử là bởi vì ông ta không muốn các anh em cho rằng ông ta là một người ích kỷ, mà người như ông ta cũng muốn tôn trọng các anh em. Suy cho cùng giang sơn này cũng chỉ dùng máu cùng mạng người mới có được. Sắc mặt Hạ Thiên Cơ khẽ biến, cứ việc hắn bất mãn nhưng tuyệt đối không dám biểu hiện ra ngoài. Dù sao hiện tại thế lực của hắn ở trong bang hội không thể so với anh cả nên là hắn vẫn phải chịu. “Chúc mừng anh cả. Về sau em nhất định sẽ hết mình trợ giúp anh cả!” Người đầu tiên đưa ra lời chúc mừng chính là Hạ Thiên Cơ. Hạ Thiên Triệu đứng lên hướng mọi người hơi cúi đầu chào người. “Hạ Thiên Triệu tôi ở đây hướng tất cả anh em trong bang hội dập đầu một cái, đồng thời đây cũng là cúi chào của tôi với các anh em, xin hứa với mọi người Hạ Thiên Triệu tôi nhất định sẽ làm cho cuộc sống của anh em trong bang hội ngày càng thêm phát triển cùng an ổn tốt đẹp. Tất cả các đại ca cầm đầu đều vô tay, có người là thật lòng, có người giả dối. Ba bang hội vốn là một nơi người lừa ta gạt. Hạ Thiên Triệu, thời điểm hắn 22 tuổi, hắn đã trở thành hội trưởng tập đoàn ba bang xã hội đen lớn nhất, tiến hành một trận cách mạng đổi mới toàn bộ. Năm đó hắn cũng cưới người vợ thứ tư. Năm đó Hàn Nhất Nhất mười hai tuổi.

16. Chương 16: Nhìn Trộm – P1

Vào ngày hôm sau, sau khi Hàn Nhất Nhất được một thanh niên cứu khỏi cuộc đánh cược của hai nữ lão đại, thì Ông gia từ Canada trở về thành phố F, cả nhà họ Hàn cũng phải đi theo về thành phố F. Hàn Phong ở lại trong một căn nhà trệt nhỏ, Hàn Chí Viễn một năm chỉ trở về không đến ba lần nhưng mỗi lần đều là lấy trộm hết sạch tất cả tiền bạc trong nhà. Hàn Nhất Nhất ở lại trong ký túc xá trung học tiếp tục việc học. Tình cảm cùng với Ông Gia Trừng vẫn rất tốt. Bình thường khi chuẩn bị bài học chỗ nào không rõ sẽ hỏi Hàn Nhất Nhất mà cô cũng rất kiên nhẫn chỉ cho cô ấy. Chỉ cần có lúc rảnh rỗi, Hàn Nhất Nhất sẽ về Ông gia giúp mẹ Hàn Phong làm việc, bớt cho thân thể của mẹ càng ngày càng yếu do phải cực khổ. Mùa hè ở thành phố F rất đặc biệt, chính là ngay cả buổi tối cũng mát mẻ, nhà họ Hàn không có tiền lắp đặt máy điều hòa hay quạt điện, chỉ có thể dùng quạt tay quạt quạt lấy gió. Hàn Phong đem tất cả tiền tiết kiệm được đều len lén nhét ở một nơi mà Hàn Chí Viễn không thể tìm thấy. Số tiền này chỉ dùng làm chi phí sau khi Hàn Nhất Nhất đậu đại học. “Mẹ, mẹ ơi!” Thanh âm hưng phấn một mạch từ ngoài cửa thẳng đến bên trong cánh cửa, nhưng một chút hồi đáp cũng không có. Hàn Nhất Nhất không tìm được thân ảnh của mẹ cô, ý cười trên mặt từ từ biến mất. Mẹ còn chưa có trở về! Buổi tối hôm nay, cô nhất định phải làm cho tâm trạng của mẹ được vui vẻ bởi vì cô đã đậu vào đại học F, trường đại học danh tiếng nhất nhì cả nước. Hàn Nhất Nhất ôm giấy báo trúng tuyển không thể rời ra. Trời quá nóng luôn làm cho cơ thể người ta khó chịu, Hàn Nhất Nhất càng không ngừng lấy tay quạt cho chính mình. Cuối cùng, cô quyết định đi tắm nước lạnh. Cô hằng hái nghĩ đến cái gì ngay tức khắc phải đi làm. Một căn phòng nhỏ rất nhỏ dùng mấy tấm ván gỗ ghép thành một khối. Bình thường chỉ có Hàn Nhất Nhất cùng Hàn Phong ở nhà, bởi vậy cho dù những cánh cửa để mở hai người căn bản cũng không cảm thấy có gì không ổn. Cô cởi bỏ đồng phục học sinh trên người, lộ ra thân thể xinh đẹp thơm mát hoàn toàn trái ngược với vết sẹo kia. Nước từ trên cổ chậm rãi chảy xuống, từng giọt lại từng giọt giống như hạt sương thanh khiết xuyên qua tay cô, nước bắt đầu từ từ xuôi xuống toàn thân. Hàn Chí Viễn với vẻ mặt uể oải mới vừa sải bước vào

nhà, còn chưa kịp nổi cơn tam bành chợt nghe được tiếng nước chảy ào ào. Đưa mắt nhìn theo hướng tiếng nước, bước chân của hắn cũng không khỏi trở nên nhẹ nhàng hơn, hiếu kỳ nhìn trộm cùng thúc đẩy trong lòng hắn cứ như vậy mà đi tiếp. Hắn ngạc nhiên phát hiện đó là một cơ thể tuyệt vời. Chính là bóng dáng cùng cơ thể tản ra mùi hương xử nữ kia khiến cho hoóc-môn nam giới của hắn bành trướng thêm. Không thể tưởng tượng được vóc dáng của đứa quái dị này lại đẹp như vậy, cũng không uổng công ta nuôi dưỡng nhiều năm như vậy. Tuy rằng mặt xấu xí nhưng mà vóc dáng có thể để ăn no được rồi. Hắn xấu xa nghĩ, ý niệm tà ác bắt đầu nảy sinh trong đầu hắn. “Quay lại đây, quay lại đây để cho tao nhìn mày, mau quay lại!” Trong lòng hắn gào thét tưởng tượng đến nơi đây đã phía trước kia cùng phía dưới Hàn Nhất Nhất dùng bọ biển nhẹ nhàng xoa phía sau lưng. Mà lúc này, cô không có ý thức được bên ngoài có người nhìn trộm, miệng còn ngâm nga một bài hát vui vẻ. “Xuống chút nữa, đi xuống chút nữa!” Trên trán Hàn Chí Viễn thậm chí còn đổ mồ hôi. Hình ảnh như vậy lại càng thêm kích thích đại não của hắn. Tay hắn cũng không tự chủ mà hướng đến chỗ phía dưới thân kia.

17. Chương 17: Nhìn Trộm P2

Tay cô bắt đầu cảm miếng bọ biển mà vuốt ve thân thể trắng ngần xinh đẹp như một đóa hoa sen mới nở, để muốn dễ dàng cọ sát hơn cô nhẹ nhàng mà nâng một chân của mình lên. Nâng lên cao hơn chút nữa. Tay Hàn Chí Viễn dùng sức mà nắm chặt nơi bí ẩn của chính mình. Đột nhiên giống như ma càng không thể cứu vãn mà ngừng xem những hình ảnh khiến cho đầu óc hắn kích thích mà phần nhiều thân thể hắn lại dâng lên cảm giác chưa từng thấy. Tay hắn ta càng lúc nắm càng chặt, hắn ta an ủi chính mình. Ánh mắt càng ngày càng như giết người nhìn chằm chằm Hàn Nhất Nhất đã chậm rãi nâng chân dài lên. Có lẽ là linh cảm cũng có lẽ là Hàn Chí Viễn không thể khống chế được thanh âm của chính mình càng lúc càng nhanh mà phát ra tiếng động rất nhỏ. Hàn Nhất Nhất đột nhiên đề phòng cảm giác đằng sau có đôi mắt nhìn chằm chằm mình. Cô buông mạnh chân lớn tiếng mà gọi: “Mẹ, mẹ!” Âm thanh bất thành linh này đem tâm hồn Hàn Chí Viễn từ một nơi xa xôi trở về. Hàn Nhất Nhất nắm lấy khăn tắm bên cạnh nhanh chóng ngoảnh đầu lại nhưng mà thấy cánh cửa trống trơn. Cô gõ vào đầu mình một cái có chút oán hận bản thân, thế nào mà lại nghĩ nhiều như vậy. Nhưng là lúc này đây, cô lại gắt gao mà nhìn chằm chằm cánh cửa sau đó dùng nước rất nhanh mà dội bọt còn dính trên cơ thể. Hàn Chí Viễn phụt chốc khi mà Hàn Nhất Nhất sắp phát hiện ra mình, trong nháy mắt hắn ta nhanh chóng chạy thoát bỏ trốn thành công. Trong nháy mắt hắn ngồi bệt xuống đất, loại vui sướng khó hiểu này làm cho hắn ta vừa hưng phấn lại vui thích. Hắn ta còn đang thở hổn hển, trong đầu còn đang không ngừng mà thoáng hiện lên cơ thể xinh đẹp của Hàn Nhất Nhất kia. Hắn ta lau miệng cười mà nghĩ: dáng người con gái của Hàn Phong kia thực giống Hàn Phong rất gợi cảm. Nếu đổi người nằm ở dưới hắn ta là Hàn Nhất Nhất kia. Những tiếng rên rỉ kia sẽ phấn khích đến thế nào. Hắn ta càng nghĩ càng hưng phấn, thậm chí thân thể đều căng trướng khiến hắn ta sinh ra ý niệm. Một khi xuất hiện lại bắt đầu nghĩ muốn làm thế nào để có được cô. Hiện tại Hàn Nhất Nhất đã trưởng thành, còn Hàn Phong hai người cũng có đủ sức lực đến đối phó ông ta. Cho nên không có khả năng có thể giống hồi nhỏ dễ dàng mà xuống tay như vậy. Buổi tối Hàn Phong cùng Hàn Nhất Nhất đang vui vẻ mà ăn bữa tối, Hàn Chí Viễn lại đi vào. Khoảng nửa năm chưa về nhà. “Tôi đã trở về nhanh đi thu dọn” . Hắn ta hướng bên cạnh bàn ngồi xuống nhìn Hàn Phong, tuy rằng thanh âm nói chuyện lớn nhưng ngữ khí đã tốt hơn rất nhiều. Hàn Phong ở trước mặt hắn ta luôn có thói quen nhường nhịn hòa thuận, mà một khi phụ nữ đã có thói quen thì nó là một loại hành vi đáng sợ đến cỡ nào. Cơm rất nhanh đã mang tới bên cạnh hắn. Hắn vừa ăn cơm vừa nói: “Về sau mỗi ngày tôi muốn về nhà, tôi sống tốt với các người.” Thanh âm có chút thấp nhưng Hàn Phong lại đột nhiên mở to mắt không thể tin được mà nhìn người chồng mười mấy năm bỗng nhiên hắn ta bảo sẽ sống tốt với nàng? Một người đàn ông khiến cho nàng phải bán mình thay hắn ta trả nợ, người đàn ông này thật sự có thể lãng tử hồi đầu? Hàn Nhất Nhất cũng dừng động tác trong tay lên lên mà nhìn hành vi của hắn ta. Hành vi của hắn thật sự rất bất thường. “Tôi sẽ tìm một phần công việc tốt. Chăm sóc nhà mình, từ hôm nay trở đi tôi làm người tốt. A Phong em có tin tưởng anh không?” Hàn Chí Viễn buông chiếc đũa trong tay, đột nhiên đưa tay đặt trên tay Hàn Phong còn thân thiết mà gọi nàng A Phong, xưng hô này chỉ có ở thời điểm mới biết hắn mới gọi vậy. Trong đôi mắt Hàn Phong đột nhiên trào ra nước mắt. Người đàn ông này thực sự lãng tử quay đầu sao? Ông trời

thật sự muốn đối xử tử tử với nàng sao? Con gái đồ đại học danh tiếng, chồng nguyên ý về nhà chăm sóc gia đình. Hàn Nhất Nhất tuy rằng trong đầu vẫn còn nghi ngờ nhưng nhìn thấy mẹ bắt đầu tin tưởng. Ánh mắt cô đều không nói gì cả. Nhất định mẹ vì gia đình khổ nhiều năm như vậy, nếu người cha này thật sự lãng tử quay đầu, vậy mấy năm nay ủy khuất của mẹ là do đâu? Từ ngày Hàn Nhất Nhất bắt đầu có nhận thức đến bây giờ, người một nhà lần đầu tiên bình tĩnh ôn hòa như thế mà cùng nhau ăn một bữa cơm.

18. Chương 18: Thanh Âm Lúc Nửa Đêm

Thanh âm rên rỉ mơ hồ khiến cho Hàn Nhất Nhất từ trước đến nay khó ngủ bình tĩnh dậy. Do căn nhà trệt nhỏ, về phần hiệu quả cách âm thì càng không phải nói nữa. Một phòng hơi lớn một chút, gian phòng có tấm ván gỗ ngăn cách ra làm hai. Trong phòng Hàn Nhất Nhất liền hiện ra chiếc giường nhỏ cùng một cái bàn học nhỏ. “Đừng như vậy, Chí Viễn.” Hàn Phong mang theo hơi thở dốc, thanh âm hạ xuống rất thấp, rất thấp. “A Phong mấy năm nay anh nợ em nhiều lắm, anh phải giống như . . . giống như . . . trả lại cho em.” Trong bóng đêm, bọn họ không nhìn thấy mặt nhau, nhìn không ra hân tã là không thật lòng. Một bàn tay hân tã ở nơi tròn trịa của nàng dùng sức mà xoa nắn. Hân tã gọi “A Phong” . Trong lòng của nàng lại trào ra một trận ầm ập. Loại ầm ập này chỉ có ở thời điểm vừa mới biết nàng mới có. Nàng ngượng ngùng cúi đầu. Hân tã gọi nàng “A Phong” nhẹ nhàng mà kéo nàng ôm vào lòng. Cái miệng của hân tã gặm cắn du dương qua lại đầu lưỡi màu hồng của nàng. Hân tã biết tất cả thanh âm này hân tã nói ra không chỉ có một mình Hàn Phong biết. “Vâng.” Hàn Phong hạ thấp thanh âm của chính mình. Chính là Hàn Chí Viễn lại khiến thân thể của nàng ta bán đứng thanh âm của nàng. Nàng cũng là một người phụ nữ, nàng cũng sẽ có nhu cầu của chính mình. Rất nhiều rất nhiều năm rồi cũng đều không có được yêu thương qua. Bởi vì người đàn ông đó trừ bỏ chiếm giữ thân thể của nàng, cái gì cũng sẽ không có. Mà giờ phút này, sau khi Hàn Chí Viễn nói xong, những lời đó khiến cho thân thể của nàng nhin không được mà run rẩy, giống như trở về thời điểm còn trẻ. “A Phong anh thích em, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?” Thanh âm của hân không ngừng ní non ở mỗi một chỗ mà hôn lên đó. “Chí Viễn, Chí Viễn!” Tâm tình Hàn Phong dâng lên kích động nàng chờ đợi ngày này, trông mong ngày này, trông mong mười mấy năm, cuối cùng chờ đến đây mà nàng lại quên mất không nghĩ tại sao người đàn ông này từ khoảng cách con người đến âm thú lại có thể biến đổi nhanh như vậy, mà giờ đây khoảng cách từ cảm thú đến con người cũng nhanh như thế? Hơn nữa còn nhanh đến mức không có dấu hiệu gì. “Anh muốn em, anh muốn em, muốn em, muốn em, muốn em, muốn em.” Hân tã cắn tai của nàng, dùng lời nói ám muội đem nàng đặt ở dưới thân mình mà trong đầu hiện lên hình bóng Hàn Nhất Nhất khi tắm rửa. Bóng dáng Hàn Phong tựa như tay hân đang lướt qua thân thể mang theo hương thơm xử nữ của Hàn Nhất Nhất kia. Cứ như vậy thân thể hân tã tựa như tràn ngập ham muốn cùng sức lực. Trong bóng đêm khuôn mặt Hàn Phong một mảng ửng đỏ, chưa khi nào thì nghe nói qua như vậy. Tuy rằng sớm qua tuổi thiếu nữ ngượng ngùng nhưng nàng vẫn là không nhin được mà gục mặt vào gối đầu. Hàn Nhất Nhất dùng chân bịt kín đầu mình, hai tay bịt tai. Âm thanh bên cạnh mới không còn truyền lại đến tai của cô. Nhưng là mơ hồ phát ra tiếng vang lại làm cho cô vô cùng không thể thích ứng. Cô chán ghét thanh âm như vậy, chán ghét mẹ bị khi dễ, cứ việc không có nghe đến tiếng kêu âm í mẹ bị thương tổn. Nhưng này một tiếng lại một tiếng, thanh âm từ miệng trầm bổng đi ra phản cảm lại làm cho cô vô cùng chán ghét. Thậm chí bắt đầu chán ghét mẹ. Tại sao phải như thế chứ? Cô cho rằng những ngày như vậy sẽ không còn lâu lắm. Đến khi cô có thể vào đại học, hết thảy sẽ đều tốt lên, cô đem giấy nhét vào lỗ tai của chính mình, dùng chân che đầu mình, nói tất cả sẽ qua đi rất nhanh.

19. Chương 19: Ánh Mắt Khác Thường

Một hồi

chiến đấu tối hôm qua, Hàn Phong từ tinh thần đến bên ngoài đều có vẻ vô cùng rạng rỡ. Sáng sớm thức dậy làm bữa sáng, tâm tình đều là hưng phấn đến nỗi nhẹ nhàng ngâm nga hát một đoạn bài hát không biết tên.

Hàn Nhất

Nhất đứng ở cạnh cửa. Hai mắt có chút hơi sưng cũng may da cô căn bản tuổi trẻ nên vẫn tốt. Cho nên không nhìn kĩ nhìn không ra tối hôm qua không có ngủ ngon.

Nhìn thấy

mẹ vui vẻ săn sóc, cô nhớ tới mẹ của chính mình tối hôm qua, trái tim nhỏ bé cũng có chút mềm lòng, mẹ cô vất vả nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên cô thấy mẹ vừa làm việc vừa ngâm nga hát, lòng cô bỗng nhưng nhẹ đi một chút.

Trên bàn cơm Hàn Phong vui vẻ mà gấp rau cho Hàn Chí Viễn cùng Hàn Nhất Nhất.

“Nhất Nhất

nghe nói con đỗ đại học F, cha thật vui vẻ thay con. Trước kia là cha không đúng, về sau cha sẽ sửa, cha sẽ cố gắng kiếm tiền cho con trả học phí, không bao giờ làm cho con cùng mẹ từng phải vất vả như vậy nữa. Từ nay về sau cha không bao giờ đi đánh bạc nữa. . .” Đang nói hắn ta vừa đem bàn tay to của mình rất tình lý đặt ở trên tay Hàn Nhất Nhất, hơn nữa nhẹ nhàng mà xoa nắn.

Hàn Nhất

Nhất có chút mắt tự nhiên mà rút tay mình ra. Dù sao vẫn cảm thấy hắn ta nhìn, ánh mắt hắn ta lộ ra quái dị, quái ở chỗ nào cô lại không nói được.

Thời điểm

ăn cơm, cô cúi đầu. Cô bị hắn ta nhìn chằm chằm. Cảm giác lại một lần mà ập trên đại não của cô. Lúc cô ngẩng đầu, mắt của cô lại không nhìn

thấy một đôi mắt nhìn chằm chằm kia. Cái loại cảm giác này như là bị hắn ta đánh cắp cái gì đó, lòng cô tràn ngập sợ hãi.

Hàn Phong

đi làm. Trong nhà chỉ còn lại có Hàn Nhất Nhất cùng Hàn Chí Viễn. Mặc dù rõ ràng là ban ngày, nhưng là trong phòng cũng chỉ có thể nhìn loang

lóang thấy bóng dáng người kia.

Hàn Nhất

Nhất đột nhiên kêu một tiếng bởi vì cô say sưa dọn đồ đạc, căn bản không có chú ý tới Hàn Chí Viễn, hắn ta đem cô ngã trên mặt đất

Hàn Chí

Viễn giả đông giả tây, ra vẻ ngay tức khắc đi dìu cô, tay hắn cũng không dừng làm loạn: “Thế nào? Nhất Nhất có bị thương hay không?”

“Không có

việc gì, không có việc gì.” Cô từng bước một mà lui ra phía sau, hai tay nhanh chóng bao quanh ở ngực, nắm lên một cái bọc nhỏ tìm một cái cốc,

cô liền xoay người chạy ra cửa.

Hàn Chí Viễn vuốt cằm mình, chưa hết ý đồ.

Bộ dạng tuy rằng xấu nhưng làn da thật gợi cảm, thật là tốt, tao không tin Hàn Chí

Viễn tao không thu phục được mày, chờ mày về nhà liền giết chết mày, ày ném một lần còn muốn ném lần thứ hai.

“Ba Ba!” Hợp với hai tiếng bàn tay to của người đàn ông không chút do dự đánh ở trên người phụ nữ.

Người phụ

nữ kêu to một tiếng cũng vội vàng quay đầu lại đang muốn nổi giận, vừa

nhìn thấy tất cả người tới. Tức giận nhanh chóng đè xuống.

“Ông lão gia!” Hàn Phong kiên trì cúi đầu mà nói.

“Vẫn vô lực như vậy mà xoa bóp cho ta nữa!” Nói xong bàn tay trần của ông ta liền hướng lên trên mặt cọ xát.

“Lão gia

ngài không nên như vậy! Làm cho người ta thấy sẽ không tốt!” Nàng khẩn

trương lui từng bước về sau. Ông Vạn Thiên làm sao có thể bỏ qua mỹ vị

như thế chứ. Lần trước chạm vào đã cách đây 5 năm. Hôm nay xem nàng khom thắt lưng thật đồ đặc, trong nháy mắt ông ta đã bị kích thích

Mặc dù nàng gầy như một thanh gỗ, nhưng là mùi vị thân thể người phụ nữ tuyệt vời này vẫn làm ông ta rất dễ dàng nhớ lại tới.

“Sợ cái gì! Chỉ cần Ông Vạn Thiên ta muốn gì đó, ai dám ngăn cản!” Ông ta nghiêm

mặt giơ tay kéo lấy nàng về bên cạnh, tay kia thì xoa thắt lưng của

nàng.

“Ngài thả

tôi ra đi! Tôi hiện tại cùng Hàn Chí Viễn sống rất tốt. Trước kia là

chúng tôi không tốt, cầu xin Ông lão gia buông tha chúng tôi, cầu xin

ngài!” Khi Hàn Phong không có dấu hiệu gì quỳ mạnh xuống không ngừng mà

dập đầu, miệng nói “buông tha chúng tôi.” Ông Vạn Thiên vừa thấy cảnh

này, tâm trạng lập tức liền biến mất không thấy nữa, còn lại chính là

lửa giận.

” Dám trốn ông mày sáng ngày mai ông liền giết chết mày!” Vung tay quay đầu liền vòng đi về.

Hàn Phong

chỉ cúi đầu cầu nguyện Ông Vạn Thiên nhanh chóng rời đi. Về phần lời

nói của ông ta căn bản là không có để ở trong lòng.

20. Chương 20: Chương 20

Bên trong biệt thự Uông gia, một cô gái mặc một bộ đồ bay ngắn, để lộ ra cơ thể nóng bỏng của mình, đôi chân trắng đến mức gần như không thể tìm được một chút khiếm khuyết nào bên trong, khom lưng đi tắt chân.

“Giai Vi, Giai Vi!” Một người phụ nữ trung niên liền gọi hai tiếng.

“Mẹ!” Cô ta quay đầu lại lộ ra nụ cười đẹp đẽ, tiếp đó giống như cơn gió mà chạy nhanh đến bên cạnh Uông đại phu nhân, sau đó ôm và hôn một cái thật to.

Uông đại phu nhân yêu thương chạm vào mái tóc ngắn đáng yêu của cô ta nhưng khi xem xét tỉ mỉ bộ quần áo liền nhận không được nói thầm: “Con gái không nên ăn mặc hở hang như thế!”

“Mẹ! Đã là thời đại nào rồi còn lỗi thời như thế, đây là trào lưu đây là thời thượng.” Uông Giai Vi đầu môi làm nũng.

Mà gần đây cô ta nghĩ đến nhiều nhất chính là tên con trai kia: Hạ Thiên Cơ. Nhớ lúc còn bé, hẳn cư nhiên dám nói cô lớn lên không đẹp bằng con nhỏ quái dị kia. Đến bây giờ cô vẫn còn hận.

“Nếu như gặp lại, hẳn cô nương nhất định cho người mở mang kiến thức, rốt cuộc là ai đẹp. Xem ta có thể hấp dẫn được người hay không, ta cũng không tin một cô gái có mị lực như Uông Giai Vi ta mà người lại không động tâm.” Trong lòng cô ta tự tin tưởng tượng.

Mà cô ta vì một câu “bạn bè của anh trai cũng sẽ tham dự” liền đối với bữa tiệc sinh nhật 20 tuổi này tràn ngập mong chờ!

21. Chương 21: Đêm Bị Xé Rách

Lại một buổi tối Hàn Nhất Nhất thừa dịp trong nhà còn không có người nhanh chóng trở về đóng cửa lại tắm rửa. Hiện tại trong nhà chỉ có Hàn Chí Viễn, hai ngày này cô tắm rửa luôn chọn thời điểm bọn họ đi ngủ say. Lúc như vậy Hàn Phong đi theo bên người Hàn Chí Viễn, cô mới có cảm giác an toàn.

Nước lại một lần nữa từ phía trên lướt qua những nơi mềm mại của cô, tay phải của cô nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ của cô, tiếng nước ào ào mà vang vọng cả cái nhà nhỏ hẹp.

Cặp mắt lại một lần xuyên qua cánh cửa nhìn thẳng cảnh bên trong. Một tắc cũng không có từng rời đi, tinh thần hẳn ta cao độ mà nhanh chóng đông cứng lại.

Kể tiểu nhân bát quái này muốn tránh xa khỏi hẳn ta không dễ dàng như vậy. Ánh mắt hẳn ta lại lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô, đợi cho xem no rồi hẳn ta sẽ đi hưởng thụ ăn cái phần bữa ăn ngon này.

Đầu lưỡi hẳn ta nhận không được thè ra liếm môi chính mình. Môi có chút khô khốc phát ra tiếng kêu vô cùng ngân nga. Thật sự là một món hàng cực phẩm.

Hắn ta lại một lần nhận không được mà đem tay chính mình đi xuống hạ thân. Hẳn ta mới vừa cúi đầu chợt nghe Hàn Nhất Nhất lớn tiếng mà hét chói tai.

Cô cầm lấy một vật có thể che kín cơ thể, đem vòi nước nhắm ngay Hàn Chí Viễn.

“Con mẹ nó, dám phun nước bố mày!” Hẳn ta tức giận dâng lên một cỗ đạ hỏa. Vốn hẳn ta còn muốn xem trộm vài lần nữa, cư nhiên bị cô phát hiện, vậy hẳn ta cứ thừa dịp Hàn Phong vắng mặt, thế mạnh đều về phần hẳn.

Thân thể hẳn ta dùng một chút lực đá mạnh tấm ván gỗ làm cho vách cửa bị văng ra.

Hàn Nhất Nhất thấy Hàn Chí Viễn tiến vào, đột nhiên sợ tới mức liền ném vòi nước ở một bên gắt gao mà quần khăn tắm sợ bị nhìn trộm.

“Con gái bảo bối của cha, có nghĩ là cha thương con không!” Hẳn ta bị ỏi từng bước một đi đến hướng cô. Hơn nữa trong lời nói lại cực kỳ chững tai.

“Không! Ông cút ngay! Cút!” Hàn Nhất Nhất the thé mà kêu to, cô chỉ biết người đàn ông này vẫn là trước sau như một, kém cái chỉ có mẹ đáng thương, người phụ nữ gốc mới tin hấn ta thay đổi.

“Cút? Nực cười. Đây là nhà của tao, là tao Hàn Chí Viễn cho mày một cái nhà, phải cút cũng là mày cút.” Trong nháy mắt vừa thay đổi sắc mặt: “Bất quá cha sẽ không bắt con cút, muốn cút, hai cùng nhau vui vẻ. Ha ha ha ha!”

Hắn ta vừa nói xong, dang hai tay sẽ đi bắt Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất cầm cái chậu nhỏ bên cạnh đến trước mặt đá Hàn Chí Viễn một cái. Quá nhanh không có chú ý tới phía dưới, không nghĩ qua là trượt xuống, miệng hắn còn lớn hơn mà kêu to: “Ai xúi mày muốn lấy mạng của ông mày thế hả!”

Cô ném chậu. Sau đó nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi. Nhưng vì không gian quá nhỏ mà người đàn ông chết tiệt này lại cao đại uy mãnh, hắn ta ngã xuống chắn hơn một nửa không gian.

Hàn Nhất Nhất đang muốn vượt qua thân thể của hắn ta, chạy ra phía ngoài, chính là chân trước vừa mới vừa vượt qua, chân sau ở tại nửa đường bị Hàn Chí Viễn bắt được.

“Muốn chạy không dễ dàng như vậy!” Thanh âm hắn ta vang lên thô ráp mang theo không kiên nhẫn cùng lửa giận.

Hàn Nhất Nhất muốn dùng lực đá văng tay hắn ta, lại bị hắn ta sống chết nắm chặt. Hơn nữa mắt cô thấy hắn ta từ trên mặt đất đứng lên, hai mắt ngoài trừ lửa giận còn có ý niệm muốn chiếm đoạt càng đáng sợ.

Tay cô lại thêm chặt mà giữ khấn tẩm trên người.

22. Chương 22: Công Chúa Kiều Ngạo

“Mày cho là mày chạy trốn được sao? Con gái bảo bối của ta!” Hắn mưu tính từ phía sau gắt gao ôm lấy Hàn Nhất Nhất.

“Buông ra! Nếu như ông dám làm vậy, tôi nhất định sẽ nói cho mẹ biết, bà sẽ không tha thứ cho ông!” Hàn Nhất Nhất nghĩ đến Hàn Phong có thể trở về, hy vọng lúc đó hắn ta dừng lại.

“Ha ha, con mẹ kia, mày nghĩ rằng tao thực sự yêu nó sao? Loại đàn bà từng bị nhiều đàn ông dùng qua như vậy, mày nghĩ rằng tao sẽ quan tâm nó sao? Thế nhưng tiểu bảo bối con thì khác, con còn chưa bị gã đàn ông nào chạm qua. Tuy rằng con lớn lên xấu xí, thế nhưng chỉ cần không có vết sẹo kia, con sẽ là một mỹ nhân. Đến lúc đó, ta giúp con phẫu thuật thẩm mỹ, bảo đảm tất cả đàn ông sẽ mê chết cho xem.”

“Ông im miệng, tôi không thích nghe ông nói!” Cô cố gắng giãy dụa, càng giãy dụa hắn càng ôm chặt hơn.

Từ phía sau cô, một vật thể nóng rực hướng đến gần cô càng ngày càng gấp. Cô tuy rằng chưa trải qua nhưng cô biết rõ kia là cái gì mà khuôn mặt cô đã sẫm một trận hồng một trận xanh.

Cô muốn lui lui không được, muốn chạy chạy không xong.

Một tay hắn từ phía sau với ra phía trước, hướng lên phía trên đang từ từ duỗi ra. Hàn Nhất Nhất chặt chẽ bảo vệ trước ngực mình để tránh khỏi bị khi dễ.

“Để cho ta tới giúp nó giải quyết, buông tay ra nào bảo bối!” Hắn không chút xấu hổ nào mà dùng miệng cắn tai cô. ! ! ! Toàn thân Hàn Nhất Nhất đã bắt đầu chịu không nổi cảm giác máu huyết trong cơ thể sôi trào, cô phải thoát khỏi gã đàn ông này.

Tại thời điểm bạo phát lúc nào cũng rất đáng sợ, cô đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân đem gã đàn ông phía sau đẩy ra sau một khoảng, một tay thừa lúc hắn không phản ứng hung hăng mà buông lên mặt hắn vài cái tát.

“Mày cứ nhiên dấm đánh tao, chán sống hả?” Hàn Chí Viễn hiển nhiên thật không ngờ Hàn Nhất Nhất lại có thể giống như thế này, xem ra cô gái nhỏ này rất cứng đầu.

“Tôi đánh ông, đánh ông, sức sinh không ai bằng này. Mẹ tôi đối xử với ông tốt như vậy, ông cứ nhiên tổn thương bà ấy hết lần này đến lần khác, ông có còn là người nữa không? Ông có còn là đúng là một đàn ông hay không?” Cô xoay người lại đối diện hẳn mà gào lên.

“Lão tử có đúng là đàn ông hay không bây giờ để ày mở mang kiến thức, cụ già đó là người của tao, bây giờ lão tử làm ày cũng thành người của lão tử. Dấm đánh lão tử, muốn chết chứ gì!”

Gã sức sinh Hàn Chí Viễn không ai bằng này tiến lên, bỏ nhào tới người cô nhưng bị Hàn Nhất Nhất khéo léo tránh được.

Hàn Nhất Nhất bỏ chạy, khăn tắm của cô lại bị Hàn Chí Viễn từ phía sau bắt được, dùng sức xé xuống. Vật che đậy cuối cùng cũng rơi vào tay Hàn Chí Viễn.

Nhìn thân thể Hàn Nhất Nhất, dục hỏa trong mắt hắn phun trào bùng cháy, ánh mắt như tê liệt lại.

23. Chương 23: Công Chúa Kiều Ngạo P2

Tất cả đều giống như Ưông Giai Trùng suy nghĩ.

Ưông Giai Vi vừa có mặt ở buổi tiệc. Ánh mắt tất cả đều đổ xô mà nhìn phía cô ta. Một đám người cầm đồ chạy đến trước mặt cô ta hướng cô ta tặng quà sinh nhật, tặng cho cô ta những nụ hôn.

Ưông Khánh Vũ cùng bạn bè anh ta xuất hiện càng đem công chúa Ưông Giai Vi kiều ngạo này tung lên trời.

“Tôi rất thương yêu em gái. Sinh nhật như thế nào có thể thiếu được anh cả chứ!” Anh vừa nói sau đó đến liền ngăn chặn mọi người mà người bên cạnh cũng chủ động nhường đường ra.

Ưông Khánh Vũ đem một cái hộp tinh xảo đưa đến trước mặt Ưông Giai Vi cũng ôm cô ta: “Đêm nay em là nữ diễn viên xinh đẹp độc nhất vô nhị, không hổ là công chúa Ưông gia chúng ta!”

Mọi người đều cổ lấy tiếng vỗ tay. Cô ta kiều ngạo mà ngẩng đầu lộ ra nụ cười mê người.

“Hôm nay anh mang đến cho em hai người cực kỳ có lực sát thương. Hai người này là thiếu gia lớn nhỏ của Hạ gia, lần là anh liều mạng mới đem hai vị thiếu gia này mời đi đến đây!” . Ở thời điểm anh ôm cô ta, ở bên tai em gái nhẹ giọng mà cắn tai.

Ưông Giai Vi còn không có lấy lại tinh thần chỉ thấy một người đàn ông đã đi lên trước, mang theo vẻ mặt rất quen thuộc, tặng quà cô ta “Sinh nhật vui vẻ, tôi là Hạ Thiên Cơ!”

Đúng vậy chính là loại cười này cùng loại thái độ này. Thái độ làm cho cô ta từ nhỏ liền nhớ rõ, hiện giờ anh càng phát ra hơi thể nam tính mãnh liệt hơn, vẻ mặt hoặc ma mị.

“Cám ơn. Gọi tôi là Ưông Giai Vi. Một người anh cho là nữ hài tử không xinh đẹp!” Cô ta nhắc lại lời khi còn nhỏ cho anh ta. Lời nói dùng để đánh trả anh ta. Cầm nâng lên, trong mắt tràn ngập kiều ngạo.

“Nhìn thấy em, tôi thực vui vẻ!” Anh hào phóng đáp lại cũng nhẹ nhàng mà đi lên trước ột cái ôm lễ phép. Ở khoảng khắc ôm kia, anh ở bên tai cô ta khẽ cắn: “Hiện tại em rất. . . . hôm nay em rất đẹp!”

Thậm chí anh còn cắn một cái bên tai của cô ta.

Gặp qua người đàn ông lẳng lơ đã nhiều, chính là chưa thấy qua lại có người nào ngả ngón ngay tại trước mặt đồng người như vậy. Nhưng là cô ta cũng không giống như chán ghét anh ta lắm. Ngược lại hành động có chút chờ mong tiếp theo phát sinh cái gì.

“Phải không? Vậy cảm ơn anh!” Thanh âm của cô ta cũng rất nhẹ, rất thấp. Một bàn tay của cô ta nhẹ nhàng ở bụng anh ta mà vẽ một vòng tròn. Sau đó lui ra phía sau từng bước thoát khỏi cái ôm của anh ta.

Hai ánh mắt khẽ nháy một cái mị hoặc. Trong nháy mắt toát ra tia lửa.

Uông Giai Trùng ngồi ở một góc nhỏ một mình, uống nước hoa quả, nhìn thấy chị cô bị đám người tung lên trời. Trong lòng của cô giờ phút này là đổ kị. Cô cũng là con gái Uông gia, chính là đái ngộ lại kém nhiều như vậy. Tất cả này chỉ vì mẹ của cô không phải đại phu nhân Uông gia, càng bởi vì mẹ của cô không có vinh quang lừng lẫy. An bài đã định trước cô chỉ có thể ngồi ở góc yên tĩnh nhất nhìn hào quang người con gái Uông gia phát ra bốn phía.

Vì vậy cô cầm lấy một ly rượu bên cạnh, tiếp tục một ly mà bảo chính mình có lẽ cảm giác say lại thoải mái hơn.

Tâm tình Uông Giai Trùng hôm nay càng sa sút. Cô xem chị cô được một người đàn ông tao nhã ôm thắt lưng nhảy điệu nhảy đầu tiên, giữa sân nhảy, cô ta diêm dúa lại càng rục rĩ.

“Tại sao? Tại sao? Từ nhỏ cô cái gì cũng không có. Cho dù thành tích hơn chị gái của cô một ngàn lần một vạn lần, cô cũng không có thể khiến cho cha chú ý, cũng sẽ không là Uông gia kiều ngạo. Trong lòng cô trầm mà tự hỏi, một hơi đem một ly rượu uống tiếp nữa.

Quá mức cấp bách uống xong, dạ dày của cô mãnh liệt kháng nghị. Một trận muốn nôn mửa, cảm nhận được cô đứng lên thẳng hướng toilet đi đến

Bởi vì cô cúi đầu tóc dài xoa cằm bản không có chú ý đến phía trước có người, thẳng tắp mà đi nên đụng phải hần, còn không kịp giải thích đã gục xuống thân thể của hần.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một hồi giọng nam trầm thấp vang lên.

Thanh âm thật dễ nghe! Cô nghe thanh âm còn không có nhìn thấy người, cảm giác thật ấm áp. Giờ phút này cũng là có người chú ý tới cô, cô có chút tự giễu.

“Thiên Triệu, Thiên Triệu! Cuối cùng em cũng tìm được anh, anh tại sao lại đồng ý với người ta mà tới nơi này, theo em nhưng nửa buổi tối cũng không thấy người!” Thanh âm của người đàn bà nũng nịu, Uông Giai Trùng nhìn thấy một cô nàng xinh đẹp đi tới gọi người đàn ông bên cạnh Thiên Triệu.

Uông Giai Trùng ngẩng đầu thấy trên mặt người đàn ông âm lãnh mang theo nụ cười bất dịch (không thay đổi), phát hiện ranh cánh môi mỏng khẽ nhếch rồi lại mím chặt vào.

Thời điểm khi cô lại một lần nữa cúi đầu, bàn tay người đàn ông phía sau xuất hiện. Sau đó đem dùng thân thể của hần vội tới nâng cô dậy. Một nụ cười ấm áp: “Không biết uống rượu, thì không nên uống nhiều như vậy, một cô gái tốt cũng trở lên đồi bại”

Thanh âm của hần thấp như vậy, tựa như muốn mê hoặc cô.

Hạ Thiên Triệu đỡ lấy thân thể của cô. Sau chỉ trống không một cái bóng đáng cho cô. Nếu không xem cô lúc ấy ngồi xổm trên mặt đất. Hình ảnh cực kỳ giống Hạ Vũ khi bị tổn thương, nếu không Hạ Thiên Triệu hần sẽ không có tốt bụng như vậy.

Phía sau cô nàng xinh đẹp cho Uông Giai Trùng một cái nhìn bằng nửa con mắt. Sau đó gắt gao mà đem thân thể eo lá của mình dán lên người hần.

Uông Giai Trùng nhìn thấy hần rời xa đi. Bóng dáng mơ màng thân thể không trụ nổi lại lần nữa lắc lư ngồi sụp xuống. Thậm chí ngay cả nôn cũng đã quên.

24. Chương 24

Trong căn phòng nhỏ hẹp, thân thể Hàn Nhất Nhất giống như đóa hoa của một cái cây sắp chết, cô không biết mình phải chạy đi đâu?

“Ha ha! Bảo bối, xoay người lại để cho ba ba nhìn con nào, mau!” Hần đem khăn tắm ném xuống đất, xoa xoa hai tay, từng bước một mà bước tới phía trước, bảo bối lập tức sẽ tới tay hần làm sao có thể không hưng phấn chứ? .

Hàn Nhất Nhất một tay ôm trước ngực, một bước cũng không dám nhúc nhích.

Cô có thể lựa chọn chạy trốn thế nhưng ra khỏi cảnh cửa này mọi người đều sẽ thấy cô không mảnh vải che thân mà chạy trên đường, vậy nên cô bước cũng không dám bước. Cô không có dũng khí như vậy, cô không muốn trên báo hay đường dẫn internet ngày mai sẽ có bài “Cô gái khóa thân chạy trốn”, bị mọi người trên thế giới nhìn vào cười nhạo cô như vậy.

Hàn Chí Viễn bắt đầu cởi quần áo trên người hắn.

Lúc hắn giống như loài sói đói nhào đến, Hàn Nhất Nhất nhân cơ hội nắm lấy cái đĩa nhỏ bên cạnh, hướng về phía thân thể của Hàn Chí Viễn cố sức đâm xuống.

Hàn Chí Viễn không đề phòng, rơi vào đột kích bất ngờ mà lớn tiếng la lên.

Đột kích của cô cũng khiến cho hắn trở nên càng thêm bạo ngược hơn.

“Lão tử ày chút mặt mũi, mày không muốn. Ngày hôm nay, ông mày không tin là ông mày không trị được mày, giết chết mày tao cũng có khả năng. Mẹ nó!”

Hàn Nhất Nhất cầm trên tay cái đĩa lớn tiếng nói: “Ông đừng qua đây, ông đừng ép tôi, đừng ép tôi.”

Lúc này, Hàn Nhất Nhất quên mất việc che dây trước kia.

Hàn Chí Viễn rút ra dây lưng quần, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn ngực của cô. Thật không ngờ nha đầu chết tiệt cư nhiên lại có bộ ngực trắng hồng, những đường gân thanh tân tràn ngập.

“Ông lập tức rút đi, bằng không, bằng không. . .”

“Bằng không thế nào? Giết tao sao?” Hàn Chí Viễn từng bước một đến gần cô, cô từng bước một lui ra phía sau. Nhân lúc cô không chú ý, Hàn Chí Viễn một tay đem cô đẩy ngã xuống đất. Đối với đàn bà, hắn một điểm cũng không sợ, trong nháy mắt liền đè lên người Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất cố gắng đẩy ra, không di chuyển. Vì vậy, cô đưa miệng gần kề cắn Hàn Chí Viễn thét lên chói tai.

Tay giơ lên chính là hai cái tát vào miệng, đánh vào trên mặt cô. “Con điếm, dám cắn lão tử, lão tử đánh chết mày, ày không nghe lời, ày không nghe lời.”

Dây lưng nắm trên tay nhắm vào thân thể của cô, hung hăng mà đánh xuống hai cái, sau đó dùng dây lưng đem hai tay cô trói lại thành một khối.

“Buông! Hàn Chí Viễn, ông sẽ gặp báo ứng! Tôi thề, nếu như ông dám đụng đến tôi, Hàn Nhất Nhất tôi cho dù thành quỷ cũng phải đem ông kéo xuống đi ngục. Nếu như tôi không chết, tôi sẽ cho ông sống không bằng chết!”

Lời nói âm lãnh từ trong đôi môi trắng bệch của Hàn Nhất Nhất, từng chữ từng chữ nói ra. Cô không hề có phản kháng, trở nên an tĩnh cực kỳ.

Hơn nữa trói chặt lại Hàn Nhất Nhất, Hàn Chí Viễn ngược lại thất thần thế nhưng rất nhanh hắn liền phá lên cười.

“Bằng mày lúc này à, bày ra khuôn mặt người quái dị đó, mày coi như là sống cũng là một loại thống khổ. Chi bằng, ở trước lúc chết, lão tử ày ném thử cái gì là tư vị làm đàn bà!” Trên khuôn mặt đậm dục của hắn lộ ra từng chút từng chút ngang ngược, thật là buồn nôn.

Hàn Chí Viễn đưa tay cởi quần của mình. Ham muốn của hắn lúc này đã không thể đợi được, thú tính của bản thân không biết lúc tiến vào cơ thể non nớt đẹp đẽ như vậy sẽ cho hắn là sung sướng như thế nào.

Ha ha ha ha . . .

Một trận lại một trận cười ngân ác từ trong miệng hắn phát ra, mà trên người hắn lúc này chỉ còn sót lại một đồ vật phía dưới che đậy vật kia. Không cần đến ba mươi giây, hắn có thể hoàn toàn chạm vào thân thể khiến hắn muốn làm tất cả.

Từ trong ánh mắt của Hàn Nhất Nhất tràn ngập oán niệm cùng căm hận, thẳng đến khi thấy tất cả toàn bộ của hắn để lộ ra trước mắt cô. Cô nhắm hai mắt lại tuyệt vọng.

25. Chương 25

Hàn Nhất Nhất nhắm mắt lại chờ chuyện tàn nhẫn nhất xảy ra.

Cô cho rằng cô không có cơ hội trở mình nữa. Mà lúc này cánh cửa lại mở ra, Hàn Phong trợn tròn mắt hoàn toàn không thể tin được một màn mình nhìn thấy.

Đây là chuyện gì? Chồng của nàng đang đè nên con gái của nàng? Toàn thân con gái đều không mảnh vải che thân mà chồng nàng đang sờ đến bắp đùi thiếu nữ của nó, hai tay nó còn bị trói chặt! Rất nhanh nàng liền hiểu được đây là đang xảy ra chuyện gì.

“Tên khốn nạn, tôi liều mạng với anh!” trên tay Hàn Phong cầm gì đó, tất cả hướng trên người Hàn Chí Viễn ném tới. Trong đó một góc nhọn gì đó đập vào giữa trán của hắn ta, tức thì có tơ máu chảy ra.

Hàn Phong tiến lên dùng sức mà tháo dây lưng trên tay Hàn Nhất Nhất.

“Con đàn bà thối. Mày dám đập trán tao!” Hàn Chí Viễn bưng vết thương trên trán nghiêng rằng phần uất mà nói.

“Tôi không chỉ có dám đập trán anh, tôi còn muốn phế đi anh, tôi nghĩ đến anh đã thay đổi hoàn toàn, không nghĩ tới anh hóa ra không bằng súc sinh. Cư nhiên làm ra cái thứ chuyện lòng lang dạ sói như vậy!” mắt Hàn Phong đỏ bừng tự như nổi điên.

Hàn Nhất Nhất buông tay ra sau bị mẹ chặn đẩy mạnh vào phòng. Cô tiện tay lấy bộ quần áo khoác vào trên người.

Hàn Phong thì từng bước đi vào phòng bếp cầm lấy một con dao phay giờ thẳng trước mặt Hàn Chí Viễn. Hôm nay nàng nhất định phải đoạn tuyệt với tên đàn ông này.

“Đàn bà thối, mày điên rồi sao? Mày dám lấy dao?” Hàn Chí Viễn hiển nhiên không có ngờ tới Hàn Phong sẽ phát điên như thế. Một mặt trong lòng hắn ta có một chút bị dọa đến.

“Tôi lấy con dao này. Hôm nay tôi sẽ cho anh biết, một khi bức Hàn Phong này đến đường cùng, không phải anh chết thì là tôi chết.” Nàng vung dao, trong mắt tất cả đều là lửa giận.

“Em hãy nghe anh nói. Buông con dao xuống. Em vẫn là tình yêu của anh. Chính là đứa con gái kia của em. Nó cởi quần áo đến chỗ anh. Nó trưởng thành, bộ dạng xấu xí kia ai thấy nó cũng không có hứng thú. Chính là anh là một người đàn ông, nó cởi quần áo ra trước mặt anh, anh có thể không động tâm sao? Đàn ông đều sẽ có phạm sai lầm, vợ ơi!” Hàn Chí Viễn ra vẻ kiểm điểm vô sỉ mà giả thích.

“Anh câm miệng. Tôi sẽ không tin anh, mỗi một lần tin anh tôi sẽ bị tổn thương một lần. Lần đầu tiên tin anh, anh đem tôi bán cho hết nợ chủ. Tôi hầu hạ hắn ta suốt một tháng mà thời điểm đấy chúng ta mới vừa kết hôn ba tháng. Lần thứ hai tin anh, anh vẫn là đem bán cho Tần lão gia, anh làm cho tôi bị một đứa mười tuổi dùng hết các loại biện pháp xỉ nhục. Lần thứ ba, thứ tư thẳng đến một lần cuối cùng tôi còn tin anh, cư nhiên tin anh sẽ hối cải. Tôi thiếu chút nữa làm mất đi khả năng theo đuổi hạnh phúc cả cuộc đời này của con gái tôi. Nếu tôi còn tin, tôi thực sự xứng đáng bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục!” Hàn Phong nói, xong trong lòng một mảng thống khổ, nàng cư nhiên chịu đựng thống khổ mà ở bên một người đàn ông không có tính người mười mấy năm trời.

“Đàn bà thối, mày cho rằng mày gây thương ngọc nữ sao? Tao biết mày, khi mày đã muốn thay người khác sinh đứa nhỏ. Nếu không nhìn thấy bộ dạng mày có vài phần nhan sắc, mày nghĩ rằng tao nguyện ý lấy mày, một người không biết cảm cho tao bao nhiêu cái sừng. Mày nghĩ rằng tao thật sự muốn sống với mày sao? Đó là bởi vì mày có bị thịt có thể giúp tao trả nợ lẫn.” Hắn ta không chút nào yếu thế mà hủy đi toàn bộ trái tim đã sắp vỡ vụn của Hàn Phong.

“Anh khốn nạn. Tôi liều mạng với anh!” Nói xong nàng giờ dao lên hướng về phía Hàn Chí Viễn chém tới.

26. Chương 26

“Con đàn bà điên, mày đừng tưởng, muốn lão tử chết mà được à!” Hàn Chí Viễn thấy Hàn Phong bị kích động nổi điên, liền sợ hãi lui về phía sau.

Hàn Phong không nói hai lời, không suy nghĩ cầm thêm một con dao đuổi theo hắn. Nghĩ đến nàng vào cửa thấy một màn kia, còn có sắc mặt bị thương của Hàn Nhất Nhất, tất cả oán hận của nàng dồn nén nhiều năm bỗng nhiên bùng phát, giống như dòng thác ào ào không ngừng chảy.

“Con đàn bà điên khùng, tao cảnh cáo mày, đừng có xằng bậy. Bằng không, tao đánh trả!”. Khổ nỗi trên tay Hàn Chí Viễn không có bất cứ thứ gì, bằng không hắn nhất định không để nàng chết dễ dàng. ! Hàn Phong từ từ nhắm hai mắt hướng về phía Hàn Chí Viễn chém tới nhưng bị hắn né được một dao, đồng thời hắn đá một cước trúng điểm yếu của người phụ nữ ở giữa bụng của Hàn Phong.

Hàn Phong đã không còn vũ khí trên tay, thân thể ngã xuống trên mặt đất. Trong lúc nhất thời dĩ nhiên không cách nào di chuyển. .

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà lung lay cánh cửa. Hàn Phong đem cô đẩy mạnh vào phòng đồng thời không thương tiếc mà đóng cửa lại, đến nỗi cửa khóa còn bị lệch đi. Thanh âm bang bang bên ngoài cùng tiếng máng nước rơi lộn nhào khiến cho cô mất hồn mất vía.

Cửa mở, thứ cô thấy được chính là Hàn Chí Viễn đang cười trên người mẹ, hung hăng tát vào mặt bà, trong miệng tức giận mà gào lên: “Đám giết lão tử, chán sống, con mẹ tai họa! !”

Hàn Nhất Nhất cầm lấy một cây gậy, từ phía sau ném vào Hàn Chí Viễn, “Buông mẹ ra! Buông mẹ ra!”

Hàn Chí Viễn bị đánh ngã, Hàn Nhất Nhất ở bên cạnh liền cầm gậy hung hăng đánh một lúc, sau đó mới buông gậy đến đỡ Hàn Phong.

“Mẹ, con đỡ mẹ đứng lên, chúng ta rời khỏi đây, vĩnh viễn rời khỏi đây!”

Hơi thở của Hàn Chí Viễn tràn đầy hung ác, khó có thể nào nuốt trôi được, bại dưới một kẻ đâm đâm một người quái dị, cư nhiên bị hai con đàn bà đùa bỡn. Hắn chống đỡ thân thể tiện tay nhặt lên con dao làm bếp ở bên cạnh.

“Hai đứa chúng mày, đứa nào cũng đừng mong chạy thoát. Lão tử liều mạng với chúng mày!” Hắn cầm lấy con dao liền hướng về phía Nhất Nhất chém tới.

“Nhất Nhất, chạy đi!” Hàn Phong nhìn thấy con dao làm bếp phóng tới, không có bất kỳ do dự nào mà đem Hàn Nhất Nhất đẩy ngã xuống đất, con dao làm bếp chém lên thân thể nàng, máu tươi giống như dòng nước máy không tắt được, ồ ồ tuôn ra.

Hàn Nhất Nhất nhìn máu tươi kia không ngừng tuôn ra, sợ đến không biết làm sao.

Không có việc gì, mẹ không có việc gì đâu! Cô gắt gao bịt lại vết thương, không ấu lại tuôn ra ngoài. “Mẹ xem, máu đều chảy trở lại, đều chảy trở lại.”

Hàn Chí Viễn nhìn một mảng đỏ tươi, lúc này đột nhiên thanh tỉnh lại. Con dao dính đầy máu tươi cũng phang một tiếng mà rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Bà mạng lớn như vậy sẽ không chết đâu, tôi thực sự không muốn bà chết!” Hàn Chí Viễn cố gắng giải thích.

“Một tên hỗn đản, tôi liều mạng với ông!” Hàn Nhất Nhất nhặt con dao lên chuẩn bị cùng hắn đồng quy vu tận.

“Đừng, Nhất Nhất! Nhất Nhất!” Hàn Phong dùng hết khí lực kêu gào, một tay còn túm lấy tay cô.

Hàn Chí Viễn vừa nhìn thấy tình hình không ổn, nắm lấy cái áo khoác rơi trên mặt đất mà bỏ chạy. Trong đầu hắn lúc này còn hiện lên cảnh máu trên người Hàn Phong đang tuôn ra không ngừng. Cả người hắn không hết run rẩy, hắn nghĩ rằng may ra tử thần sẽ cho hắn một chút mặt mũi mà không để nàng chết.

Hắn lúc này còn đang tìm đủ thứ lý do cùng vịn cớ rằng cái chết của Hàn Phong không can hệ gì tới hắn, là nàng ta tự hại chính mình.

Hàn Phong lấy tay bụm lại vết thương, muốn bản thân có thể có thêm một chút sức lực. Nàng muốn nói cho Nhất Nhất rất nhiều chuyện đều không phải giống như nó tưởng tượng.

27. Chương 27: Đáp Ứng Ba Việc

“Nhất Nhất đừng đuổi theo, đừng!” Hàn Phong nói, vừa mới nói, miệng lại phun ra một ngụm máu tươi

Hàn Nhất Nhất quăng con dao xuống, ngồi xổm cạnh mẹ, nói “Chúng ta đi bệnh viện, hiện tại con liền mang mẹ đi!”

“Con đừng lo lắng, mẹ biết rõ mẹ sẽ đi trong tức khắc!” Giờ phút này Hàn Phong trái lại rất bình tĩnh. Đúng vậy cả đời này nàng sống quá mệt mỏi, cả đời đều làm miễn cưỡng. Nàng xem khuôn mặt Hàn Nhất Nhất, có lẽ không có Nhất Nhất cuộc sống của nàng sẽ thay đổi khác, nhưng lại đối ý nghĩ vừa nghĩ đi, trong cuộc sống của nàng trừ phi không có Hàn Chí Viễn nếu không vận mệnh là giống nhau.

“Mẹ, mẹ sẽ không sao, mẹ phải nhìn thấy Nhất Nhất vào đại học, nhìn Nhất Nhất lấy học bổng, còn có Nhất Nhất kết hôn, sống chết phải làm bà ngoại!” Hàn Nhất Nhất nhịn không được nước mắt.

“Trước khi mẹ đi có ba việc muốn nói cho con, con nhất định phải ghi nhớ.” Hàn Phong gắt gao mà cầm lấy tay cô.

“Vâng, con đều nghe lời mẹ, mẹ nói cái gì thì con làm cái đó được không?” Hàn Nhất Nhất cư xử giống một đứa trẻ nhỏ, nhìn thấy mặt mẹ cô tái nhợt, trong lòng cô giống như bị dao đâm cắt.

“Việc thứ nhất là không được thay mẹ báo thù, nhất định không được thay mẹ báo thù, mẹ muốn con bình an, muốn con khỏe mạnh mà sống, rời xa Hàn Chí Viễn.”

“Không. Việc này con không thể đáp ứng mẹ. Hàn Chí Viễn phải trả giá.” Hàn Nhất Nhất cắn răng hung hăng mà nói. Cô tuyệt đối không thể để người sát hại mẹ nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật.

“Nhất Nhất, con là muốn ẹ chết không nhắm mắt sao?” Hàn Phong cố hết sức mà nói. Trong giây lát lại một ngụm máu tươi phun trên mặt đất.

“Vâng. Con đáp ứng mẹ, mẹ đừng đau lòng nữa!” Cô lại một lần nữa gắt gao mà che miệng vết thương còn đang chảy máu kia. Giọt nước mắt ở trên mặt lập tức hóa thành màu đỏ cùng với một vũng máu chảy trên mặt đất.

Hàn Phong gắt gượng mà lộ ra một nụ cười tươi. “Việc thứ hai con đừng ham yêu người đàn ông khuôn mặt cùng đáng người đẹp. Nếu có người đàn ông không che vết sẹo của con, chứng minh người đó không phải yêu bề ngoài của con. Người đàn ông như vậy mới đáng để giao phó cả đời.”

Nếu lúc trước bộ dạng nàng không phải đẹp, chỉ là một người phụ nữ bình thường. Như vậy Hàn Chí Viễn cũng sẽ không hứng thú, nàng cũng sẽ không ngây thơ như vậy bị hắn ta âm mưu làm hại cả đời nàng, đều ở giữa hồi hận sống qua.

“Vâng, con đáp ứng mẹ!” Hàn Nhất Nhất gật đầu.

“Việc thứ ba là về thân thể của con, mẹ giấu kín nhiều năm như vậy rồi vẫn không có nói qua cho con.”

“Mẹ nói là cha sao? Không phải cha của con sớm đã chết sao? Chẳng lẽ ông ấy còn chưa chết sao?” Hàn Nhất Nhất bản năng hỏi.

“Nhất Nhất thực xin lỗi con, con không phải mẹ sinh ra!” Tay Hàn Phong nhẹ nhàng mà lau nước mắt trên mặt Nhất Nhất

Hàn Nhất Nhất trợn to hai mắt hoàn toàn không thể tin được tất cả là sự thật. Cô vẫn cho rằng cha đã chết, mẹ chính là Hàn Phong. Trong cuộc đời của cô, từ lúc cô biết nhận thức cũng chỉ có Hàn Phong, cô cũng chỉ cho rằng Hàn Phong là mẹ của cô. Thông tin bất thành linh này làm cho cô không thể chấp nhận

“Không phải. Mẹ đang nói dối, mẹ chính là mẹ của con, con chỉ có mẹ, một người mẹ này.” Cô gắt gao mà ôm Hàn Phong, cô gái nhỏ có chút ngang ngược mà nói.

“Bộ dạng mẹ của con rất đẹp so với mẹ còn xinh đẹp hơn. Hai chúng ta chính là chị em tốt. Cô ấy thiện lương, so với mẹ dũng cảm hơn mà yêu một người đàn ông. Sau đó có con, chính là người đàn ông kia chưa từng muốn cô ấy. Cô ấy sinh xong con, lúc sau đã chết. Con là do mẹ con dùng sinh mạng của cô ấy đổi lấy. Cho nên con không thể hận cô ấy, không thể oán cô ấy, cả đời mẹ rất bội phục mẹ con, rất trân trọng người chị em này.”

“Vâng, con không hận bà ấy, con cũng không oán mẹ. Hai người đều là mẹ tốt của con!”

“Về thân thể của con, mẹ cũng không biết ai là cha của con, mẹ cũng không biết bởi vì mẹ chỉ hy vọng con bình an lớn lên” .

“Con nghe mẹ nói, con nhất định sẽ bình an, không tranh đoạt cái gì. Con cũng không được đi tìm cha, con có hai người mẹ con đã rất hạnh phúc.” Hàn Nhất Nhất trấn an mẹ, cũng trấn an mình.

“Miếng ngọc bộ trên người con mang kia là của mẹ con để lại cho con. Kỉ vật duy nhất đó con cất kỹ phải mang bên mình, mang theo có nghĩa là mẹ con cùng mẹ đều ở bên con, bên con bảo vệ con!” Lại là một ngụm máu tươi phun ra ở trên người Hàn Nhất Nhất.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ!” Hàn Nhất Nhất gọi Hàn Phong mà nàng không còn có trả lời, hai tay hoàn toàn mà trượt xuống.

Hàn Phong cứ như vậy đi, để lại ba chuyện, mỗi một chuyện đều đánh thẳng Hàn Nhất Nhất. Trong lúc đó Hàn Nhất Nhất bỗng nhiên phát hiện chính mình như là một người bị vứt bỏ, cô nhi sinh ra bị mẹ vứt bỏ, trưởng thành lại bị mẹ nuôi vứt bỏ. Thậm chí ngay cả cha, cô không biết là ai.

Cô gắt gao mà ôm xác Hàn Phong vẫn không nhúc nhích mà ôm.

28. Chương 28

Đứng ở trước mặt sông bài, hai tay Hàn Nhất Nhất nắm lại thành nắm đấm, đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến làm cô thanh tỉnh mà ý thức được cô còn sống.

“Mẹ, xin lỗi!” Cô yên lặng thì thầm ở trong lòng.

Hàn Nhất Nhất không làm theo lời hứa đầu tiên với Hàn Phong, cô lựa chọn trả thù Hàn Chí Viễn, loại đàn ông như vậy không đáng sống trên đời. Mẹ lại càng không ghét oan ức như vậy. Đối phó với loại đàn ông như Hàn Chí Viễn này, cô chỉ có thể dựa vào thế lực đen.

“Tiểu thư, nơi đây không thể vào được, mời cô đi nơi khác chơi!” Vừa mới đi tới cánh cửa, ngay tức khắc có bốn người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng chắn trước mắt cô.

“Tôi tới đây để chơi, xin để tôi vào!” Hàn Nhất Nhất mặt không đổi sắc mà đáp lại, một chút e ngại cũng không có.

“Người đến đây chơi nhất định phải có thân phận hoặc là giấy chứng nhận khách mời, bằng không cô có thể đi qua sông bạc bên cạnh.” Bọn họ không hề động thủ mà dùng thân thể cao to uy mãnh ngăn trở lối đi của cô.

“Ai nói tôi không có giấy chứng nhận khách mời.”

“Vậy xin hãy đưa ra giấy chứng nhận của cô!” Biểu tình như khắc của bọn họ giống nhau, hàn lãnh tựa như băng.

Cô thờ ơ nhìn bọn họ, không nhanh không chậm đem con dao từ trong người lấy ra, sau đó đặt lên cổ mình, chậm rãi nói: “Ở đây lấy mạng làm giới hạn đặt cược, chỉ cần người không sợ chết thì có thể đi vào mà tôi không sợ chết, tôi ngay cả tính mạng cũng đặt cược!”

Bốn người đàn ông dùng ánh mắt trao đổi với nhau sau đó nhường lại khoảng không.

Ở đây cũng không có như cô tưởng tượng, giữa sông bạc kinh khủng này tiếng động lớn ồn ào cũng không có, trái lại yên tĩnh có chút khác thường. Toàn bộ những nữ tiếp viên chia bài quần áo cũng không dung tục, đây là sông bạc sinh tử trong truyền thuyết sao?

Vì sao không có ai thiếu ngón tay, ngón chân hay là chân tay? Cũng không có các hào hoa công tử đại náo? Hay là các vị đại gia cao cao tại thượng tán gia bại sản, Cô im lặng nghĩ, bước chân cũng vô thức đi vào.

“Tiểu thư, cô là lần đầu tiên tới nơi này, mời đến đây mua thẻ, tối thiểu là mười vạn!” Đi tới trước mặt chính là một nữ tiếp viên có thanh âm mềm mại, khuôn mặt băng lãnh của cô ta nhìn cô rõ ràng là giễu cợt.

“Tôi muốn gặp lão đại của các người!” Thanh âm của Hàn Nhất Nhất rất trầm ổn, chính cô cũng không rõ vì sao cô lại không sợ nơi này, thực sự không sợ chết khi bước vào đây, đúng là không còn gì để mất thì cái gì cũng không sợ.

“Lão đại của chúng tôi thường không cùng khách chơi đánh bạc!” Cô nữ tiếp viên khẽ mỉm cười, lời nói vẫn như trước, rất chắc chắn.

Hàn Nhất Nhất vòng quanh một vòng, chọn một bàn tương đối nhiều người rồi đi tới.

Sự xuất hiện đột ngột của Hàn Nhất Nhất khiến cho sòng bạc đang tĩnh lặng trở lên ồn ào, bởi vì cô rất xấu xí, ánh mắt trống rỗng lại thêm băng lãnh khiến người bên cạnh không khỏi có chút lạnh thiện.

Cô không phát ra bất kì âm thanh gì, trực tiếp đem con dao cắm ở chính giữa bàn đánh bạc.

“Con điên, con đàn bà điên khùng, làm cái gì!” Một người đàn ông trong đó không kiềm chế được tâm tình nảy sinh bức tức, những người khác cũng rục rịch theo.

“Tôi chỉ muốn gặp lão đại ở đây!” Hàn Nhất Nhất cắn răng, cố sức mà phun ra vài từ.

“Người cho người là ai, đồ điên, người đầu mau mau đem thứ đồ điên này lôi đi. Lão tử ngày hôm nay chắc là va phải thứ quỷ gì đầu, hóa ra là va phải con quỷ cái chẳng trách vận may trốn mất như thế!” Gã đàn ông đang cầu nhàu hắn là đã thua đến đỏ mắt.

“Là ai muốn gặp ta?” Tiếng một người đàn ông không lớn nhưng không thể không chú ý.

Mọi người ngay lập tức cũng yên lặng chơi tiếp. Thân thể Hàn Nhất Nhất hơi run lên một chút, từ từ xoay người sang chỗ khác.

29. Chương 29

Ánh mắt kiêu ngạo khinh thường của hắn giống như muốn đâm Hàn Nhất Nhất đau đớn

Hắn từng bước một mà đến gần cô. Ánh mắt không có rời khỏi cô. Thậm chí hắn đang đoán cô gái này có phải là người sơ chết hay không? Một vết sẹo chạy dài kia khiến cô nhìn chẳng lấy gì làm đẹp thậm chí có chút kinh khủng. Chính là hắn lại có chút hứng thú đối với cô gái kinh khủng này.

“Tại sao cô muốn gặp tôi?” Thanh âm khi nói chuyện của hắn có chút trầm thấp, thậm chí mang theo chút lỗ mãng.

“Tôi muốn mua một mạng người!” Cô nhìn thẳng hắn, kiềm nén sợ hãi trong lòng.

Trong ánh mắt cô đen láy của cô sáng lóe lên hận ý, hắn có hứng thú mà nhìn chằm chằm cô.

“Cô dùng cái gì để mua?” Hắn vỗ nhẹ ống tay áo. Thậm chí cúi đầu không hề liếc nhìn cô một cái.

“Dùng mạng của tôi. Nếu tôi thua, tôi sẽ dùng con dao này kết liễu mình!” Ánh mắt Hàn Nhất Nhất nhìn phía con dao cắm trên chiếu bạc. Cô đã chuẩn bị chết. Trên đời này vốn là không có nhiều lắm gì đó cho cô lưu luyến.

“Tôi không có hứng thú với mạng của cô!” Hắn ngẩng đầu, trong mắt vẫn là lỗ mãng.

Hàn Nhất Nhất gắt gao nắm tay lạnh nhạt thản nhiên đáp lại: “Đã là mở cửa làm ăn, là sòng bạc sinh tử, khách muốn đánh cuộc mà ông chủ không cho. Ông chủ chẳng phải là nên đập vỡ bảng hiệu của mình đi sao.”

Cặp môi mỏng của hắn lộ ra một nụ cười. Người đàn bà này còn có thể bình tĩnh như thế. Ngược lại ngoài dự đoán của hắn.

“Nơi này chúng tôi mở cửa làm ăn, đây cũng là đánh bạc sinh tử. Mà cô chỉ dùng mạng của cô đến trao đổi. Tôi giúp cô giết người này cũng không có lợi gì cho sòng bạc chúng tôi.” Hấn thật muốn nhìn cô gái này tiếp theo muốn làm gì.

Hàn Nhất Nhất bị hỏi, thất thần mất đột nhiên trống rỗng. Thậm chí lui ra phía sau một bước, nhanh chóng đem một bàn tay xanh tại mặt bàn, ổn định thân thể của chính mình cùng cảm xúc.

Hấn nhẹ nhàng mà phun ra mấy chữ: “Tôi có thể đáp ứng cô một lần này. Hơn nữa cô không có dịp nuốt lời. Nếu cô thua, cô không còn có dịp gỡ vốn bởi vì cô sẽ chết ở trong này” .

Trong mắt hấn bắn ra vẻ độc ác tàn nhẫn. Ánh mắt làm cho Hàn Nhất Nhất bình tĩnh. Quá trình hơi hơi có tia gợn sóng.

“Tôi sẽ không hối hận. tôi sẽ nguyện đánh cược, thừa nhận thất bại.” Hàn Nhất Nhất đối diện với hấn.

Hấn cũng có hứng thú. Hấn chờ mong nhìn thấy cô thua sau đó nhìn vẻ mặt hối hận của cô.

“Cô lựa chọn một loại chơi ở đây, tôi cùng cô chơi một ván, một ván định thắng thua!” Hấn lạnh lùng mà nói, người xung quanh cũng đều toát mồ hôi lạnh, không dám phát ra âm thanh.

“Chúng ta chơi tiểu – đại. Nếu xúc xắc đại như vậy tôi thắng, nếu xúc xắc tiểu là anh thắng. Một ván định thắng thua. Nếu tôi thắng anh phải thay tôi giết người. Tôi muốn giết người, nếu tôi thua tôi tự sát.” Hàn Nhất Nhất bình tĩnh mà đáp lại. Trong ánh mắt không hề có chút nao núng gì.

Rất nhanh, một cô gái phục vụ đã cảm xúc xúc cấp tốc mà quay cuồng trong không trung. Mọi người đều im lặng chú tâm lắng nghe.

Sắc mặt Hàn Nhất Nhất hờ hững cũng giống hấn. Hai người đối diện nhau, tìm khắp không ra biểu cảm gì.

Giờ phút này Hàn Nhất Nhất cô cảm thấy chả có chút trách nhiệm nào đối với sinh mệnh của mình, cô nghĩ nếu chết có thể đoàn tụ với hai người mẹ của mình, nếu may mắn thắng cô còn sống cô sẽ cố gắng quý trọng cuộc sống.

Cô đem vận mệnh chính mình phó mặc cho vận may!

30. Chương 30

“Ngừng lại!” Hàn Nhất Nhất khẽ la lên, tay cô gái phục vụ sòng bạc liền ngừng chuyển động.

“Nếu như cô muốn tự mình mở, tôi có thể cho cô cơ hội này!” Người đàn ông đó nhìn cô nói.

“Không cần, ai mở cũng như nhau.” Cô tùy ý nói.

Người đàn ông chuyển ánh mắt nhìn cô gái phục vụ sòng bạc, cô ta liền giơ cánh tay ngọc ngà chậm rãi cầm vào xúc xắc rồi nhấc lên.

Trong lòng mọi người đều không yên. Hầu hết đều không biết vì sao mà đổ mồ hôi.

Có người đã len lén quan sát biểu hiện của Hàn Nhất Nhất, có lẽ bọn họ cũng muốn từ trên mặt cô có thể thấy được loại cảm giác giống như sợ hãi hoặc là hối hận gì đó. Chỉ tiếc là họ cái gì cũng không nhìn ra được, cô gái này bình tĩnh lại có chút đáng sợ.

Cô gái phục vụ sòng bạc công bố kết quả của ván cược, con số khắc sâu vào trước mắt Hàn Nhất Nhất.

“Hóa ra vận khí của kẻ xấu xí cũng không tốt hơn người là mấy!” Trong lòng cô có chút đau đớn mà nghĩ. Như vậy cũng tốt, cô cuối cùng cũng không cần gánh vác “cuộc sống như đã chết” nên cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa.

Người đàn ông mong muốn có thể tìm thấy trên mặt cô một chút cảm xúc cho dù là kinh ngạc hay tương tự như sợ hãi. Thế nhưng, hấn thất vọng phát hiện cái gì cũng không có.

“Cô thua!” Người đàn ông tính toán nói lại một lần nữa kích thích cô, hy vọng cô chẳng qua là còn đang mộng du mà tỉnh lại, sau đó liền la hét lên cho là người ta chơi xấu.

Hàn Nhất Nhất lãnh đạm nhìn hấn không nói gì, vươn tay cầm con dao cắm trên bàn, cố sức mà đem nó từ trên bàn đánh bạc rút ra.

Trong suốt quá trình, mặc dù thời gian rõ ràng rất ngắn, thế nhưng không có bất kì kẻ nào giúp cô, cũng không có bất kì ai dám ra ngăn cản. Ai cũng biết quy tắc của sòng bạc sinh tử, đã dám cược thua phải chịu. Ai nuốt lời, ai ngăn cản thì số phận còn thảm hại hơn nên mọi người cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Một tay Hàn Nhất Nhất cầm con dao sau đó nhắm mắt lại, thầm nói trong lòng: “Mẹ, xin lỗi! Nhất Nhất đến với hai người đây!” Ngay sau đó, hai tay giơ lên quay mặt lại với người đàn ông đối diện mình cố sức đâm xuống bụng dưới.

“Phanh!” Một âm thanh vang lên, con dao nhỏ nhẹ nhàng đứt khoát rơi xuống mặt đất, tay cô bị một bàn tay khác mang theo hơi ẩm mỏng manh nắm chặt. Là tia khúc xạ trong mắt hấn khiến cho ánh mắt của cô nhìn không ra, tựa như hấn so với cô càng không phục.

“Tôi đột nhiên nghĩ, tôi muốn người của cô còn hơn muốn mạng của cô!” Người đàn ông bá đạo nói.

“Anh không sợ sẽ phá hỏng các quy tắc của nơi này sao?” Hàn Nhất Nhất cũng không vì hấn ở thời khắc quan trọng đã cứu cô mà lộ ra biểu hiện tươi vui hoặc sung sướng.

“Người của cô cùng mạng của cô, tất cả đều thua bởi tôi cùng vận mệnh. Lúc này, tôi muốn cô sống đối với cô càng là một loại dẫn vật so với việc để cho cô chết có thể còn làm cho tôi có cảm giác hưng phấn hơn!”

“Nếu như tôi lựa chọn đem tính mạng giao cho anh, anh có thể làm khó dễ được tôi sao!” Nếu cô không muốn sống nữa thì ai cũng không ngăn được cô.

Lời của cô mới vừa nói xong, thân thể của cô không hề được thương tiếc mà ngã xuống đất đồng phát ra một tiếng trọng vang.

“Hạ Thiên Triệu tôi muốn cô sống, cô phải sống, cô muốn báo thù trừ chính cô ra không ai sẽ giúp cô. Thế nhưng cô hiện tại thua cuộc. Cô cho tôi sở hữu tất cả thì là của tôi.” Hấn cúi đầu có chút khinh bỉ mà nhìn cô.

Thì ra hấn là Hạ Thiên Triệu. Ở trong lòng Hàn Nhất Nhất lẩm bẩm một lần. Từ ngày mà cô bắt đầu gặp hấn cô đã cảm thấy chán ghét hấn, kẻ mà luôn luôn coi mình là trung tâm.

31. Chương 31

Hàn Nhất Nhất còn đang hoảng hốt đến mức không biết tại sao lại bị đưa đến nơi này. Tòa nhà rất lớn, lớn đến mức cô có thể bị lạc phương hướng, không tìm thấy lối ra ở đâu.

Cô muốn trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, nhưng hai tay, hai chân của cô đều bị trói khiến cô không thể đứng lên được, còn miệng cô cũng bị bịt lại. Trong lòng Hàn Nhất Nhất có chút cười lạnh bởi vì nhìn cách làm việc của hấn, cô căn bản sẽ không thể kêu to được, huống cho ở nơi này cho dù có kêu to đi nữa cũng không có ai nghe thấy.

Cô ngược lại im lặng ngồi ở một góc chờ có người đi đến tuyên án việc kế tiếp mà cô phải làm là gì.

Hàn Nhất Nhất không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy đèn trong phòng đột nhiên sáng ngời lên. Đó là do có người đem toàn bộ đèn trong phòng bật lên, ánh sáng đột nhiên tập kích kích thích vào mắt cô nhưng mà cô không thể mở mắt.

Cô cảm thấy có tiếng bước chân đến rất gần cô. Sau đó ngón tay hơi lạnh dùng sức nâng cằm của cô lên.

“Cô tên là Hàn Nhất Nhất, người cô muốn giết chính là bố dượng của cô, bởi vì ông ta giết mẹ của cô.” Mỗi một câu đều vô cùng ngắn gọn nhưng có lực ảnh hưởng ghê gớm.

Không sai biệt nhiều lắm, khoảng chừng 24 giờ sau từ lúc cô tiến vào sòng bạc, hấn đã triệt để thu phục cô, hiệu suất làm việc như thế, phải người như thế nào mới có thể làm được, Hàn Nhất Nhất mở mắt ra, phát hiện bản thân mình thật khờ dại, cư nhiên lại nghĩ đến dùng mạng của bản thân để cá cược với người ta.

Ngay tại một khắc kia, cô đột nhiên có chút sợ hãi, không phải sợ vì sẽ mất mạng, mà là sợ hãi một người đàn ông so với cô còn đáng sợ hơn, bởi vì cô không biết, tương lai của cô sẽ phải ở cùng người đàn ông đáng sợ này bao lâu.

“Không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi. Nếu không tôi sẽ. . .” ngón tay hắn dọc theo cằm hướng về phía xương quai xanh của cô.

“Không được đụng vào tôi, không được đụng vào tôi” . Hàn Nhất Nhất có chút không kiềm chế được kêu to lên. Trong mắt lúc này tất cả chỉ là oán hận.

Hạ Thiên Triệu đột nhiên bị cô thét chói tai bàn tay vòng xoáy trở về.

“Ba” ! Ngay sau đó mà một thanh âm vang lên, trên mặt Hàn Nhất Nhất in năm dấu tay, đó là Hạ Thiên Triệu gơ tay đánh cho cô một cái tát.

“Hàn Nhất Nhất cô đừng tưởng tôi cho cô cái mạng là cô có thể hô to gọi nhỏ với tôi. Cô lại càng đừng tưởng rằng tôi giữ cô lại thì đã cho là tôi có hứng thú đối với cô mà làm loạn.” . Hạ Thiên Triệu giận dữ nói.

Cô gái này kia cư nhiên lại dám khinh bỉ hắn như thế. Hạ Thiên Triệu nguyên ý dùng một ngón tay để chạm vào cô thì hắn là cô đã phải rơi nước mắt mà cảm ơn rồi.

“Nếu như anh đối với tôi không có chút hứng thú, thì anh không nên chạm đến tôi” . Hàn Nhất Nhất cứng rắn đáp lại. Cô chán ghét bị người khác chạm vào, đặc biệt là người đàn ông. Mỗi lần va chạm với người đàn ông nào đó là cô lại nghĩ đến tên Hàn Chí Viễn đáng ghê tởm, còn có sắc mặt dâm tiên đáng khinh của hắn, bởi vậy bản thân cô tràn ngập đề phòng.

“Hàn Nhất Nhất cô cho rằng cô là quốc sắc thiên hương sao? Với diễm mạo của cô có mà xách giày cho tôi cũng không xứng” Hạ Thiên Triệu phun ra những lời khinh miệt này, sau đó lưu lại cho cô một bóng dáng vô tình.

Cô từ từ nhắm nghiền hai mắt, cảm giác căn phòng lại một lần nữa bị bóng đêm bao trùm. Sau đó là nghe tiếng cánh cửa nặng nề bị đóng lại mà chân tay cô vẫn cứ bị trói, cô không biết trong tình huống cô không ăn uống gì thì có thể duy trì bao lâu, hay vẫn là Hạ Thiên Triệu lựa chọn cách này để chấm dứt sinh mệnh của cô?

Hàn Nhất Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng khuyết nửa xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên mặt cô.

32. Chương 32: Tôi Muốn Nó – P1

Bách hóa Thiên Nhất tọa lạc tại trung tâm thương mại nổi tiếng của thành phố F, nơi đây phần lớn là nơi dạo chơi shopping của những tiểu thư thiên kim giàu có.

Bước chân của Ôn Giai Vi có chút nặng nề. Cảm thấy nhìn cái gì cũng không vừa mắt, từ sau buổi Party sinh nhật ngày đó cô vẫn luôn có chút mất hồn mất vía trong đầu luôn hiện lên một khuôn mặt tuần tú kiệt suất cùng nụ cười không có hảo ý của một người đàn ông.

Cứ tưởng rằng sẽ có sự tình gì xảy ra, ai ngờ liên tiếp ba ngày qua, cái tên Hạ Thiên Cơ chết tiệt kia, cư nhiên không có chủ động báo cho cô lấy một chút tin tức gì khiến cho lòng Ôn Giai Vi càng thêm khó chịu.

“Buổi tối ở nước Pháp rất lãng mạn, truyền thuyết kể rằng nhà thiết kế châu báu tài hoa nhờ vào cảm hứng đó mới thiết kế ra cái vòng tay này, cả thế giới chỉ có 5 chiếc . . .”

Nghe thấy bên cạnh có người bán hàng đang giới thiệu sản phẩm, Ôn Giai Vi chậm bước tới đó, đây là những thiết kế số lượng có hạn.

“Này cô, vòng tay này bao nhiêu tiền?” Ôn Giai Vi chỉ liếc nhìn một cái đã có chút mê mẩn thiết kế đó.

“588 vạn không mặc cả” . Người bán hàng lộ ra nụ cười tắc nghẹn nói.

Bên cạnh một vị tiểu thư nghe được 588 vạn lại nghe nói không được mặc cả, cuối cùng nhìn kĩ vài lần rồi rời đi, khoe miệng Uông Giai Vi có chút đắc ý mỉm cười .

“Bán cho tôi” . Uông Giai Vi cảm thấy rất sảng khoái, từ trước đến giờ chưa có cái gì cô muốn mà không mua được.

“Vâng, ngài chờ một lát” . Người bán hàng cười đắc ý.

Lúc mà cô ta tưởng chính mình sẽ mua được chiếc vòng tay này thì đột nhiên có một vị quản lí cấp cao hướng đến phía cô nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi vị tiểu thư.”

Uông Giai Vi chợt nghe thấy người bán hàng nói xin lỗi, về mặt cô ta có chút kinh ngạc.

“Vòng tay này đã có người muốn lấy, thực xin lỗi. Bởi vì số lượng có hạn nên không có nói rõ trước với tiểu thư này, thật xin lỗi đã để cô mất công, xin tiểu thư lượng thứ cho.” Cô ta một lần xin lỗi lại một lần giải thích.

“Cái gì? Ý của cô là vòng tay này không thể bán cho tôi?” Sắc mặt Uông Giai Vi bắt đầu nổi giận.

“Thực sự xin lỗi, vòng tay này đã có người đặt trước rồi.”

“Cô ta chỉ là dự định mua, còn tôi là trực tiếp mua, hơn nữa hiện giờ tôi trả tiền đương nhiên là phải thuộc về tôi” . Uông Giai Vi có chút uất giận.

“Vị này là khách hàng quen thuộc của chúng tôi, huống chi cô ấy dự định mua, lúc sau liền quay lại lấy hóa đơn nên thực sự rất xin lỗi” . Người bán hàng lại một lần nữa xin lỗi cùng đề nghị: “Tôi có thể bán cho cô những loại dây khác có kiểu dáng giống dây đó, hơn nữa tôi sẽ chiết khấu phần trăm, được không?”

“Không được, tôi thích cái này” . Cô cố chấp nói.

“Vòng tay này ở Trung Quốc chỉ có một cái, tiểu thư, thật sự chúng tôi rất có lỗi” .

“Người đó là ai? Tôi sẽ trả tiền sợi dây này cho cô ta. Tại thời điểm đó, không ai nói với tôi là có người muốn mua chiếc vòng cổ này, sao giờ lại nói không thể bán được? Các người bán hàng vậy sao?” Uông Giai Vi lớn tiếng nói.

“Đúng là chúng tôi đã dự định bán chiếc vòng cổ này nhưng chưa kịp thu hồi cho nên mới tạo ra sự hiểu lầm như vậy. Rất xin lỗi tiểu thư” . Người bán hàng biết được tình hình lúc này không ổn nhưng vẫn phải tươi cười để giảm bớt sự tức giận của cô ta.

“Dù thế nào đi nữa hôm nay tôi cũng muốn mua chiếc vòng tay này, hơn nữa tiền của tôi các người cũng đã nhận rồi, nếu các người không để cho tôi lấy chiếc vòng cổ này tôi sẽ để truyền thông phân xử, khi đó coi ai thắng ai thua.” Uông Giai Vi ngoan độc nói, các cửa hàng này sợ nhất là dính đến pháp luật, cư nhiên dám xem nhẹ đại tiểu thư cô ta, chết sẽ không dễ chịu đâu.

“Là ai dám cùng bốn tiểu thư đoạt sợi dây này?” Một thanh âm ngang ngược vang lên.

33. Chương 33: Tôi Muốn Nó – P2

Vừa thấy người tới, ba nhân viên bán hàng lập tức xếp thành một hàng ngang đồng loạt kính cẩn lễ phép mà cùng kêu lên khen ngợi: “Hạ tiểu thư! Xin chào!”

Uông Giai Vi nghe thấy tiếng sau đó xoay người nhìn đối mặt với Hạ tiểu thư.

“Hạ tiểu thư phải không? Ngại quá. Vòng tay này tôi đã đặt tiền trước, cho nên tôi nhất định phải đem nó mang đi!” Uông Giai Vi khoanh hai tay trước ngực.

“Kệ cô đặt tiền trước hay không, vòng tay này trước tôi đã quyết định đặt tên là ‘chiếc vòng nghệ thuật’. Vòng tay này cô đặt tiền trước, tôi mặc kệ. Nhưng vòng tay này ngoài tôi Hạ Băng không ai có thể đem nó mang đi.” Cô ta khê thối thối mong stay mới làm xong của mình, không hề để Uông Giai Vi vào trong mắt.

“Thì ra là cô ta, không trách lại ngang ngược như thế!” Trong lòng Uông Giai Vi khê oán hận. Ở thành phố F này, chỉ cần ra đường nghe thấy tên nhị tiểu thư của Hạ gia đường lớn liền trở lên hỗn loạn.

“Nếu tôi cứ muốn vòng tay này?” Ông Giai Vi cũng không cam lòng yếu thế.

“Tôi sẽ không ngăn cản cô muốn vòng tay này. Nhưng mà khi cô lấy đi vòng tay này đi, một khắc kia bắt đầu cô đã mạo phạm Hạ Băng tôi. Về phần tôi sẽ định làm cái gì, cái này không phải chuyện tôi có khả năng quyết định.” Hạ Băng đi tới bên người của cô ta, dán vào bên tai của cô nói: “Bởi vì tôi luôn không kiểm soát được chính mình, muốn một là một.”

Tiếp đó cô ta thấy Ông Giai Vi cười khanh khách lại nhún nhún vai. Lúc nhún vai đồng thời cô có thể nhìn thấy điểm hồng hào trên bộ ngực của Ông Giai Vi qua khe hở của cổ áo.

Ông Giai Vi có sở trường là kích tướng, từ nhỏ cô ta đã là thiên kim cành vàng lá ngọc người người hầu hạ mà lớn lên, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho tới bây giờ không ai dám không nể mặt cô ta. Mà Hạ Băng lại vi phạm điều này, trong tiềm thức cô ta cũng không muốn động tới người nhà Hạ gia, đi sao thể lực xã hội đen của Hạ gia không ai không e ngại, nhưng mà Ông Giai Vi cô ta cũng không phải là kẻ dễ chọc vào.

Cô ta đang do dự muốn đi lấy cái vòng tay kia hay không thì Hạ Thiên Cơ xuất hiện.

“Không phải chỉ một cái vòng tay thôi sao? Lại có thể làm cho hai đại mỹ nhân của thành phố F này xích mích như thế, quả là buồn cười nha, ha ha.”

“Anh!” Hạ Băng ngọt ngào mà kêu lên, thân thể bám vào cánh tay hắn.

Ông Giai Vi trợn tròn đôi mắt xinh đẹp khiêu gợi mà đối diện với hắn, ánh mắt của cô ta có thể nhìn thấy trong mắt hắn tuy không có cảm tình tốt với cô nhưng cũng không phải là chán ghét.

“Hạ tiên sinh, xin chào!”

“Vài ngày không gặp, Ông tiểu thư lại càng xinh đẹp hơn!” Hạ Thiên Cơ khen ngợi mà đáp lại.

“Cảm ơn! Vài ngày không gặp Hạ tiên sinh cũng đẹp trai hơn. Không nghĩ tới ở đây sẽ vì một cái vòng tay mà đụng chạm tới lệnh muội. Hạ tiểu thư xinh đẹp, ngay cả con gái cũng cảm thấy kinh diễm.” Mặc kệ là sau này xảy ra chuyện gì, không ai dám đắc tội với em gái của Hạ Thiên Cơ.

Vẻ đẹp của Hạ Băng là vẻ đẹp yêu mị, không có lúc nào là không phóng ra hormone sexy, cho dù là đàn ông hay là đồ vật gì đó cô ta không cần tốn nhiều sức đều có thể có được, 12 tuổi đi học cô ta đã biết quyến rũ nam sinh, 13 tuổi đã bắt đầu cùng với bạn nam trong lớp thử khám phá cảm giác kỳ diệu của cơ thể.

“Ông tiểu thư cũng xinh đẹp không thua kém ai a!” Nhìn đến Ông Giai Vi nhưng bộ Hạ Băng cũng không ngang ngược nữa. Hơn nữa bọn họ sao biết được Ông Giai Vi khẳng định sẽ đem cái vòng này đưa cho cô.

Đúng như dự đoán, Ông Giai Vi ngoác một ngón tay với người bán hàng nói: “Phiền cô giúp tôi xử lý về chiếc vòng này, nó mang ở trên tay Hạ tiểu thư sẽ càng thêm xinh đẹp hơn nhiều.

Hễ là anh hai cô ở bên cạnh, phụ nữ luôn sẽ làm ra hành động như vậy. Ông Giai Vi cũng không ngoại lệ. Đương nhiên đắc tội Hạ Băng cô cũng không có gì hay. Mà cô cũng không tin Ông Giai Vi hôm nay thật sự dám lấy đi cái vòng tay kia.

“Vòng tay này gói lại đưa cho Ông tiểu thư, tính trên thẻ của tôi!” Hạ Thiên Cơ hào phóng mà nói với người bán hàng.

“Anh!” Hạ Băng bắt mắt hờn dỗi.

Hạ Thiên Cơ đem em gái kéo vào trong lòng ngực. Ở bên tai cô nhỏ nhỏ mà nói thầm. Trên mặt Hạ Băng chậm rãi lộ ra sắc mặt vui mừng.

Còn chưa chờ Ông Giai Vi nói, Hạ Thiên Cơ đã hướng cô ta phất tay chào tạm biệt cũng kéo cả em gái Hạ Băng hướng bên ngoài cửa hàng đi đến để lại cho cô ta một bóng dáng cao lớn cùng khiêu gợi.

Nhìn bóng lưng này. Thế nhưng cô ta lại nghĩ khi hắn thoát y thì sẽ có bộ dáng như thế nào? Hắn ta cũng galăng như vậy sao? Nghĩ nghĩ, khóe miệng của cô ta hơi hơi cong lên, nhếch ra một nụ cười, cô ta biết tiếp theo cô ta phải làm gì.

34. Chương 34: Chọc Tức P1

Và màn đêm lại buông xuống, thành phố F trong bóng đêm vẫn sáng bừng như một viên ngọc, Hạ Thiên Triệu khép lại bản hợp đồng cuối cùng, nhẹ nhàng mà day day ấn đường, nhắm mắt lại lại hiện ra nửa khuôn mặt như ma quỷ còn có đôi mắt không chút động đậy với bất kì chuyện gì kia

“Người ở bên trong thế nào?” Hạ Thiên Triệu đối diện với vệ sĩ canh giữ ở bên ngoài hỏi.

“Bảo cáo Hạ tiên sinh, Hàn tiểu thư vẫn ở bên trong không ồn không nháo.” Vệ sĩ đứng sự thực mà trả lời. Đàn bà bên cạnh Hạ Thiên Triệu có đủ loại người khác nhau nhưng người phụ nữ bình tĩnh giống như Hàn Nhất Nhất này thì bọn họ chính là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Cô ấy đã ăn gì chưa?”

“Tất cả đều dựa theo phân phó của Hạ tiên sinh, chúng tôi không mang cho cô ấy bất kì thứ thức ăn gì, Hàn tiểu thư cũng không tìm chúng tôi cung cấp thức ăn.” Vệ sĩ lại một lần nữa cứ đứng theo sự thực mà trả lời.

Hạ Thiên Triệu nghe xong, nhin không được hơi nhíu lông mày một chút. Xem ra cô gái nhỏ này rất cứng đầu. Hắn nhẹ nhàng vung tay một cái, vệ sĩ canh giữ rất thức thời mà rời đi.

Bởi gã vệ sĩ lo lắng Hàn Nhất Nhất sẽ chạy trốn nên mở một bóng đèn ở góc phòng giam u ám, từ bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể theo dõi tình hình của cô. Hạ Thiên Triệu đi vào trong phòng, hình ảnh chiếu vào trước mắt hắn thực sự hù dọa hắn.

Hàn Nhất Nhất hơi cúi đầu nghiêng mặt, mái tóc mỏng manh có phần lộn xộn xõa ra ở trên người. Nhìn từ vết sẹo dài ở sườn mặt bên trái được tóc che khuất lại hiện ra ở trước mặt Hạ Thiên Triệu chính là bên sườn mặt trắng nõn như ngọc. Ở dưới ánh đèn yếu ớt là vẻ đẹp hoàn hảo tựa như một bức tranh, hắn gần như có chút si ngốc mà nhìn .

Giống như người thiếu nữ nhà ai ngồi bó gối trong góc phòng u ám, yên lặng mà âm thầm suy nghĩ giống như là chờ ai đó đưa cô về nhà!

Hắn như có chút kích động, hắn muốn ôm lấy cô, nói với cô rằng hắn sẽ cho cô một mái nhà! Hạ Thiên Triệu xác định cảm giác chỉ trong chớp mắt kia thật mãnh liệt, không phải vì cô xinh đẹp được như thiên sứ mà là vì cô ràng buộc bản thân thu nhỏ lại làm đầy lên cảm giác thương xót khiến người khác muốn đi theo bảo vệ cô như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, chính là quật cường cùng lãnh đạm xem thường tất cả của cô đã hình thành nên sự đối lập rõ nét.

Bước chân của Hạ Thiên Triệu lần nữa nhẹ nhàng làm tỉnh giấc ý thức bạc nhược của Hàn Nhất Nhất, cô mệt mỏi mở hai mắt hờ hững đối diện với hắn.

Chính là loại ánh mắt hờ hững này đã đem Hạ Thiên Triệu kéo về thực tại, loại hình ảnh kích động vừa nãy cũng giống như những giấc mơ với người phụ nữ khác.

Hắn cao cao tại thượng đứng ở trước mặt cô giống như một bức tường, chẳng qua bức tường này bắt ngang qua thân thể của cô. Nhưng mà Hàn Nhất Nhất ngay cả tầm mắt cũng không muốn ngẩng lên.

“Có muốn ăn gì không?” Thanh âm băng lãnh của Hạ Thiên Triệu xuyên qua ánh đèn khúc xạ lọt vào tai.

Hàn Nhất Nhất giữ nguyên tư thế ban đầu, không có âm thanh không có hành động.

Một giây, hai giây, ba giây, sáu mươi giây, tám mươi giây!

“Hỏi lại một lần nữa, có muốn ăn không?” Thanh âm của hắn cực lực kiềm nén tức giận.

Hàn Nhất Nhất vẫn như trước, không trả lời hắn. Cô muốn di chuyển một chút thể nhưng cảm giác toàn bộ thân thể đều cứng đờ, hoàn toàn không nghe theo ý muốn của cô.

Rốt cuộc, Hạ Thiên Triệu thật sự tức giận. Chưa từng có người đàn bà nào không thèm nhìn hắn như vậy, mà hiện tại người phụ nữ xấu xí như quỷ này lại dám khiêu khích sự nhẫn nại của hắn như vậy.

Hắn ngồi xổm xuống, một tay túm tóc của cô hung hăng mà kéo về đối diện mình, trong mắt phóng ra tia hung ác tàn nhẫn đủ để giết chết người.

Đến khi hấn đối mặt càng gần với cô hơn thì hấn mới phát hiện sắc mặt cô tái nhợt đến như vậy, đôi môi khô khốc đến như vậy, lòng hấn lại hơi căng thẳng.

Hàn Nhất Nhất nhìn hấn nóng nảy như sấm, muốn nói chút gì đó nhưng lời nói đã đến cổ họng lại một chữ cũng nói không ra.

“Chết tiệt, có phải cô nghĩ rằng tôi không dám làm gì với cô hay không? Cô làm cho tôi phát cáu, tôi có thể đem cô ném cho lũ thú hạ ở bên ngoài. Tuy rằng cô xấu xí như vậy nhưng đối với đàn ông, có lúc chỉ cần là một con đàn bà thì đều có thể giải quyết vấn đề!” Hấn hừ lạnh mà uy hiếp.

Hàn Nhất Nhất chán ghét hấn, càng chán ghét hơn một tí liền dùng thân thể phụ nữ ra uy hiếp. Đây là loại phương thức cô chán ghét nhất.

Đối mặt với người phụ nữ bình tĩnh như vậy, Hạ Thiên Triệu cảm thấy bản thân hoàn toàn thất bại. Hấn đường đường đại thiếu của Hạ gia, cư nhiên lại bị một người phụ nữ xấu xí không thèm để vào mắt, hấn thế nào cũng không thể chấp nhận được. Thậm chí, khi nhìn thấy sự bình tĩnh của cô, hấn muốn moi tìm của Hàn Nhất Nhất ra để xem xem, tìm của người phụ nữ này cũng giống như khuôn mặt cô, không có lấy một tia nhiệt độ hay không?

“Hàn Nhất Nhất, nếu như cô dám thách thức đến điểm mấu chốt của tôi lần nữa, Hạ Thiên Triệu tôi nói được làm được!” Hấn nắm chặt tay tựa hồ như lập tức sẽ ra tay.

Hàn Nhất Nhất cuối cùng liếc hấn một cái, cả người tản ra khí tức tàn bạo phảng phất muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, cô thử mở miệng vô lực mà phun ra một chữ: “Nước!”

35. Chương 35: Chọc Tức P2

Hàn Nhất Nhất lần thứ hai khôi phục ý thức. Thời điểm cô nằm trên giường, ở trong không khí còn có mùi thơm mát, đầu của cô hơi nghiêng, bên cạnh là một bó hoa mã đề trắng tinh.

Trên tay cô cầm kim tiêm. Chẳng lẽ nơi này là bệnh viện?

Hàn Nhất Nhất có chút kinh ngạc mà nghĩ về nơi này. Trang trí hoàn toàn không có cảm giác ở bệnh viện. Bài trí trong phòng tuy rằng đơn giản nhưng mỗi một loại đồ vật nhìn qua đều là xa hoa.

“Hàn tiểu thư cô đã tỉnh?”

Đến khi y tá đi vào, cô mới giật mình. Nơi này chính xác thật là bệnh viện.

“Tại sao tôi lại ở chỗ này?” Hàn Nhất Nhất nhẹ giọng hỏi.

“Do cơ thể yếu ớt lại hai ngày không có nước vào người. Thân thể chịu không được ngất xỉu, là Hạ tiên sinh đưa cô tới.” Cô y tá vẫn như cũ mà nở nụ cười đẹp. Đây là chuyện một y tá chuyên nghiệp cao cấp phải làm. Hễ là vào bệnh viện phòng chăm sóc đặc biệt, các cô muốn phải so với y tá bình thường có kiên nhẫn gấp mười thậm chí gấp trăm lần.

“Vậy anh ta đâu?”

“Việc này tôi không rõ lắm. Hạ tiên sinh chỉ nói nếu cô tỉnh là tốt rồi, tỉnh dưỡng tốt. Đến lúc đó ngài ấy sẽ an bài.” Nữ y tá xinh đẹp hơi hơi nở nụ cười. Trong đầu lại không rõ làm sao người phụ nữ bộ dạng khó coi như vậy cư nhiên có thể được đại Hạ thiếu gia quan tâm. Loại khó chịu này lại chỉ có thể ở trong lòng nhỏ giọng mà nói.

“Cám ơn!” Hàn Nhất Nhất mỉm cười đáp lại.

Hấn cuối cùng muốn làm gì? Cô thua dù hấn có lòng tốt, hấn có thể không cần mạng của cô. Tại sao bỏ qua ạng của cô còn muốn không buông tha cô? Cô chỉ lẻ loi một mình muốn tiền không có tiền, muốn diện mạo không có diện mạo. Hạ Thiên Triệu hấn rốt cuộc muốn cái gì? Trong đầu Hàn Nhất Nhất suy nghĩ dường như muốn phải hiểu được vấn đề.

Hạ gia

“Ba ba. Nếu anh cả không muốn xen vào việc làm ăn bên ngoài nữa có thể giao cho con mà không cần phải . . . vứt bỏ một vụ này. Phải biết rằng Hạ gia chúng ta lập nghiệp dựa vào chính là làm ăn bên ngoài.” Hạ Thiên Cơ bên ngoài bình tĩnh, kiềm chế bất mãn trong lòng .

“Hiện tại anh cả con là hội trưởng tập đoàn Ba bang hội, nó quyết định làm việc này khẳng định là có đạo lý của nó.” Hạ Trảm Bằng dường như cũng không muốn tranh luận việc này. Hiện tại ông đã có chút chán ghét ân oán giang hồ, đối với bên ngoài ông trước kia đã nghĩ rút lui. Nhưng khổ nỗi chính mình đứng ở cái vị trí kia không thể để các anh em bị thương tổn . Hiện tại trong lòng ông lui, ông có thể lấy vị trí một người ngoài cuộc mà nhìn nhận, mà con thứ hai của ông hết lần này đến lần khác cũng không nguyện ý buông tha ông.

Ngải Châu Bích ở một bên giúp đỡ con trai: “Có cần tôi nói rõ ràng không, đây rõ ràng là muốn làm khó kẻ làm thiệp như tôi thôi, nếu như Thiên Triệu là hội trưởng Ba bang hội thì Thiên Cơ cũng có thể quản lý sự nghiệp của chính mình, chính là vị đại ca này không muốn cho em trai thành tài thôi.”

“Đủ rồi!” Hạ Trảm Bằng nghe Ngải Châu Bích uất ức nói mà khó chịu. Đem chiếc đĩa hung hăng mà đập trên bàn nói. Một âm thanh vang lên khiến cho Ngải Châu Bích sợ tới mức nhanh chóng cầm miếng.

“Tôi sợ dĩ muốn vứt bỏ việc làm ăn bên ngoài. Chỉ là tôi muốn người trong nhà bình an. Hiện tại cách kiếm tiền rất nhiều loại, chúng ta không cần thiết phải dùng máu mà đi liều lĩnh!” Hạ Trảm Bằng lạnh lùng mà nói. Xem ra bữa tiệc gia đình này phải bỏ giữ chừng rồi.

“Anh cả. Nếu bởi vì anh không muốn làm mà liên lụy các anh em không có cơm ăn, anh xứng đáng làm chức hội trưởng ba bang hội này không?” Hạ Thiên Cơ không chút khách khí mà hỏi lại anh cả, căn bản là hấn đã nghĩ muốn phản lại

“Hạng mục cùng những dự án mấy năm nay tôi đặt ra có cái nào khiến anh em không có cơm ăn, không có rượu uống sao?”

“Đất đai tài chính mà anh đang sở hữu là vô cùng đồ sộ nhưng các anh em là cái gì? Là làm cu li, trong lòng bọn họ giận oán, chẳng qua là không nói ra mà thôi.” Hạ Thiên Cơ hôm nay nhất định phải phản lại đi ra ngoài khuếch trương thế lực của mình.

“Nếu không muốn làm cu li, anh em có thể rời sông bạc. Ngay từ đầu tôi đã nói qua bằng lòng từ lúc đầu có thể đi theo tôi, không muốn chịu khổ có thể ở sông bạc. Thu nhập bọn họ cũng căn bản là sẽ không ít so với bên ngoài đâu.”

“Đó là chỉ một mình anh nguyện ý thôi.”

“Là tôi tình nguyện, cũng là chính cậu bằng lòng.” Hạ Thiên Triệu vẫn ở trong lòng em trai mình chủ ý là muốn nói cái gì. Đối với hấn chức hội trưởng ba bang hội, hấn đã sớm không thích.

Bốn năm trước hấn chậm rãi mang theo các anh em rút lui khỏi làm ăn bất chính, tích cực phát triển sông bạc, phát triển phòng sở hữu đất đai, khách sạn, siêu thị. Thậm chí em trai hấn còn trộm một khoản tài chính lớn ra ngoài làm ăn bất chính, mà còn có nguy cơ ảnh hưởng đến nguồn tài chính cũng như cổ phần của Hạ Thị, khiến cho hấn phải đứt ruột bù vào khoản này.

“Nếu nói đến mấy chuyện này, phần trên tôi đây cũng xiêm áo minh bạch. Nếu xã hội đen anh không muốn tham gia nữa. Vậy anh liền sớm rời khỏi, dù sao tôi sẽ không đồng ý cách làm của anh.” Hạ Thiên Cơ lạnh nhạt mà nói trắng ra.

Hạ Thiên Triệu dường như còn đang muốn nói cái gì lại bị Hạ Trảm Bằng ngắt lời

“Hai đứa đều là con của Hạ Trảm Bằng ta. Ta còn chưa chết, các người liền tranh chấp nội bộ là hy vọng ta sớm chết sao?” Ông vừa nói cả nhà mọi người không ai dám lên tiếng nữa.

36. Chương 36

Ở nhà Hạ Thiên Cơ lại một lần nữa thua dưới tay Hạ Thiên Triệu thì hấn phần nộ đem cái chén ném xuống dưới đất, sau đó lúc Hạ Trảm Bằng ở sau lưng rống giận thì hấn ngênh ngang coi như không nghe thấy

mà đi mất.

Nếu cha đã thiên vị đứa con trai trưởng kia, hẳn cũng không muốn nghe lời cha hẳn nói.

Đây là một khu biệt thự tư nhân, là nơi một đám công tử nhà giàu ưa thích, vừa bước vào nơi này người ta đã thấy nó có bao nhiêu trụy lạc. Thế nhưng đêm nay, Hạ Thiên Cơ thầm nghĩ chính mình muốn sử dụng ma túy, do đó không chút do dự mà theo Ngô Tử Huy đi vào tòa biệt thự này.

Bên ngoài là một đám bảo an tây trang màu đen, nếu không có giấy thông hành ai cũng đừng nghĩ đi vào.

Lúc Hạ Thiên Cơ đi vào, việc xác nhận tên tuổi cũng vừa mới bắt đầu. Dưới ánh đèn, cả nam lẫn nữ ôm lấy nhau nghe theo tiếng nhạc chat chúa mà tự do uốn éo thân thể của mình. Ở chỗ này càng có thể lý giải sâu sắc đời sống tinh thần nghèo nàn của tầng lớp giàu có khác nhau.

Đột nhiên ánh sáng tối sầm xuống, âm nhạc ngừng hẳn.

Nhưng cả nam lẫn nữ cũng không vì tất cả những điều này mà ngừng lại động tác, hành động của họ bắt đầu càng thêm mờ ám.

“Thấy không, hai cô gái kia, mày chọn một trước đi. Nếu như muốn chúng ta chơi kích thích hơn một chút!” Ngô Tử Huy ý bảo Hạ Thiên Cơ nhìn về nơi xa.

Cơ thể yêu mị của cô gái đang hướng về phía bọn họ, từ từ đi qua. Hẳn thậm chí có thể thấy viên y phục phía dưới nổi lên một vết. Cô gái đó trang điểm đậm rực rỡ nên không rõ ngũ quan cùng nhan sắc.

Mà bọn họ không chút nào ngượng ngùng, một cô gái trong đó đã đưa tay khoát lên cổ của Hạ Thiên Cơ, sát bên người uốn éo, ánh mắt cũng cực độ mà dính vào hẳn.

Không biết từ lúc nào, quần áo cùng thắt lưng của cả nam lẫn nữ khác nhau đã rơi lả tả trong phòng.

Lại càng không biết là lúc nào, trong phòng vang lên tiếng đàn dương cầm tuyệt diệu. Âm nhạc thanh thúy ăn khớp cùng với thanh âm trong phòng này tựa như chuyển động hài hòa lại tựa như bài xích.

Thứ mà Hạ Thiên Cơ thấy chính là một cô gái mặc một bộ đồ voan trong suốt, bên trong là nội y màu đen tràn ngập vẻ yêu mị, bàn tay lại linh hoạt lướt trên phím đàn dương cầm, từng nốt nhạc từng nốt nhạc bay múa, từng tên đàn ông một qua ve vãn.

Hắn có chút si ngốc nhìn bóng lưng này.

Cô gái trước mặt hiển nhiên lại không có chút tức giận nào với hành động của bọn họ, ngay cả bị tên đàn ông kia xoa nắn ngực cũng thế.

“Cô ta là ai?” Trái tim hắn đập dồn dập làm cho hắn cứ nhiên không rõ tại sao ở cái nơi hỗn loạn này lại có tâm tình như vậy.

“Cô ta cũng không dễ chọc, cô ta chưa bao giờ tham gia trò chơi với mọi người, cô ta chỉ đến đánh đàn, muốn cùng cô ta, anh phải khiến cô ta để ý mày?”

“Cô ta có chồng chưa?”

“Anh cho là người tới nơi này sẽ như thế nào?” Cô gái đó trở trên cười một tiếng.

Hạ Thiên Cơ không nói gì thêm. Lúc này, chuyện hắn muốn làm nhất chính là đi đến phía trước nhìn khuôn mặt thật của cô gái trên sân khấu kia.

Cô gái thấy bộ dáng của hắn cũng không tiếp tục dây dưa với trò chơi không vui vẻ này nữa, rất nhanh đã đi đến một bên khác mà dán người lên thân thể một cô gái khác trông cũng giống như vậy.

Hạ Thiên Cơ mặc kệ bàn tay của cô gái phía sau, từng bước một bước về phía vị trí trung tâm. Càng đi, hắn cứ nhiên phát hiện trái tim mình càng nhộn nhạo nhìn bóng lưng tràn ngập phong tình của cô gái kia. Nơi mẫn cảm lại tưởng đau nhức từng trận từng trận.

Cô gái đánh đàn vẫn cúi đầu như trước. Đột nhiên, cô ta vươn một tay, nhẹ nhàng mà xoa bóp bắp vai của chính mình, tay kia vẫn lướt trên phím đàn dương cầm như trước.

37. Chương 37

Hàn Nhất Nhất lại một lần nữa bị người mang về tòa biệt thự kia. Trong biệt thự vẫn trống rỗng như trước. Người đàn ông mặc đồ đen đem cô ném vào biệt thự. Cửa sau đã bị quan sát gắt gao. Nhưng lúc này đây bọn họ không có trói cô, cũng không có bỏ đói cô. Mà chuyện duy nhất cô có thể làm, chính là ngậm ngẩn.

Trong đêm tối lúc nào cũng sẽ có một sự tình xảy ra tại đây. Một thành phố nhiều sắc đa màu.

Cánh cửa bị người dùng sức đẩy ra. Thời điểm đó cô có thể ngửi thấy mùi rượu trên người đàn ông. Đây là mùi cô ghét nhất, khi tiểu nhân Hàn Chí Viễn thua cuộc đi uống rượu, uống hết rượu trở về không đánh thì lẳng nhục mẹ cô.

Thân thể cô bản năng hướng cách hẩn xa hơn, lùi về sau.

“Ai cho phép cô trốn?” Hẩn bước nhanh liền vọt tới trước mặt cô. Trong mắt tràn ngập tơ máu mà trong lỗ mũi thở ra mùi rượu làm cho cô rất chán ghét.

“Anh tránh ra!” Hàn Nhất Nhất lạnh lùng mà đáp lại.

“Nơi này là chỗ của tôi, cô có tư cách gì để đuổi tôi đi?” Hạ Thiên Triệu gào thét. Trở về tuy rằng hẩn uống chút rượu nhưng tinh thần hẩn lại hết sức tỉnh táo.

“Anh không đi, tôi đi!” Hàn Nhất Nhất dứt khoát mà nói. Nói xong liền hướng cửa đi đến.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Hẩn phẫn nộ mà ở phía sau gào thét.

Hàn Nhất Nhất không để ý đến hẩn, tiếp tục hướng tới phía trước đi đến. Cô càng thêm hy vọng kẻ nát rượu chết tiệt này tốt nhất lập tức ngã xuống rồi sau đó cô nhân cơ hội rời đi. Sau đó vĩnh viễn không gặp lại.

Tường tượng rất đẹp. Nhiều chuyện sự thật lại rất tàn khốc. Cô vừa mới đi đến cạnh cửa, còn chưa bước ra, cửa tự động bị khóa.

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà đập cửa, cánh cửa lại không nhúc nhích tí nào.

“Quay đầu lại.” Hạ Thiên Triệu lại mang theo suy nghĩ muốn nhìn cô cười.

“Hàn Nhất Nhất, tất cả của cô đều là của tôi. Chỉ có tôi bằng lòng cho cô đi, cô mới có thể đi. Nếu không cô chỉ có thể chết tại đây ngồi trong phòng.” Hẩn u ám mà nói.

“Tại sao?” Cô rất lạnh lùng bình tĩnh hỏi.

“Tại sao cái gì?” Hẩn biết rõ còn hỏi.

“Anh là đại thiếu gia Hạ gia, anh là chủ sòng bạc sinh tử. Mà Hàn Nhất Nhất tôi chính là một cô nhi, hơn nữa vẫn là một người xấu hoắc. Phải, ngay cả rách giầy cho anh cũng không xứng. Anh giữ tôi ở lại bên cạnh anh thấy có giá trị không?” Thanh âm của Hàn Nhất Nhất rất chậm, nghe không ra chút cảm xúc dao động dường như không phải nói mình.

Hạ Thiên Triệu cũng chán ghét dáng vẻ này của Hàn Nhất Nhất chuyên gì cũng như không liên quan, thái độ cô gái xấu xí này lại hoàn toàn không đưa hẩn để vào mắt. Mà hẩn chán ghét bị người coi thường như vậy. Tuy rằng cũng không giết phụ nữ nhưng hẩn có khả năng giày vò phụ nữ. Chỉ cần làm cho hẩn có ý nghĩ muốn giày vò, số phận của những người đó không diên thì cũng bị thương.

“Cô cho là cô có tư cách hỏi lại tôi sao?”

Hàn Nhất Nhất nâng tầm mắt lên chống lại hai tròng mắt âm lãnh cùng đôi môi mỏng nhếch lên của hẩn.

Hẩn nhất định là một người đàn ông vô tình. Ngay lúc đó Hàn Nhất Nhất nghĩ như thế.

Đối mặt hẩn Hàn Nhất Nhất dường như cảm thấy không cần phải. . tranh cãi nữa. Cô lựa chọn lặng im. Đây là phương thức cô dùng để bảo vệ mình. Một cách để đối phó với những kẻ mà cô không thể chọc vào, không đấu được thì trốn tránh.

Mà Hạ Thiên Triệu trời sinh chính là một người đàn ông tràn đầy sức tấn công. Con mỗi càng là trốn hẩn càng phải bắt được cô. Sau đó lại hung hăng mà hành hạ cô, hẩn dùng cách thức làm cho phụ nữ yêu hẩn rồi hận hẩn.

38. Chương 38

Đối mặt gần kề, cô mới phát hiện người đàn ông này tướng mạo thực anh tuấn. Mà tia nhu tình kia chợt lóe lên trong mắt hẩn giống như một loại ảo ảnh tự huyền tự thực.

“Cô biết không? Chỉ cần tôi muốn, không có thứ gì là Hạ Thiên Triệu tôi không chiếm được!” Hẩn bắt lấy cằm của cô, thân thể càng gần lại. Mùi rượu phả vào mặt cô khiến cho cô bị kích động muốn giết chết hẩn.

“Tôi tin!” Cô chỉ là lạnh lùng trả lời. Đối với người đàn ông mà cô hoàn toàn xa lạ này nhưng việc tin tưởng hẩn mười phần có khả năng làm được.

Cho nên không cần có ý đồ phản kháng. Tay hẩn chạm đến làn da nồn nhưng lại lộ ra lạnh lẽo của cô thì không khỏi muốn làm càn tiến thêm một bước nữa. Hẩn cúi đầu thấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô hơi đỏ lên, suy nghĩ thôi thúc muốn mở rộng cô muốn nếm thể mùi vị của cô.

Hàn Nhất Nhất tựa như đã nhận ra nguy hiểm, cô bản năng đẩy thân thể hẩn ra.

Không thể đẩy, trái lại còn triệt để chọc giận Hạ Thiên Triệu.

Cô gái chết tiết này, cư nhiên dám phản kháng hẩn, xem ra cô còn chưa thể để hẩn làm một số chuyện. Vừa nghĩ đến đó, thân thể Hạ Thiên Triệu lại cực lực đè nén khí lực to lớn đè xuống phía dưới, phủ phục trên cơ thể nhỏ nhắn của cô, cô nghĩ muốn phản kháng cũng không thể.

“Buông!” Hàn Nhất Nhất cắn răng lạnh nhạt nói.

“Tôi nói rồi, tất cả của cô đều là của tôi, cô không có tư cách đến chi phối tôi nên làm cái gì lúc này!” Tay hẩn rất chuẩn xác tìm được nơi mềm mại của cô, cố sức mà bóp một cái. “Người hỗn đản!” Hàn Nhất Nhất rống giận cũng quyết đoán giơ chân lên, hướng bộ phận trọng yếu của hẩn hung hăng đá vào.

Bản năng phòng bị của Hạ Thiên Triệu ý thức được giúp hẩn đã dễ dàng tránh được một cước kia.

Hẩn một bên quần bên lấy mái tóc dài của cô, cố sức mà kéo xuống. “Cô cư nhiên dám đá tôi, xem ra cô thực sự là không muốn sống!” Đau đớn kịch liệt trên đầu khiến cô nhin không được thở dốc.

“Cô cũng biết đau là thế nào sao! Kêu nữa đi!” Biểu tình băng lãnh trên mặt hẩn không có một tia ôn nhu, đối mặt với người phụ nữ dưới thân này hẩn không có một chút thương tiếc.

Cô thấy khuôn mặt hẩn lãnh huyết cứng ngắc, cắn chặt răng gắt gao phẫn nộ nhìn hẩn chằm chằm. Hẩn càng bắt cô kêu lên cô càng không lên tiếng.

Hẩn lặng lẽ nhìn môi cô biến từ hồng sang trắng sau đó biến xanh, cô dám không phát ra một tiếng. Sức lực trên tay hẩn dùng đến lần thứ hai, cô cũng cố chấp thờ ơ nhìn hẩn, giống như cô sẽ chờ đến khi hẩn phát điên, chịu đựng biểu tình thuận theo của cô.

Nắm tay của hẩn rất nhanh đã rời lỏng. Nếu như cô là đàn ông, Hạ Thiên Triệu tuyệt đối sẽ dùng hết khí lực đem phần uất trong lòng hóa thành nắm đấm, một quyền lại một quyền rơi vào trên người cô gái chết tiết này, không tàn cũng muốn để cho cô nằm liệt nửa tháng.

Sau gần 30 phút đồng hồ, sức lực trên tay của Hạ Thiên Triệu từ từ thay đổi. Đối với cô gái này, hẩn có một loại cảm giác bất lực.

Hẩn thoáng sửa sang y phục lại một chút, hừ lạnh nói: “Hàn Nhất Nhất, cô nhớ kỹ lần sau cô còn cự tuyệt thì kết quả không có nhẹ nhàng như vậy đâu!”

Hàn Nhất Nhất nhìn thân ảnh hẩn lại một lần nữa xa dần, toàn bộ thân thể giống như sau một hồi đánh trận, mệt mỏi ngã vào trong sofa, thân thể cuộn tròn lại. Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì cô hoàn toàn không biết được, đối với việc cô mê man ngây ngốc ở cái biệt thự chết tiết này, tương lai thế nào, kết quả ra sao, cô đều không biết!

39. Chương 39

Hạ Thiên Cơ nhìn thấy cô gái yêu mị dùng một bàn tay đẩy thân thể của chính mình vừa lúc ngăn trở hắn nhìn sườn mặt của nàng cô ta.

Nhưng vẻ say mê của cô ta lại làm áy trong người hắn sôi lên, đại não đã không thể khống chế được bước chân của bản thân mà khẩn cấp đi đến trước mặt của cô ta, muốn nhìn xem cô gái trước mặt rốt cục có bộ dáng phong tình đến thế nào.

“Ừm” khi hắn đứng ở phía sau cô lại nghe thấy miệng cô ta nhẹ nhàng mà phát ra thanh âm hưởng thụ trầm thấp.

Chẳng lẽ cô ta thích sự an ủi của hắn? Ý nghĩ kỳ quái này đột nhiên xuất hiện trong đầu của Hạ Thiên Cơ, mà hắn quyết định bằng cách này mà xuống tay, nếu cô ta có khát vọng kia, hắn vì sao lại không thể đáp ứng cô ta chứ?

Nghĩ đến này, thân thể nóng bỏng của hắn chậm rãi tới gần cô, tay hắn bắt lấy tay cô ta, tay kia thì mò tới vòng eo của cô ta mà xoa nắn, đầu chôn ở hõm vai của cô ta hít lấy hương vị trên người cô ta tỏa ra.

Cô gái đánh đàn trong chớp mắt tay có dừng lại nhưng rất nhanh tiết tấu tiếng đàn lại càng thêm vui vẻ.

Bàn tay Hạ Thiên Cơ chậm rãi từ thắt lưng của cô ta hướng lên trên, miệng của hắn lại qua lớp voan mỏng mà cắn lấy da thịt của cô ta, theo tiết tấu của tiếng đàn mà đáp lại.

Khi bàn tay hắn đụng chạm đến nơi mềm mại của cô ta tiếng đàn đột nhiên ngừng lại sau đó đưa tay bao trùm ở trên tay hắn.

“Dừng có ngừng.” Hạ Thiên Cơ say mê không muốn tỉnh lại, hắn khẽ cắn vành tai của cô ta, nhỏ giọng nói, hơi thở nam tính mãnh liệt làm cho cô gái trước mắt có giây phút mê luyến ngẩn ngui, thậm chí muốn thấy rõ ràng người đàn ông này là ai.

Nhưng là bản năng lại làm cho cô ta phản kháng, bởi vì ở những nơi như thế này cô ta chưa bao giờ cùng đàn ông làm tình, cô ta chỉ biết cô ta có thể chấp nhận SEXPARTY nhưng cũng không nói rằng cô ta sẽ đồng ý tham gia SEXPARTY, có đôi khi cô ta cũng không thể hiểu nổi chính mình, tại sao khi bản thân gia nhập vào SEXPARTY cô ta lại chỉ đứng vui vẻ mà nhìn bọn họ.

“Stop!” thanh âm của người đàn bà có chút hỗn loạn nhưng vẫn còn duy trì một chút thanh tỉnh.

Cả phòng đều đã đầy rẫy tiếng nói dung tục, Hạ Thiên Cơ không tin cô ta là thiên tiên hạ phàm lại càng không tin cô ta không có thất tình lục dục.

Hắn bỏ qua lời nói của cô ta, thậm chí bàn tay bá đạo còn không chút lùi bước với vào trong hoa viên bí mật của cô ta, quả nhiên thanh âm của cô ta đã bán đứng thân thể cô, miệng hắn lộ ra một nụ cười giảo hoạt, xem ra thủ đoạn của cô gái này so với những người đàn bà khác cũng không cao hơn là mấy, ngoài miệng kêu không cần nhưng mà thân thể lại muốn đến chết.

Cô gái thấp giọng hừ nhẹ, tựa hồ là hưởng thụ, móng tay của cô ta dùng sức cắm vào tay hắn. Hạ Thiên Cơ Nhất thời đau đến kêu to bàn tay vội rút ra.

Hạ Thiên Cơ không có lộ ra tức giận, ngược lại càng hưng phấn, xem ra cô gái này có bàn tay rất cứng cáp, hắn nghĩ không biết khi chơi trò chơi tình ái cô ta sẽ có dạng gì.

Hắn ôm lấy thắt lưng của cô ta, dùng sức một cái, người của cô ta lập tức xoay về phía hắn.

Khi hai đôi mắt đối diện nhau, trong đó chỉ là kinh ngạc không nói lên lời.

“Là anh?”

“Là cô?” Hai người trăm miệng một lời thốt lên.

40. Chương 40

Khi Hạ Thiên Triệu ôm một cô người mẫu mới nổi gần đây đến trước mặt Hàn Nhất Nhất thì cô đang nằm ở trên sofa uống nước sôi, đây là thứ đồ uống mà cô yêu thích nhất, mà điều căn bản là nước sôi cũng giống tâm tình của cô vậy, lãnh đạm bình tĩnh.

“Thiên Triệu thật đáng sợ!” Khi mà cô người mẫu Kily đang nổi kia nhìn thấy toàn bộ gương mặt Hàn Nhất Nhất đột nhiên khiếp sợ mà kinh hô lên, đầu chôn ở trước ngực Hạ Thiên Triệu làm ra vẻ nhu nhược yếu đuối, như kiểu Hàn Nhất Nhất đã đánh tan hồn vía của cô ta vậy.

“Ha ha, đừng sợ có cô ta ở đây em mới an toàn thôi! Hấn nhẩn nại dễ cô ta.

“Không cần thôi, người ta không muốn nhìn thấy cô ta, chúng ta đi được không?” KILY tiếp tục giở trò tác nghiệp.

Thanh âm nũng nịu cùng với thân thể không ngừng vặn vẹo lúc này lại làm cho Hạ Thiên Triệu lúc này vô cùng chán nản, bởi vì hấn nhìn thấy Hàn Nhất Nhất hoàn toàn không có biểu tình gì, thậm chí còn đang cười hẩn tì toàn lũ đàn bà cùng một mặt hàng.

“Ngoan nghe lời!” Hạ Thiên Triệu lại chỉ có thể cố nén tức giận giả bộ tính tình rất tốt mà diễn trò trước mặt Hàn Nhất Nhất, tựa hồ muốn nói cho cô biết, khi Hạ Thiên Triệu hấn muốn sủng một người đàn bà thì sẽ sủng lên tận trời.

Thiên Triệu cô ta là ai? Cô ta vì cái gì lại ở chỗ này?” Cô ta nằm ở trước ngực hấn nhỏ giọng hỏi .

“Cô ta chính là người hầu mà anh mua cho em, không phải kẻ xấu xí như cô ta lại khiến em càng thêm xinh đẹp sao? Không thích món quà này à?”

“Chán ghét, bộ dáng của người ta mới không thêm so đo với cô ta thôi.” Cô ta bĩu môi nhỏ giọng hờn dỗi, thân thể lại càng bám chặt vào người hấn.

Hàn Nhất Nhất vô tình nhìn thoáng qua người đàn bà trước mắt, không hổ danh là “ngực tấn công – mông phòng thủ” Cô còn hoài nghi là thân thể của cô ta có vẻ gầy thế thì làm sao có thể chịu đựng được? Sự thật chứng minh là Hàn Nhất Nhất đã suy nghĩ nhiều bởi vì thứ mà KILY đang dính chặt chính là thân thể của hấn.

“Về sau cô cta hính là người hầu của em, mà em chính là chủ nhân của tòa biệt thự này.” Khi hấn nói chuyện ánh mắt lại nhìn chăm chăm Hàn Nhất Nhất, mà cô chính là chăm chú nhìn cốc nước sôi trên tay mình, chậm rãi thưởng thức.

“Thật vậy chẳng? Thiên Triệu anh em là nữ chủ nhân của biệt thự này sao?” KILY có chút không thể tin được mà nhắc lại hai chữ “chủ nhân” , ý này tức là cô sẽ trở thànhphu nhân thứ 9 của Hạ Thiên Triệu.

Về phần phu nhân của Hạ Thiên Triệu cô đã nghe đồn, nhưng cô mặc kệ, có thể gả ột người vừa có tài lại có tướng mạo như Hạ Thiên Triệu như vậy đã là giấc mơ lớn nhất trong cuộc đời của cô rồi.

“Chỉ cần em thích hết thấy nơi này chính là của em! ’ Tính tình của hấn vẫn tốt như trước mà nở nụ cười trả lời cô.

“Thiên Triệu em thích em rất thích nga!” KILY đột nhiên giống như tiểu hài hoan hô nhảy nhót thậm chí làm trò bọn trước mặt bọn họ vén cả cái váy ngắn ra để lộ quần lót bên trong ra.

“Hàn Nhất Nhất không thể đoán được cô gái này dễ dàng vui vẻ như vậy sao?” một kẻ lãnh huyết như Hạ Thiên Triệu này có thể trở thành người chồng mà bao người phụ nữ mơ ước sao?

Cô chỉ có thể tỏ vẻ lắc đầu, cô cầm lấy cốc nước bình yên mà uống nước, đối với hết thấy bọn họ cô vẫn như trước mặc kệ, không hỏi đối với kẻ hầu như cô thì cô vẫn là không phản ứng.

“Thiên Triệu em thật sự rất yêu anh, về sau em là nữ chủ nhân nơi này, anh chính là nam chủ nhân ở nơi này, em quả là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới nha! ’ Hai tay của cô ta vòng lên cổ hấn, chủ động dâng lên cái miệng nhỏ nhắn.

Hạ Thiên Triệu tựa hồ nghĩ muốn kích động Hàn Nhất Nhất hấn cũng không tin cô thật sự có thể làm bộ như cái gì cũng không để ý.

Đột nhiên một tay hấn nắm chặt thân thể KILY, tay kia thì hung hăng mà chà sát trước ngực của cô ta.

“Àn, Thiên Triệu không cần như vậy thôi!” KILY có chút ngượng ngùng mà cự tuyệt dù sao cô cũng không thói quen ở trước mặt người đàn bà khác mà thân mật với đàn ông, nhưng điều cô ta còn sợ hơn chính là hấn đang thử cô mà thôi.

“Bảo bối, em đang nói dối nga.” Lời nói tiếp theo của Hạ Thiên Triệu còn không kịp nói ra lại thấy Hàn Nhất Nhất có động tác.

“Phốc.” Ngụm nước mà Hàn Nhất Nhất đang muốn nuốt vào bởi vì lời nói của Hạ Thiên Triệu mà phun toàn bộ ra, thậm chí tiếng ho bị sặc nước làm ăn biểu diễn miễn cưỡng của Hạ Thiên Triệu không thể tiếp tục được nữa.

41. Chương 41

Hàn Nhất Nhất vốn là không muốn lôi kéo sự chú ý của hai người bọn họ, mà vừa vặn thanh âm mà Hạ Thiên Triệu kia tự cho là sủng ái cô gái đó làm cho cô không khỏi làm cho cô nổi cả da gà lên.

Kily hung hăng liếc mắt xem thường Hàn Nhất Nhất, quả là con đàn bà không biết tốt xấu, cư nhiên còn muốn đùa giỡn, âm mưu muốn khơi gợi sự chú ý của Hạ Thiên Triệu.

“Bằng cái bộ dạng xấu xí đến cả cả cướp cũng không dám tới gần của cô, mà dám đấu với tôi ư, chết tâm đi.” Cô ta ở trong lòng căm giận sỉ nhục cô, cô ta nhất định sẽ dùng mọi lực của bản thân để đánh bại tất cả những người đàn bà muốn gợi sự chú ý của Hạ Thiên Triệu, để chứng minh người cuối cùng nằm ở trong lòng Hạ Thiên Triệu chính là Kily cô ta.

Hạ Thiên Triệu gần như phát điên, hấn thật muốn xông lên đi đem cô gái chết tiệt kia phanh thây ra.

Sau lưng Hàn Nhất Nhất một trận lạnh cả người, cô vội vàng bưng đồ ăn trên bàn lên, ý đồ che giấu lo lắng trong lòng của mình.

“Thiên Triệu” bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Kily vươn ra phủ trên mặt Hạ Thiên Triệu, làm cho hấn quay lại đây nhìn chính mình, sau đó thâm tình mà hôn lên, cô ta không thể để cho con đàn bà quái dị kia hấp dẫn tâm mắt của Thiên Triệu được.

“Thiên Triệu, Thiên Triệu” Cô ta một bên hôn một bên nói nhỏ, tay nhỏ bé cũng bắt đầu không an phận mà tác động.

Hạ Thiên Triệu để tùy ý Kily làm trò trên người hấn, mà ánh mắt hấn lại vẫn nhìn chăm chăm về phía Hàn Nhất Nhất, chỉ thấy cô đã muốn khôi phục thái độ bình thường im lặng mà cầm cái cốc ngẫu nhiên uống một ngụm, phần lớn thời gian là ánh mắt cô nhìn chăm chăm một vị trí, có chút dăm chiêu mà nghĩ đến cái gì đó, đối với hết thảy chuyện xảy ra ở bên này nàng coi như không thấy

“Ừm” Kily nhỏ giọng rên rỉ, thân thể càng dán chặt vào người hấn, cô ta dùng một phương thức khác để nói cho đàn ông biết, hiện tại cô ta đang muốn nhiều hơn nữa.

Hạ Thiên Triệu tà ác mỉm cười, hấn cũng không tin người đàn bà Hàn Nhất Nhất này thật sự có thể bình tĩnh mà không nhìn bọn họ, nghĩ đến điều này, hấn liền giơ tay bắt đầu kích thích những nơi mềm mại trên cơ thể Kily.

“Thiên Triệu thực là phá hư.” Cô ta biết rõ đại đa số đàn ông đều thích đàn bà tại phương diện này phối hợp với hấn, đàn ông sẽ không thích đàn bà đầu gỗ, cho nên cô ta phải xuất tất cả chiêu số mọi hoặc của mình, nhất định phải làm cho Hạ Thiên Triệu mê luyến cô ta càng thêm mê luyến thân thể của cô ta.

“Có muốn không?” Bàn tay mạnh mẽ của hấn ra sức mà nhào nặn bộ ngực của cô ta.

“Đau, nhẹ một chút, Thiên Triệu.” Cô ta ngẩng tầm mắt lên, bàn tay nhỏ bé bắt đầu du ngoạn tới gần nơi đang bắt đầu trưởng đại của hấn.

“Không phải là em thích như vậy sao? Tất cả đàn bà đều trong ngoài bất đồng, đàn bà hận không thể khiến cho đàn ông ngày 24h mà thỏa mãn bọn họ đó thôi.”

“Thiên Triệu, anh thật sự rất xấu nha.” Thanh âm của cô ta càng thêm yêu mị.

“Anh còn có thể xấu hơn chút nữa.” Bàn tay của hắn đã tốc váy ngắn của cô ta lên, bắt đầu tìm kiếm hoa viên của cô ta.

“Không muốn như vậy đâu, không thích.” Thanh âm của Kily yếu đuối vô lực.

“Có phải như thế mới thích không? ’ Tay hắn càng tiến thêm một bước mà đánh sâu vào .

“Ừm!” một đầu cuộn sóng tóc dài của Kily lúc này lại phụ giúp cô ta, khiến cô ta càng thêm phong tình, mà thân thể của cô ta dưới sự khiêu khích của Hạ Thiên Triệu cũng nhanh chóng xụi lơ, cô ta sắp không thể chịu nổi nữa.

“Thiên Triệu chúng ta lên lầu được không?” trong mắt cô ta lộ vẻ khát cầu , đang cực lực mà nhẫn nại chính mình.

“Vì sao lại muốn lên lầu?” Hắn sẽ ở đây làm trò, trước mặt Hàn Nhất Nhất, hắn cũng không tin cô còn có thể lạnh nhạt như thế, cứ cầm cốc nước mà ngáy ngốc.

“Thiên Triệu nơi này có người. Người ta không có thói quen thôi, ừm.” thanh âm của cô ta có chút run rẩy, cô ta có thể cảm giác được, hạ thân của mình đang không ngừng ẩm ướt.

“Bảo bối. em phải quen thôi, em là nữ chủ nhân của nơi này, em có thể ở bất cứ nơi nào làm chuyện mà em muốn làm.” Lời nói của hắn đã khó mà du nhập vào đầu người đàn bà đang bám trên người hắn, mà đối với việc diễn trò của hắn đã quá máy móc, hắn không có chút phản ứng lại với kích động của cô ta.

Hàn Nhất Nhất cho dù muốn làm như không nghe được lời của bọn họ nói cũng không được, bởi vì thanh âm của bọn họ vọng lại từ nơi mà cách sofa của cô ngồi chỉ hơn 1 thước.

Hai người lửa nóng đã tiến triển đến mức đó, Hàn Nhất Nhất không nhanh không chậm buông cốc nước xuống.

Tuy rằng Hạ Thiên Triệu không nói gì tỏ vẻ cho cô đi, nhưng là có thể hắn chính là đang đợi cô chủ động rời đi, Hàn Nhất Nhất khờ dại nghĩ.

Cô đứng lên đang muốn đi về phía trước mà đi

42. Chương 42

“Đứng lại!” thanh âm âm lãnh của Hạ Thiên Triệu ở sau lưng cô vang lên.

Hàn Nhất Nhất ngừng bước chân một chút, vẫn chưa quay đầu lại, một lúc sau mới quay đầu lại mỉm cười thản nhiên nói: “Không quấy rầy, các người cứ tiếp tục!”

Nói xong cô lại nhắc chân bước đi.

Hắn không có kích thích đến cô, ngược lại lại một lần đem chính mình chọc giận, xem ra cô gái này hoàn toàn không đem lời nói của hắn để vào mắt, hoàn toàn chỉ làm theo ý mình, hắn buông Kily ra, nhảy vọt một cái đã đứng ở trước mặt Hàn Nhất Nhất.

Kily gạc nhiên mà mở to hai mắt, quả thực không thể tin được Hạ Thiên Triệu cư nhiên lại bỏ chính mình chạy đến bên cạnh đứa con gái quái dị kia, điều này khiến cô ta thật khó chịu.

“Tôi chỉ là không nghĩ quấy rầy các người!” Hàn nhất nhất từ ánh mắt phẫn nộ của hắn nghĩ được tia nguy hiểm, cô cũng không nghĩ muốn bản thân bị phiền toái, bởi vậy đưa ra một câu giải thích thích, làm hắn cảm thấy chính mình cũng không phải cố ý không nghe lời.

“Hàn Nhất Nhất, tôi nhớ rõ tôi đã từng nói tất cả của cô đều là của tôi, không có mệnh lệnh của tôi, cô không có quyền điều khiển mọi hành vi của mình.” Ngữ khí âm lãnh của hắn khiến cho cô lại một lần lâm vào khốn cảnh.

“Vậy ý tứ của anh là bảo tôi tiếp tục nhìn anh với người đàn bà của anh làm tình sao?” Hàn Nhất Nhất đem vấn đề ném lại cho Hạ Thiên Triệu.

Hiển nhiên Hạ Thiên Triệu có chút trở tay không kịp, trong lúc nhất thời ngược lại không biết đáp lại như thế nào.

“Nếu là như vậy, được thôi, tôi nghe Hạ tiên sinh, các người cứ tiếp tục làm việc của các người đi, tôi tiếp tục uống cốc nước mà tôi chưa uống xong kia.” Cô thản nhiên nói, thậm chí lộ ra hơi ý cười nhàn nhạt khiến cho không ai là không thể không hài lòng.

Hạ Thiên Triệu còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Hàn Nhất Nhất lại một lần mở miệng: “Hạ tiên sinh, ngài không nói gì có phải ngài đồng ý với ý kiến của tôi không, nếu đúng vậy nói như vậy tôi hiện tại có phải có thể ngồi về vị trí cũ hay không?”

Trường hợp này gọi là cái gì? Cô gái chết tiệt này lập tức trở nên nghe lời như thế, đến tột cùng là cô đang đùa cái dạng gì? Hạ Thiên Triệu đang nghĩ kế tiếp hắn có nên tiếp tục biểu diễn để kích thích cô nữa hay không?

Kily lấy lòng đi lên phía trước thân thiết kéo cánh tay hắn.

“Thiên Triệu, người quái dị này thực khiến người ta ghét đó. Kily không thích cô ta, chúng ta đổi một người hầu khác được không?” Cô ta hờn dỗi thử hỏi Hạ Thiên Triệu, cô ta tuyệt đối không cho phép một người đàn bà nào khác có thể làm trò trước mặt của cô ta, làm cho ánh mắt của Hạ Thiên Triệu luôn luôn bị thu hút ở đó, cô đột nhiên cảm thấy, người quái dị này cũng không phải một người đặc biệt dễ trêu chọc, biện pháp tốt nhất chính là đem cô ta đuổi ra khỏi biệt thự, tiêu trừ hậu họa về sau.

Hạ Thiên Triệu đang trong cơn cả giận, Kily lại ở phía sau chọc tới cơn giận của hắn, quyết định của hắn không cho phép kẻ nào được phản bác.

Hắn tặng cho Kily một ánh mắt âm lãnh, làm cô ta sợ tới mức cũng không dám . . . lên tiếng nữa.

Hàn Nhất Nhất im lặng mà ngồi ở trên sôpha, nâng cốc nước lên, nhẹ nhàng mà nhấp một ngụm bình tĩnh mà nhìn về phía Hạ Thiên Triệu, lơ đãng như không nói: “Các người cứ tiếp tục, không cần quan tâm đến tôi.”

Cô lại một lần nữa cúi đầu, yên lặng nhìn cốc nước, một cái lắc lư của sóng nước cũng có thể làm cô đắm chìm.

Bộ dáng vô tranh vô đoạt không không cần gì của cô lại một lần nữa làm cho Hạ Thiên Triệu bùng lên lửa giận đến cực điểm, rồi lại chỉ có thể bắt lực lại có chút căng thẳng như cỏ khô đợi lửa bén.

43. Chương 43

Uông gia.

Phu nhân đây là trà hoa cúc đường đỏ mà ngài muốn. Năm tháng lưu lại trên mặt bà nhiều hơn chính là tang thương, mà quần áo có đơn giản cũng không thể che giấu đi sự thật trước đây bà từng rất xinh đẹp.

“Phốc” Đại phu nhân của Uông gia hung hăng đặt ly trà lên bàn giận dữ nói: “Vị khó ăn như vậy, có phải người đang cảm thấy mấy năm nay hầu hạ ta đến giờ không thể kiên nhẫn được nữa không?”

“Ba” một tiếng vang lên sau đó. Khuôn mặt của người phụ nữ kia đã sẫm một mảnh đỏ ửng.

“Phu nhân, không có, mấy năm nay Tiểu Tình vẫn ghi nhớ đại ân đại đức của đại phu nhân, cả đời không dám quên.” Bà ta lấy tay ôm mặt, hèn mọn nói, cũng bởi vì sự hèn mọn của bà mà càng ngày bà càng mất đi dung nahn xinh đẹp.

“Đừng tưởng rằng, con gái của cô có thể vào đại học F mà có thể cho rằng chính mình bay lên cao, ở Ông gia cô hẳn hẳn là hiểu được thân phận của chính mình.” Ông phu nhân âm lãnh nói.

Người đàn bà kia đứng ở một bên cúi đầu ngay cả mạnh miệng cũng không dám nói, bà ta là nhị phu nhân của Ông gia, mẹ của Ông Giai Trùng.

Một màn này bị Ông Giai Trùng đi từ trên lầu xuống nhìn thấy hết, cô nhìn thấy cảnh này cảm giác là vô cùng chán ghét, nhìn thấy vậy tay cô ta nắm chặt lại.

“Phu nhân, Tiểu Tình vĩnh viễn đều là người mà ngài mua về, tôi biết thân phận của mình, tôi lập tức đi đổi một ly trà khác.” Ông nhị phu nhân khúm núm nâng ly trà lên lập tức xoay người sang chỗ khác

Ông phu nhân lạnh lùng liếc mắt nhìn bóng dáng của bà, khéo miệng là một nụ cười châm chọc, ca sĩ từng oanh oanh liệt liệt một thời từ Canada đến Trung Quốc, hiện giờ cũng có bộ dáng như thế mà thôi.

Ông Giai Trùng nhìn thấy bóng dáng của mẹ trong lòng một mảnh thê lương, cô khát vọng thay đổi cuộc sống hiện tại, chính là cô hiểu được cô có lựa chọn sao?

Ánh đèn chong chóng chiếu lên người một đôi nam nữ.

Trong sân nhảy cả nam lẫn nữ đều đang điên cuồng mà vặn vẹo thân thể chính mình theo điệu nhạc, càng nhiều hơn chính là những thân thể lỏa lồ ẩn hiện như muốn phát tiết ngay lập tức.

Tại một góc tối hơn, Ông Giai Trùng hết một ly lại một ly uống hết và nhìn đám người đang vặn vẹo cùng với hơi thở ái muội kia, chính đó làm cho cô cảm thấy cô đang còn sống.

Có một người đàn ông đi tới, một thân toàn mùi rượu.

“Tiểu thư lại uống một ly!” Tay hắn thực tự nhiên mà khoát lê trên vai của cô.

“Tránh ra!” Ông Giai Trùng gầm nhẹ, ngay cả xem cũng không thèm liếc hắn một cái.

“Cô nàng này có cá tính.” Tay người đàn ông không buông ra, ngược lại lại càng ôm chặt hơn, mà nhìn thấy những thân thể lỏa lồ bên kia thì càng thêm nhộn nhạo.

“Tôi lập lại lần nữa, tránh ra!” Ông Giai Trùng lớn tiếng lại lập lại một lần.

“Đến nơi này chơi còn giả bộ cái gì?” Người đàn ông khó chịu đáp lại một câu, nhưng mà cũng vẫn tách ra khỏi cô ta, hắn đến đây để giải trí chứ không phải chuốc thêm phiền.

Một ly tiếp một ly để mua say, Ông Giai Trùng tựa hồ đã quên chính mình là ai?

Một trận lại một trận ghê tởm theo dạ dày tràn ra, khiến cho cơ thể cô ta quay cuồng, từng bước một hướng tới phía toilet mà chạy. Tất cả trong mắt cô đều trở nên mơ hồ không chịu nổi

Cô giống như đụng vào cái gì, còn chưa phản ứng lại cô đã liên ngã trên mặt đất, cô chỉ cảm thấy tất cả ủy khuất nẩy lên trong lòng đã biến thành nước mắt xông ra hốc mắt.

44. Chương 44

Bước chân của người đàn ông ngừng lại bởi vì cô gái dưới chân như muốn đem chân của hắn trở thành cột trụ, cô thoải mái mà dựa vào.

Tiếng nứt vỡ loáng thoáng xuyên thấu qua bầu không khí ồn ào, truyền tới lỗ tai bén nhọn của hắn, khiến hắn vốn dĩ muốn nhanh chóng rút chân ra nhưng lại thôi.

“Tiểu thư, nếu như cô khóc đủ rồi thì nói cho tôi biết!” Thanh âm của hắn không có chút nhiệt độ.

“Không muốn không muốn đi!” Tay cô gái gắt gao ôm lấy chân hắn, nước mắt một lần lại một lần.

Cảnh tượng Hạ Vụ mang theo nước mắt phóng túng ở các câu lạc bộ đêm lớn lại một lần nữa hiện lên trước mắt hắn, giống như hắn luôn luôn có thể nhớ tới cô em gái cùng cha khác mẹ của mình, việc đó khiến hắn cảm thấy vừa áy náy vừa yêu thương em gái.

Hắn lại một lần nữa hảo tâm mà ngồi xổm xuống.

“Nói cho tôi biết nhà cô ở đâu?” Hạ Thiên Triệu hắn quyết định làm người tốt một lần, đưa cô gái đáng thương này về nhà.

“Tôi không có nhà, tôi không muốn về nhà, không muốn về nhà!” Cô [lắc đầu]. Lúc này, nhà chính là nơi cô không muốn trở về nhất.

Hạ Thiên Triệu có chút hơi nhũn mảy, hắn sợ nhất chính là gặp phải con gái nhà giàu lại lương thiện như vậy.

Hắn rút điện thoại nói vài câu sau đó liền tắt máy, quay lại chuẩn bị xoay người rời đi. Hắn ghét nhất chính là cùng phụ nữ chơi loại trò chơi dửng dăng này.

“Đừng đi, đừng đi!” Ưông Giai Trùng tuy rằng đầu có chút lênh bênh chóng mặt như vậy nhưng cô biết hành động của bản thân giống như so với lúc không say lại càng tỉnh táo. Nhưng buổi tối ngày hôm nay, cô muốn phóng túng một lần, cô không muốn làm bé ngoan nữa.

“Cô gái, nếu như cô không buông tay, kế tiếp là muốn gánh chịu hậu quả!” Hạ Thiên Triệu nâng cằm của cô lên, tỉ mỉ mà đánh giá cô gái mất say lơ đãng mơ màng trước mắt này, nghiêm túc mà nói cô chỉ là một cô bé.

Lau đi lớp trang điểm đậm xinh đẹp không hợp với giọt nước mắt trong suốt trên khuôn mặt đơn thuần như nước, cái cằm nhọn lộ ra một chút hiểu biết, đôi mắt to linh động chớp chớp thực sự làm rung động lòng người của cô gái trong câu lạc bộ đêm này.

Nhưng đối với Hạ Thiên Triệu hắn mà nói, cũng gần như là rung động nhưng còn như động tâm lại quá khó khăn quá khó khăn.

Ưông Giai Trùng chưa từng nghĩ tới cô còn có thể có cơ hội gặp lại người đàn ông này, sự ngạc nhiên trong mắt bởi đôi mắt ngắn lệ nên có vẻ sáng ngời phá lệ.

Thế nhưng người đàn ông này rõ ràng không nhận ra cô, làm trong lòng cô hiện lên chút mất mát.

“Tôi không hối hận, không hối hận!” Cô mượn rượu say tiếp tục nỉ non mà nói, thậm chí tay nắm thật chặt, rất sợ hắn lại một lần nữa rời đi.

“Tôi không mang phụ nữ say rượu về nhà, lại càng không khi dễ phụ nữ đang say!” Trong con mắt lạnh lùng của Hạ Thiên Triệu lộ ra thâm thúy.

Ưông Giai Trùng lần đầu tiên nhìn thấy sự thâm thúy như vậy trong đôi mắt của một người đàn ông, giống như [cốt hồ] sâu sắc. Lần đầu tiên cô nhìn thấy liền quyết định kiên quyết rằng đây là đôi mắt mà bản thân cô muốn.

“Đưa tôi về nhà, tôi không có nhà, không có nhà.” Cô điềm điềm đáng yêu mà ngà ngà say. Hắn đã có lòng tốt ngồi xổm xuống thì cô tin tưởng người đàn ông này tuyệt đối sẽ không mặc kệ vứt bỏ cô.

Hạ Thiên Triệu không để ý đến mà bình tĩnh nhắc chân lên.

“Đừng bỏ tôi, đừng bỏ tôi!” Cô tiếp tục kéo chân hắn giả bộ say. Mặc dù trong lòng cô đang khinh bỉ hàng vi của chính mình nhưng cô không thể cứ như vậy lại một lần nữa cùng hắn lỡ mất dịp tốt.

Mi mắt của Hạ Thiên Triệu nhàn lại càng sâu, tức giận xông tới đỉnh đầu, nắm đầm của hắn chặt chẽ nắm lại.

Rất nhanh nắm đầm của hắn lại buông ra từ từ, lông mi cũng nhanh chóng giãn ra. Hắn nghĩ hắn có một cách rất hay mà hắn có lẽ có thể dùng với cô gái này.

Nghĩ đến đó hắn lại lại một lần nữa ngồi xổm xuống, không chút do dự ôm lấy thân thể của cô.

Thay đổi đột ngột khiến Ưng Giai Trùng chìm đắm trong kinh hãi ngoài ý muốn, đầu kê sát vào giữa ngực hắn, cảm nhận hơi thở nam tính đặc biệt trên người hắn khiến lòng cô càng say hơn.

Giờ phút này cô hi vọng con đường không có bến cuối cùng.

45. Chương 45: Đưa Tôi Về Nhà – P2

Giấc mơ đẹp rồi cũng phải tỉnh lại. Thời điểm khi cô tỉnh lại, nhìn thấy tất cả mới biết được chân tướng sự thật lại thêm đau khổ.

Ưng Giai Trùng không ngờ Hạ Thiên Triệu sẽ mang cô đến chỗ Hàn Nhất Nhất, là chị em tốt nhất của cô. Mấy ngày này cô ta đều không liên lạc được với cô. Hóa ra cô lại ở trong này.

Cô kinh ngạc lộ vẻ không hiểu.

“Giai Trùng!” Hàn Nhất Nhất thấy cơ thể cô gái dán ở trước ngực Hạ Thiên Triệu. Cô thể nào cũng không dám tin. Cảm xúc không tự nhiên mà kêu tên của cô ta.

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy hai người hóa ra sớm đã quen biết. Như thế có lẽ rất tốt. Trong lòng hắn xấu xa nghĩ.

“Nhất Nhất, sao cậu ại ở đây?” Men rượu lúc này đã vơi đi vài phần, nhưng bộ dáng cô ta vẫn là ngà ngà say.

“Giai Trùng, sao bạn uống nhiều như vậy?” Theo bản năng cô đi lên trước đem thân thể của cô ta kéo vào mình. Thậm chí nhìn Hạ Thiên Triệu bằng nửa con mắt.

Sự khinh bỉ của cô làm cho hắn càng thêm khẳng định cô gái tên Giai Trùng này ở trong lòng cô có vị trí quan trọng, bằng không cô sẽ không căng thẳng như thế.

“Nhất Nhất, bạn đừng quản mình!” Cô ta ngà ngà say mà đẩy ra. Cô ta lại vô tình mà ngã vào trước ngực hắn.

“Hạ Thiên Triệu, anh quá đáng!” Hàn Nhất Nhất oán giận hắn.

Sâu trong mắt Hạ Thiên Triệu hiện lên một tia sắc lạnh, không chút nào để ý nói: ” Tôi quá đáng thế nào?” Thậm chí tay hắn so với vừa rồi rồi nhanh chóng mà ôm Ưng Giai Trùng.

Hắn chính là muốn kích thích cô gái chết tiệt này. Hắn muốn nhìn cô rốt cuộc có thể lạnh nhạt tới mức nào. Vốn là muốn đối một người đàn bà đến kích thích cô một chút, không nghĩ tới người đàn bà này vẫn là người mà Hàn Nhất Nhất để ý. Xem ra tình huống so với hắn tưởng tượng còn tốt hơn.

“Anh có cái gì không vừa lòng có thể nói với tôi. Nhưng anh không thể làm hại bạn của tôi!” Trong mắt Hàn Nhất Nhất nghĩ Hạ Thiên Triệu quá xấu, để khiến cô khuất phục không tiếc hy sinh người khác

“Hàn Nhất Nhất, cô nghĩ cô là ai?” Hạ Thiên Triệu vô tình mà đã kích lại.

Hàn Nhất Nhất cô có hơi chút tức giận.

“Đừng tự đề ỉnh. Phải biết rằng cô không có mị lực gì.” Hắn càng thêm đắc ý.

“Cô ấy là bạn của tôi, anh không thể làm càn với cô ấy!” Hàn Nhất Nhất đi lên trên muốn một lần nữa từ trên tay hắn đem Ưng Giai Trùng tới đoạt lấy.

Phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, người bạn duy nhất của cô, đó chính là Ưng Giai Trùng. Cô lại nhẫn tâm như thế nào nhìn Giai Trùng bị người đàn ông gian ác này mang vào chỗ chết chứ.

“Hàn Nhất Nhất, cô giỏi nhất muốn làm rõ ràng tình hình hai chúng ta là hai bên tình nguyện mà cô cũng bằng lòng!” Hắn đứng ở một bên suy nghĩ mà châm chọc cô.

“Giai Trùng, bạn tỉnh dậy! Mau tỉnh lại!” Thanh âm Hàn Nhất Nhất tăng lớn, cô định làm cho Ưng Giai Trùng từ giữa men say tỉnh táo lại.

“Nhất Nhất mình đau đầu, mình muốn nghỉ ngơi!” Ông Giai Trùng dường như hơi lộ vẻ xúc động nhìn Nhất Nhất. Bộ dạng cô khẩn trương biết cô là thật lòng quan tâm người của cô ta.

” Được. Mình lập tức mang bạn đi!” Lúc này cô cũng không biết mình không nên lớn như vậy, sức lực vậy mà một phát liền đẩy Hạ Thiên Triệu ra.

Hạ Thiên Triệu cũng không làm khó cô. Hắn muốn nhìn cô gái này một chút, rốt cuộc cô phải làm gì, tại sao cô gái này căng thẳng như vậy? Hai cô có quan hệ gì? Những thứ đó đều đợi đi điều tra cô một phen.

Cô cẩn thận mà đem Ông Giai Trùng đặt ở trên sô pha, nhanh chóng mang tới một chậu nước lạnh. Sau đó dùng khăn mặt phủ ở trán của cô ta.

Bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng mà đặt tại thái dương của cô ta

“Có dễ chịu hay không?” Thanh âm Hàn Nhất Nhất thấp nhẹ nhàng, thậm chí mang theo một chút dịu dàng.

Hạ Thiên Triệu có chút ảo giác. Cô gái này thật sự chính là người đàn bà lạnh như băng kia sao?

Cô quan tâm mà chăm sóc nhỏ nhất. Trong lòng Hạ Thiên Triệu có chút dấu vết không thể xóa đi, tựa như lãnh đạm lại tựa như sâu sắc thoáng qua nhưng không thể lách đi được

Hắn giống như chưa bao giờ biết qua một người tên là Hàn Nhất Nhất

46. Chương 46

Hạ Thiên Triệu đi tới bên cạnh bọn họ, hắn nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trán Ông Giai Trùng.

“Không còn nóng nữa, đầu còn chóng mặt không? Thanh âm của hắn chính là mềm mại trầm thấp như vậy.

Hàn Nhất Nhất đứng bên cạnh có một chút không giải thích được cảm giác khó hiểu này, không giống với Hạ Thiên Triệu mà cô biết.

Trong mắt Ông Giai Trùng chợt hiện lên tia sáng khẽ cười, đầu đang đưa “Không có chóng mặt!”

“Vậy tôi đưa cô đi nghỉ ngơi!” Ánh mắt của hắn vẫn nhìn Ông Giai Trùng đầy thâm thúy khiến bất luận là ai cũng không thể đoán được.

Hàn Nhất Nhất đứng bên cạnh hai con người còn đang tình cảm chân thành thắm thiết mà đối diện nhau. Cô cảm giác chính mình giống như một người bằng không khí trong suốt, thế nhưng cảm giác này so với kích tình khi Hạ Thiên Triệu cùng Kily hoàn toàn không giống. Cô không có cách nào chấp nhận việc người bạn thân tốt nhất của mình cùng loại đàn ông như ác ma này ở cùng một chỗ. Chán ghét đối với Hạ Thiên Triệu lại càng tăng thêm một lần nữa.

“Ân!” Giai Trùng nhẹ nhàng mà ngoan ngoãn gật đầu với Hạ Thiên Triệu giống như một người bị ếm bùa, chỉ cần hắn nói cái gì cô ấy cũng nguyện ý đi theo hắn.

“Không được!” Hàn Nhất Nhất lo lắng nói ra. Sau khi nói xong cô liền hối hận, cô không nên hấp tấp như vậy.

Hạ Thiên Triệu lạnh lùng nhìn cô một cái, không nói gì. Hàn Nhất Nhất cũng quay lại cùng ánh mắt băng lãnh như vậy.

“Nhất Nhất, bạn yên tâm đi mình không sao đâu!” Ông Giai Trùng nhu thuận mà điểm đạm nói.

“Giai Trùng, dù sao mình cũng không đồng ý cậu như vậy. Cậu đừng nên tin tưởng hắn, tin mình đi, mình không hại cậu đâu!” Hàn Nhất Nhất tiến lên trước, hai tay kéo tay Giai Trùng thấp giọng nói.

“Nhất Nhất, mình biết mình sẽ không có việc gì đâu.” Ông Giai Trùng cự tuyệt lòng tốt của Hàn Nhất Nhất mà cô ta căn bản cũng không có dũng khí cự tuyệt một người đàn ông mà trong lòng cô ta luôn ao ước như vậy.

Hạ Thiên Triệu ôm lấy vai cô ta, lãnh đạm quay lại nhìn Hàn Nhất Nhất nói: “Chúng tôi muốn đi nghỉ. Cô làm hầu gái thì chuyện tốt nhất nên làm sau đó chính là hầu hạ cho Giai Trùng cho tốt, nếu như cô dám khiến cô ấy không vui thì tôi cũng có bản lĩnh khiến cho cô lại càng không vui.”

Nói rồi hắn ôm vai Giai Trùng đi thẳng về phía trước.

Hàn Nhất Nhất đứng yên tại chỗ trong lúc nhất thời tinh thần không thể trả lời. Tình huống quá đột ngột như vậy khiến cô không cách nào chấp nhận thay đổi của Giai Trùng, cô ấy không phải là người như thế, không phải.

Ông Giai Trùng quay đầu lại chỉ là quay lại cười khế rồi sau đó liền theo Hạ Thiên Triệu rời đi.

Ở chỗ rẽ trên lầu, Hạ Thiên Triệu quay đầu lại, Hàn Nhất Nhất vẫn còn cái tư thế kia, trong ánh mắt của cô phảng phất nhiều thứ không hề lãnh đạm giống như cô trước kia mà hẳn biết.

Hắn nở nụ cười bởi vì hắn biết, hắn rất nhanh sẽ thắng. Trên đời này, không có chuyện hắn không chinh phục được phụ nữ, chỉ có phụ nữ hắn không muốn chinh phục thôi.

Tay cầm ly nước của Hàn Nhất Nhất khẽ run.

Cô cảm thấy thất vọng, cô muốn cứu Ông Giai Trùng, cô không thể biết rõ là hổ lửa mà còn nhìn Giai Trùng nhảy vào hổ lửa được

Thế nên, cô mạnh mẽ đứng lên, cô phải dũng cảm một chút, cô phải đi đập mở cánh cửa kia.

47. Chương 47: Bên Trong Cánh Cửa

Cô theo bọn họ đi một mạch tới trước cửa.

Đứng ở trước cửa rồi cô lại do dự. Có lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều? Nhưng nghĩ lại rất nhiều vụn vặt lơ lửng ở trong đầu của cô.

Tay Hạ Thiên Triệu kia không an phận ở trên người Kily. Động tác của hắn ở trên thân thể phụ nữ hết sức thuần thực. Sau đó hắn nhìn thấy cô ở trước mặt hắn.

Không muốn để cho Giai Trùng trở thành người đàn bà Kily như thế!

Một tiếng âm thanh phụ nữ yêu kiều truyền đến.

Hàn Nhất Nhất sau khi nghe được, trong lòng cũng hồi hộp theo, nhanh chóng truyền khắp thân thể. Giai Trùng không phải đã xảy ra chuyện? Cô bản năng dùng sức mà đụng phải một cánh cửa. Cánh cửa lại không khóa trái.

“Giai Trùng.” Cô một bước khóa cửa vào, liền lớn tiếng mà gọi.

Cô nhìn đến cảnh tượng làm cho cô lại một lần nữa kinh ngạc. Đầu Hạ Thiên Triệu cứ nhiên chôn ở giữa chân Ông Giai Trùng.

Cô không có gì do dự mà vọt tới bên cạnh bọn họ. Cô dùng sức đánh ở trên đầu hắn.

“Hạ Thiên Triệu anh nhanh chóng rút cho tôi.”

“Nhất Nhất. . .” Ông Giai Trùng muốn nói lại thôi.

Hạ Thiên Triệu đứng mạnh lên giận, mắt nhìn về phía cô phất tay đã đem thân thể của cô đánh hướng về một bên. Thân thể của cô bị mất thăng bằng, lập tức ngã xuống trên mặt đất.

“Thiên Triệu dừng! Dừng!” Ông Giai Trùng không có dự đoán được sẽ như vậy. Cô ta nhanh chóng giữ chặt Hạ Thiên Triệu, không quen tay sợ hấn sẽ làm ra hành động bất lợi đối với Nhất Nhất.

Hạ Thiên Triệu chỉ là nhẹ nhàng dùng sức mà cầm tay cô ta bỏ ra, không nhìn cô ta một cái.

“Hàn Nhất Nhất, cô nhất định phải lấy phương thức như vậy để khiến tôi chú ý phải không?” Hấn nâng cằm của cô lên châm biếm mà nói. Trong mắt lộ vẻ tức giận, phải biết rằng Hạ Thiên Triệu hấn không ai dám động một sợi tóc. Cô gái này lại một lần lại một lần ngoại lệ.

“Anh nói bậy.”

“Nhìn cô bình thường giả bộ lạnh nhạt như thế. Nguyên lai trong lòng cô lại cất giấu một mặt khác. Nếu không phải cô chạy đến phòng tôi để làm gì. Tôi nhớ rõ tôi đã cảnh cáo cô không được phép của tôi, cô không thể tùy tiện đi lại, cũng như càng không thể lộn xộn đồ đạc gì ở đây.” Hấn lại nhắc nhở cô một lần nữa.

“Tôi muốn anh thả cô ấy đi, Giai Trùng không phải phụ nữ anh mang về nhà này!” Cô lạnh lùng mà đáp lại. Mặc kệ đêm nay sẽ bị trừng phạt như thế nào. Cô không thể làm cho Giai Trùng với ác ma này.

“Ha ha ha ha.” Hấn lạnh lùng cười. “Thật sự là không biết tự lượng sức mình. Cô gái tôi muốn không để cho cô dạy dỗ, cô là không biết phép tắc gì.”

Thanh âm hấn vừa mới nói, bàn tay to của hấn không chút do dự xé áo trong của cô. Đai đeo màu trắng lập tức bày ra mà đai đeo bên trong như ẩn như hiện tràn đầy lực

“Giai Trùng bạn chạy mau!” Hàn Nhất Nhất lớn tiếng nói với Giai Trùng. Ở trong ý thức của cô ngay lúc đó chính là hy vọng Giai Trùng có thể tránh khỏi ác ma này mà không phải giống cô bị nhốt tại chỗ tối tăm này.

Tay Hạ Thiên Triệu dùng sức mà nắm bắt khuôn mặt của cô. Trong mắt bá đạo cùng hung ác lại một lần nữa xuất hiện.

“Thiên Triệu dừng như vậy.” Phía sau Ông Giai Trùng một chân giơ lên nhảy đến chỗ bọn họ. Trước mặt của cô một bàn tay dùng sức mà lôi kéo hấn, mặt khác thăm nghĩ phải có hành động. Lúc này cô ta nhất định phải ngăn cản.

“Nhất Nhất nơi này không có chuyện của bạn, bạn ra ngoài đi!” Cô ta nhẹ nhàng mà nói. Trong mắt lại lạnh như băng như sương.

“Không. Giai Trùng, mình không thể để mặc bạn.” Hàn Nhất Nhất lại nghĩ lầm Ông Giai Trùng muốn một mình gánh vác hậu quả. Lấy cách là tuyệt đối không cho phép lại nợ ân huệ Giai Trùng

“Nhất Nhất, không phải bạn muốn thế. Nếu bạn thật sự tốt với mình, hiện tại thì rời khỏi phòng được không?” Cô ta điềm đạm đáng yêu, ánh mắt cơ hồ sẽ rơi nước mắt.

“Hàn Nhất Nhất.” Ông Giai Trùng nước mắt lưng tròng chậm rãi rời khỏi phòng thẳng đến cửa lại một lần nữa đóng cửa. Mà chuyện bên trong cánh cửa cô cũng không xen vào nữa!

48. Chương 48: Lãnh Thị Xuất Vốn

Canada, trong tòa nhà lớn xa hoa, trong căn phòng hội nghị lớn tập trung tất cả nhân viên cấp cao của tập đoàn Lãnh thị, hội nghị ngày hôm nay chủ yếu là quyết định có thu mua sản nghiệp của Thiên Dương ở thành phố F hay không?

“Đối với lần thu mua này tôi cảm thấy rất không tin tưởng, nếu Lãnh thị thu mua Thiên Dương, như vậy vốn lưu chuyển nhất định sẽ gặp vấn đề, nếu là khiến cho Lãnh thị bị tổn thất về phương diện khác, khi đó rất dễ dàng ảnh hưởng đến lợi ích của cổ đông chúng ta.” Một vị cổ đông trong đó phát biểu.

“Tôi cũng không tin tưởng lắm.” Một vị cổ đông người ngoại quốc cũng đồng thời lên tiếng.

Một khi có người đứng ra phát biểu về hoài nghi của mình thì các cổ đông đều sẽ đi theo, dù sao hiện tại phần thắng chưa chắc đã lớn.

Người đàn ông ngồi ở vị trí trung tâm sắc mặt vẫn nghiêm túc, nghe ý kiến của các vị cổ đông, tận đến khi ánh mắt mọi người đều dừng ở mặt hắn.

“Thu mua đất đai của Thiên Dương là tình thế bắt buộc của Lãnh thị, Thứ nhất là vì hiện tại tiềm năng đất đai ở Trung Quốc có không gian phát triển rất thuận lợi, thứ hai làm cho sản nghiệp của chúng ta ở Trung Quốc cũng mở rộng hơn, càng thêm có lợi thế. Nếu như các vị bỏ ra một số tiền mặt lớn mà không cảm thấy có lời thì như vật tôi cũng sẽ không ép buộc.”

Lời nói của hắn tuy ít mà uy lực thì nhiều, những cổ đông khác chỉ là quay mặt nhìn nhau, bọn họ biết được vị tổng giám đốc trẻ tuổi này đầy hứa hẹn mà cũng không dễ chọc đến, việc gì mà hắn đã muốn làm thì nhất định không ai có thể ngăn cản, mà cha của hắn cũng sẽ dốc toàn lực duy trì công việc làm ăn của hắn, mất năm nay tài năng kinh doanh thiên phú của hắn cũng đã vô cùng nhuần nhuyễn, đem lại cho Lãnh thị không ít lợi nhuận.

Chủ lực kinh doanh của Lãnh thị là ẩm thực ăn uống, từ khi chủ tịch tiền nhiệm của Lãnh thị còn trẻ tuổi đã đem lĩnh vực ẩm thực này mở rộng ra, ngoài ra còn đầu tư vào nhà hàng khách sạn và địa ốc, hiện tại những khách sạn, quán bar tầm cỡ quốc tế đều là đầu tư của Lãnh thị.

Cuối cùng ban giám đốc cũng chắc chắn nghiêm túc đi đến quyết định.

Biệt thự Lãnh gia.

“A Nghiêm con xác định quay về thành phố F sao?” Một người đàn ông lớn tuổi nhẹ nhàng hỏi.

“Baba người yên tâm, con đi lần này nhất định sẽ làm cho sản nghiệp của Lãnh thị mở rộng ra toàn Trung Quốc chứ không chỉ có hạn chế trong mấy thành phố.” Lãnh Nghiêm tin tưởng mười phần nói.

“Vậy công việc làm ăn bên này thì sao?”

“Không phải còn có ba sao? Ba càng già càng dẻo dai nha.” Hắn có chút nịnh bợ mà tang bốc cha mình.

“Con muốn trở về ba cũng không cản con, nhưng là thị trường đất đai là thị trường rất rộng ở Trung Quốc, lĩnh vực này cạnh tranh cũng nhiều.” Lãnh lão gia nói.

Với tài chính của Lãnh thị sẽ không có vấn đề gì, baba người yên tâm con nhất định ghi nhớ những lời ba đã dạy, cơ nghiệp đứng đầu là về nhà hàng ẩm thực, phương diện này không cần phải tốn nhiều tâm tư, mà con mở rộng cũng là muốn chứng minh rất cuộc mình có bao nhiêu không gian để phát triển.”

Di dân đến Canada cũng đã 40 năm, về Trung Quốc phát triển con cũng đừng quên thường xuyên trở về! Hắn là mọi người cũng rất nhớ con.” Ánh mắt ông có chút sương mù.

“Anh em cũng muốn về tổ về, em cũng muốn trở về/” Một giọng nói thanh thúy của cô gái từ ngoài cửa tiến vào.

“Dương Dương không được làm loạn, anh trai là trở về xử lý sự tình.” Lão gia sùng nịch nói xong.

“Không thôi, con muốn cùng anh hai trở về, con cũng muốn đi thăm mẹ, hai người không muốn gặp gỡ chẳng lẽ cũng không cho phép mẹ con con gặp nhau sao.” Cái miệng nhỏ nhắn của cô chu lên hờn dỗi.

Lãnh lão gia đối với đứa con gái bảo bối này chỉ cần làm nũng ông sẽ không từ chối cái gì, từ nhỏ ông cùng Lãnh Nghiêm đã bị cô nháo đến muốn chết, may mà lúc đó cô còn nhỏ, sau này bọn họ cũng càng thêm sủng cô.

Dương Dương mỉm cười, mắt phượng xinh đẹp sáng như vàng trắng nhìn Lãnh Nghiêm, hắn đứng ở một bên sùng ái nhẹ nhàng dí vào trán cô tỏ vẻ thỏa hiệp.

49. Chương 49: Còn Muốn Tiếp Tục Chơi?

Đèn màu rực rỡ về đêm bao trùm người phụ nữ. Chân hơi đá ra. Váy ngắn chất tơ tằm làm cho cô ta càng thêm dâng lên yêu mị.

Miệng của cô ta đặt ở ly rượu nhẹ nhàng mà uống một ngụm. Hương vị rượu đỏ bảy mươi lăm năm này coi như không tồi. Ở trong lòng cô nhỏ nhỏ mà cho vậy. Lắc rượu một chút.

Một người đàn ông từ phía sau đem cô ta quan sát từ dưới đến trên lại quan sát từ trên xuống. Sau đó đi lên trước ở vị trí bên người cô ngồi xuống.

Cho vị tiểu thư này một ly rượu cây thừa!” Động tác anh ta tao nhã mà búng tay một cái. Sau đó ánh mắt trong suốt mà khúc xạ đến trên người người phụ nữ bên cạnh, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“Nhưng tôi thích uống rượu đỏ.” Nụ cười của cô ta càng thêm đậm

“Từ từ sẽ đến, hương vị cây thừa rất được!” Thanh âm anh ta trầm thấp dán ở lỗ tai của cô nói.

“Được cái làm sao?” Cô ta lại một lần nữa nhấp một chút rượu. Sau đó tựa đầu sang một bên.

Anh ta càng thêm sát gần ả, thậm chí đưa tay đặt ở eo của cô ta. “Muốn hay không đem cơ hội mất một lần lần trước bỏ khuyết thêm?”

Hắn suy nghĩ về Uông Giai Vi. Hắn cho rằng hắn có thể đoán được. Có thể có lúc hắn cảm thấy hắn lại đoán không ra. Lần trước ở Party cá nhân, trên một màn khiến hắn với người đàn bà này sinh ra say mê thích thú.

Đêm đó cô ta đã ẩm ướt thành như vậy lại có thể vẫn cự tuyệt hắn, làm cho hắn thế nào đều muốn không rõ vậy. Dục cự còn nghênh, thủ đoạn cũng quả là thông minh. Giờ hại hắn mấy đêm đều không thể ngủ yên. Trong đầu tất cả đều là dáng người nóng bỏng của cô ta.

“Thêm? Thêm như thế nào? Anh phải thêm đủ sao?” Tay cô ta nhẹ nhàng mà nắm áo hắn, ánh mắt ám muội nhìn phía hắn, dường như muốn đem hắn lột quang bình thường

Về khiêu tình, Uông Giai Vi cô ta cũng không phải lính mới. Đàn ông đây có đôi khi sẽ cho chút ngon ngọt. Sau sẽ lạnh lùng nhưng cũng không có thể lạnh lâu lắm.

“Thêm không thêm phải đủ. Muốn xem khẩu vị của cô nhiều thế nào?” Hắn theo lời của cô ta tiếp tục tiếp được đi.

“Khẩu vị của tôi lớn phải nuốt trôi một con trâu” Tay cô tóm được càng chặt. Chân của cô ta cố ý vô tình mà chạm một chút nơi nhạy cảm của hắn. Trong mắt ý cười càng đậm hơn.

“Cô muốn trâu lớn cỡ nào tôi đều có thể đáp ứng được!” Về mặt hắn tự tin. Cái miệng của hắn dán được càng gần thậm chí hai tay cũng bắt đầu ở thắt lưng của cô ta nhẹ nhàng mà cọ xát cường đô thấp vừa đúng.

Khách sạn trong phòng Tổng thống, hai người đi tới cửa cũng đã vội vã.

Điên cuồng mà xé rách quần áo đối phương. Chân Uông Giai Vi rất tự nhiên liền khoát lên trên lưng Hạ Thiên Cơ. Tay hắn cũng đem chân của cô ta nâng lên làm cho cô càng thêm gần sát thân thể hắn.

“Nói muốn không?” Hắn đem chính mình cực nóng gắt gao mà dán nơi mẫn cảm của cô ta. Chính là không cho cô ta đạt được.

Uông Giai Vi không nói gì. Trong mắt lại chợt hiện phải đang nồng. Cô ta dùng miệng hôn hắn. Hắn khéo léo mà tránh thoát

“Muốn hay không muốn?” Hắn dùng lực mà để một chút.

“Ừ.” Cô ta vô lực mà kêu lên tiếng mà trong mắt cô ta kích thích càng thiêu đốt

“Nói cô muốn đi” Thanh âm hắn càng thêm vội vàng. Hắn xét ở mạng mà kiềm chế.

Uông Giai Vi nghiêng người một cái, trái lại đưa thân thể hắn dán hướng về phía tường vừa của cô ta không thành thật mà ở chỗ hắn cực nóng đi tới đi lui du dương. Ánh mắt cũng cố hết sức.

Đến tột cùng ai thỏa hiệp trước còn không nhất định đây? Cô ta cũng không tin người đàn ông có thể không chế được.

Mà một ván này cũng đã định trước Ông Giai Vi thắng. Mặc kệ tình yêu vẫn là thân thể. Chiến dịch bắt đầu, phụ nữ luôn thắng trước!

50. Chương 50: Vô Tình

Trong một gian phòng trong biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Hàn Nhất Nhất đột nhiên đến lại đột nhiên rời đi làm cho gian phòng lâm vào cảnh tượng xấu hổ.

Ông Giai Trùng chép một chút. Khuôn mặt nghiêm nghị hơi trùng xuống, dường như đang chờ Hạ Thiên Triệu chủ động. Ba mươi giây đi qua, một phút đồng hồ đi qua, hai phút trôi qua. . .

Ông Giai Trùng giương mắt nhìn thấy chính là Hạ Thiên Triệu lạnh lùng. Gương mặt lạnh lùng không có một chút biểu tình. Ông Giai Trùng không khỏi có chút hoảng sợ.

Ánh mắt hắn sâu đến gần như không có độ ẩm. Ánh mắt đang gắt gao mà nhìn chằm chằm phía cửa kia. Ánh mắt dường như đang xem xét từng chi tiết nhỏ. Trong lòng Ông Giai Trùng hiện lên một chút bất an.

“Sẽ không.” Trong lòng cô ta nhỏ giọng mà nói với chính mình.

Cô ta nâng một chân lên một bước lại một bước khễ đi đến bên Hạ Thiên Triệu.

“Thiên Triệu!” Cô ta nhỏ giọng mà gọi, đôi mắt không có dũng khí nâng lên. Cô ta sợ hãi hần cự tuyệt.

“Có việc sao?” Thanh âm của hắn khác biệt hoàn toàn với sự nóng bỏng ban nãy.

Nghe được câu trả lời, cô ta mỉm cười, nâng mắt lên. “Tôi có chút việc làm phiền anh, anh có thể đỡ tôi đi nghỉ ngơi không?”

Nhìn thấy ánh mắt thành khẩn của cô ta. Nhìn nhìn lại bàn chân bị thương của cô ta, hắn tựa hồ không có lí do gì để cự tuyệt.

Hắn không nói hai lời. Một cái xoay người thân thể Ông Giai Trùng liền nằm ở trước ngực hắn. Cô ta tựa đầu chôn ở ngực hắn, dùng sức mà hít thở. Buổi tối cô ta đã định trước cả đời cũng mãi không có thể quên.

“Thiên Triệu từ giờ trở đi em quyết định phải yêu anh toàn tâm toàn ý dùng hết sinh mệnh bảo vệ anh!” Cô ta đưa tay vòng ở trên cổ hắn, trong lòng phát ra lời thề.

Giờ phút này trong đầu Hạ Thiên Triệu để ý chính là bóng dáng Hàn Nhất Nhất rời đi. Cô gái chết tiệt này dựa vào cái gì nói không với hắn. Mà hắn dựa vào cái gì phải nhân nhượng. Nghĩ đến cô gái này lòng hắn lại trở lên nhỏ nhen chấp vặt.

Hàn Nhất Nhất cô càng để ý gì đó, tôi lại càng phải phá hư nó. Tôi cũng không tin cô có thể lãnh huyết đến không hận, để xem coi hận thù của cô có thể sánh bằng mạnh mẽ của cô không.

Hắn cẩn thận mà đem thân thể của hắn phóng tới cô ta. Trong đôi mắt to sáng ngời lóe ánh sáng nhu tình như nước mà phát ra ánh mắt mê luyến.

Loại ánh mắt này, Hạ Thiên Triệu hắn đã thấy được rất nhiều. Đối với phụ nữ hắn chưa từng cự tuyệt sự mê luyến của họ.

“Cô không buông tay sao?” Thanh âm của hắn trầm thấp lạnh lùng.

Ông Giai Trùng thẹn thùng cúi đầu nhưng tay không có buông ra. Thậm chí vòng tay càng chặt. Cô ta quyết định đêm nay sẽ đem lần đầu tiên của cô cho hắn, cô muốn nói cho hắn biết người đàn ông đầu tiên cũng là người đàn ông cả đời của cô chính là Hạ Thiên Triệu hắn.

“Không buông tay hậu quả rất nghiêm trọng!” Hắn lại một lần nữa cảnh cáo cô ta.

“Tôi. . . Tôi không sợ!” Thanh âm của cô thấp đủ cho chỉ có tự mình biết mình nói gì. Mà cô sau khi nói xong chủ động dang cánh môi của mình lên.

Cô ta vụng về hôn qua lại không biết phải làm thế nào để nghênh đón hắn. Kỹ xảo của cô ta ngượng ngùng làm cho hắn nhìn không được run lên một chút. Hắn thật không ngờ một cô gái mua say trong đêm lại không biết hôn đáp lại là như thế nào.

Hắn hóa bị động thành chủ động, cạy mở hà răng của cô ram đầu lưỡi thuần thực mà trần trọc trong khoang miệng của cô ta.

Tay hắn thực tự nhiên mà với hướng trước ngực của cô ta.

“Ân.” Cô ta phát ra một tiếng thân ngâm nho nhỏ.

Hạ Thiên Triệu dường như có thể cảm nhận được, hắn mở mắt ra ngưng tất cả động tác.

Uông Giai Trìung cảm nhận được, ngừng động tác ngượng ngùng mà mở mắt ra. Ánh mắt cô ta trong sáng động lòng người. Trong ánh mắt tất cả đều là bóng dáng của hắn.

Mà hắn lại không chút nào thương tiếc mà từ trên thân thể của cô ta rời đi, lạnh lùng nói “Tôi ra bên ngoài nghỉ ngơi!”

Hắn nói xong liền xoay người rời đi chưa cho cô hỏi lí do gì. Uông Giai Trìung gắt gao cắn môi. Tại sao? Tại sao không được? Tại sao?

Trong lòng của cô lại một lần nữa đã bị đả kích. Cô tự nói với chính mình không thể nhận thua nhanh như vậy được.

51. Chương 51

Hàn Nhất Nhất lùi vào góc sofa cuộn chặt lại. Ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm cầu thang, nơi mà cô có thể biết được tình huống trên lầu trước tiên.

Hạ Thiên Triệu rốt cục cũng xuất hiện ở trước mặt của cô. Ngay tức khắc đứng lên chắn không cho hắn muốn bước rời đi.

“Tránh ra!” Hắn bực mình mà nói. Cô gái càng lúc càng làm càn.

Cô dang hai tay không tỏ ra yếu thế trước mặt hắn. “Anh có hay không?” Câu nói kế tiếp của Hàn Nhất Nhất có chút khó hiểu.

“Có cái gì không?” Hắn không kiên nhẫn chậm rãi lùi về sau. Đột nhiên muốn đùa giỡn cô gái này một chút.

“Còn hỏi vậy sao? Anh chỉ cần có thể nói có hay không!” Cô lạnh lùng mà theo dõi hắn chẳng sợ một đêm không ngủ mất đã xưng lên.

“Cô nói có hay không?” Hắn cân nhắc mà đáp lại.

“Anh đừng chơi xấu tôi như vậy. Tôi đang hỏi anh.” Cô lạnh lùng tiếp tục nói.

“Cô nam quả nữ. Cô nghĩ có thì có, cô nghĩ không có sẽ không có!”

“Hạ Thiên Triệu!” Thanh âm của cô lên ột chút. Trong mắt tràn ngập tức giận.

“Hàn Nhất Nhất tôi nói cho cô biết ở đây tốt nhất lời nói của cô phải biết phân cao thấp tôi là chủ của cô, nếu cô còn dám hung giỡn với tôi mà nói, tôi sẽ cho cô biết hậu quả đấy.

Tay hắn dùng sức mà xiết chặt tay cô. Thậm chí có thể nghe được tiếng xương răng rắc.

“Anh khốn nạn. Anh cùng một loại với lũ súc sinh, không đứng bắt nạt kẻ yếu!” Cô chịu đựng đau đớn. Một chữ lại một chữ đáp trả.

Hạ Thiên Triệu rõ ràng bị lời của cô chọc tức. Cư nhiên có người dám đứng trước mặt hắn mắng hắn súc sinh.

Không nói hai lời hắn đem cô đẩy ngã ở trên sofa, dùng sức mà kéo áo khoác của cô xuống.

“Thả tôi ra!”

“Hiện tại tôi làm súc sinh một lần cho cô xem!” Hấn cắn răng đỏ mặt.

“Xoẹt.” Lại một bên quần áo bị xé rách.

Hàn Nhất Nhất cảm thấy mùi nguy hiểm. Hai tay dùng sức mà đẩy, đánh lại nhưng không có tác dụng gì. Tay cô sờ khắp nơi hy vọng có thể tìm được đồ vật gì. Ánh mắt của cô liếc tới con dao gọt hoa quả trên bàn trà. Mà thân thể của cô chỉ cần di chuyển một chút, tay có thể với đến.

Tay hấn không có do dự gì mà xé quần của cô. “Chết tiệt, tôi ghét nhất đàn bà mặc quần bò!” Hấn vô cùng không nhẫn nại mà nói.

Hấn cố sức cởi quần của cô. Thời điểm Hàn Nhất Nhất nắm được sơ hở. Một phen cầm con dao gọt hoa quả trên bàn trà.

Cô nắm chặt con dao không rảnh bận tâm thân thể lỏa lồ. Trợn to hai mắt mà nhìn hấn.

Hạ Thiên Triệu còn chưa kịp cởi quần của cô, cảm giác khác thường liền ngẩng đầu nhìn cô. Trong con người lạnh lùng toát ra sợ hãi. Cự nhiên có một tia không đành lòng, chính là rất nhanh lại không thấy hiện lên nữa

“Thế nào? Không dám đâm?” Hấn trầm tĩnh mà nói.

Hàn Nhất Nhất nhìn hấn, không nói lời nào. Chính là cầm dao hướng về hấn. Chỉ cần hấn còn dám gần cô một chút. Cô tất sẽ đem dao nhỏ đâm hướng vào trong. Về phần hậu quả cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

Hô hấp dồn dập làm cho ngực cô có chút dồn dập. Tỏa ra hương thơm. Hạ Thiên Triệu nhìn thấy một màn trước mắt này, mặt không khỏi căng thẳng.

“Đáng chết!” Hấn cúi đầu chửi thề một câu.

Thời gian giằng co qua lại.

Cuối cùng Hạ Thiên Triệu sử sang lại quần áo cho tốt rồi cũng không quay đầu mà đi ra cửa lớn.

Mà chỗ rẽ cầu thang trên tầng, một đôi mắt to vẫn nhìn chằm chằm mỗi một chuyện vừa mới xảy ra xong.

52. Chương 52: Bởi Vì Mình Thích Anh Ta

Uông Giai Trùng ở góc khuất thấy Hàn Nhất Nhất nhanh chóng sửa sang xong quần áo cùng bộ dạng thất thần rồi mới cười xảo quyệt thản nhiên mà đi đến trước mặt Hàn Nhất Nhất. “Nhất Nhất!” Thanh âm của cô ta ngọt ngào mà xinh đẹp.

“Giai Trùng cậu có bị sao không?” Cô đón nhận ánh mắt của cô ta, lo lắng hỏi han.

“Nhất Nhất cậu đang nói cái gì?” Cô ta then thùng cúi đầu, đỏ mặt.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy sắc mặt của cô ta, lại một lần nữa kinh ngạc: “Cậu nói thật với mình được không?”

“Cậu muốn mình mở miệng thế nào đây?” Ngữ khí của cô ta đầy hờn dỗi.

“Ai nha!” Hàn Nhất tức giận đến mức dận chân tại chỗ, “Tên hỗn đản này có làm chuyện gì với cậu hay không?”

“Thiên Triệu anh ấy rất dịu dàng.” Nói xong thanh âm thân trọng của cô ta kéo dài ra còn mang theo ý cười.

“Vậy ý của cậu là hai người đã làm cái kia?” Cô vẫn không quá tin tưởng, cho dù cô đã chuẩn bị đón nhận ý nghĩ này, nhưng là ở trong lòng cô Giai Trùng không phải là người tùy ý như vậy.

“Ừ.” Cô ta nhẹ nhàng gạt đầu.

“Sao cậu lại ngốc như vậy chứ? Hạ Thiên Triệu hẳn ta chính là tên ác ma, là tên khốn nạn. Vì sao cậu không phản kháng?” Vì sao cậu không lên tiếng? Chỉ cần cậu lên tiếng mình nhất định sẽ vot vào giúp cậu.” Cô ngừng một chút, lại tiếp tục nói: “Cậu biết không? Mình ở ngoài cửa ngáy người cả đêm chỉ sợ cậu . . .”

“Nhất Nhất.” Cô ta nhẹ giọng gọi tên của cô, sau đó ôm lấy cô “Thự xin lỗi.”

“Giai Trùng người phải nói xin lỗi là mình, nếu không phải vì mình cậu cũng sẽ không bị tên ác ma kia . . .” Hàn Nhất Nhất là thật là không thể nói lên lời, lòng của cô ê ẩm đau, cô cảm thấy thật có lỗi với Giai Trùng.

“Nhất Nhất mình nghĩ cậu hiểu lầm.” Cô ta lại lần nữa nghênh đón ánh mắt của cô.

Khi Hàn Nhất Nhất nghe được quả thật vòng cùng chán kinh. Hiểu lầm? Cái gì hiểu lầm?

“mình và Thiên Triệu đã quen biết từ trước, mình cùng anh ấy trở về là bởi vì . . .” cô ta có chút ngắc ngứ lại có chút thẹn thùng, cô ta khẽ nhìn Hàn Nhất Nhất.

“Bởi vì sao?” Cô có chút căng thẳng, cô sợ hãi người của Uông gia bức cô ấy, cô biết ở Uông gia cô ấy so với người hầu còn không bằng, bình thường bị Uông phu nhân cùng Uông đại tiểu thư hành hạ.

“Bởi vì mình thích anh ấy.” Cô ta vui vẻ nói.

“Cái gì? Cậu thích tên hỗn đản Hạ Thiên Triệu kia?” Hàn Nhất Nhất lại lần nữa bị chán kinh, cô đã đoán vô số loại khả năng, duy nhất chỉ không có đoán trúng cô ấy lại thích hắn.

Ở trong lòng Hàn Nhất Nhất Hạ Thiên Triệu chính là một tên đàn ông lãnh huyết, vô tình lại khốn nạn vô sỉ, một cô gái tốt thể nào lại thích hắn chứ?

“Nhất Nhất mình là nói thật, mình là thực sự thích anh ấy.” Cô ta lại lần nữa lặp đi lặp lại.

Hàn Nhất Nhất suy sụp mà ngồi thụp xuống sofa, hai tay ôm đầu, “Nói ỉn biết đây không phải là sự thật.”

Cô ta ngồi xồm xuống trước mặt Hàn Nhất Nhất, nhỏ giọng nói: “Nhất Nhất cậu sẽ giúp mình chứ?”

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu khó hiểu hỏi: “Giúp cậu cái gì? Phải giúp thế nào chứ?”

“Bên cạnh Thiên Triệu nhất định sẽ có rất nhiều đàn bà, hiện tại cậu là quản gia nhà anh ấy, nhất định cậu phải nói ỉn biết hàng ngày Thiên Triệu thích cái gì? Thiên Triệu không thích cái gì?”

Nhìn thấy cô ấy hạnh phúc nói, Thiên Triệu hôm nay thế này ngày mai thế kia, Hàn Nhất Nhất chỉ là yên lặng uống nước lẳng lặng mà nghe nói rồi gật đầu.

53. Chương 53: Lần Đầu Gặp Hạ Phu Nhân

“Phu nhân!”

“Phu nhân!”

Trên đường vào, bảo vệ bên ngoài đều lễ độ cung kính cúi đầu đến thắt lưng. Vợ cả của Hạ Trảm Bằng (cũng chính là mẹ của Hạ Thiên Triệu) không chút do dự bước vào biệt thự của con trai. Bà muốn biết đứa con này đến tốt cùng với cái gì.

Từ lần trước bởi vì chuyện Hạ Thiên Cơ, Hạ Trảm Bằng ở nhà quá tức giận. Sau đó Hạ Thiên Triệu cũng không quay về nhà. Trục giác sắc bén cho bà biết, con trai của bà khẳng định hẳn đang giấu một cô gái mà hẳn thích thú. Sau đó lại ly hôn vợ. Thối xấu vô luận như thế nào bà đều không quản được.

Đứa con duy nhất của bà so với Hạ Trảm Bằng tốt hơn một chút chính là mỗi lần chỉ lấy một người phụ nữ. Cho dù muốn kết hôn người phụ nữ kia, nhất định sẽ ly hôn người phụ nữ trước đó.

Ánh mắt của bà một mảnh mơ hồ. Hé ra nụ cười tươi xinh đẹp. Chính là cô gái chết tiết kia làm cho con của bà từ nay về sau không hề tin tưởng người phụ nữ nào lại càng không tin tưởng tình yêu.

Bảo vệ thay bà mở cửa. Giày cao gót dẫm nát trên thảm mềm mại không phát ra tiếng động.

Hàn Nhất Nhất vẫn như cũ ngồi ở trên sô pha. Ánh mắt nhìn chăm chăm một chỗ mê mẩn. Cô đã không muốn nghĩ nữa. Tại sao Ưông Giai Trùng lại yêu Hạ Thiên Triệu?

Hạ phu nhân từng bước một mà đi vào. Bà thật muốn nhìn cô gái này có điểm nào hấp dẫn Hạ Thiên Triệu? Là đáng người hay dung mạo?

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, Hàn Nhất Nhất không nhận ra. Bảo vệ nơi này vẫn giữ nguyên tư thế.

Càng đi vào, bà cảm thấy phần mặt nghiêng kia càng quen, ắt phải dường như bà gặp qua ở đâu, rốt cuộc giống nhau làm sao?” Bà cố gắng nhớ lại chính là nghĩ mãi không ra hình ảnh, nhìn trực tiếp sẽ biết. Bà thầm nghĩ.

Hạ phu nhân thấy cô gái trước mắt ôm đầu gối nhìn khắp ngõ ngách giống như đắm chìm ở trong thế giới chính mình.

“Vị tiểu thư này ngẩng đầu lên!” Thanh âm bà hơi uy nghiêm vang lên.

Hàn Nhất Nhất nghe được thanh âm, lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên trước mắt. Không. . . phải là người phụ nữ trung niên rất xinh đẹp, làn da được chăm sóc tương đối tốt. Thậm chí ngay cả da ở cổ đều được chăm sóc thích hợp.

Hạ phu nhân nhẹ nhàng mà xôn xao thốt lên. Không phải bởi vì bà nhìn thấy vết sẹo kia có bao nhiêu kinh khủng. Mà là trước mắt bà bộ dạng Hàn Nhất Nhất rất giống một người – người cả đời này bà không thể quên.

“Phu nhân, thực xin lỗi làm phu nhân sợ hãi!” Hàn Nhất Nhất ân hận mà nói.

Nghe được Hàn Nhất Nhất mở miệng nói chuyện. Hạ phu nhân mới phát hiện mình có bao nhiêu thất thố.

“Cô tên là gì? Tại sao lại ở chỗ này?” Bà nhẹ nhàng hỏi, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

“Tôi là Hàn Nhất Nhất, nữ giúp việc ở đây.”

“Nếu là nữ giúp việc sẽ không nên ngồi ở trên sô pha chủ nhân ngồi.” Thanh âm của bà rất nhẹ nhưng mang theo sự nghiêm khắc không thể phản bác.

Hàn Nhất Nhất trì trệ một chút, lập tức đứng lên nói một câu: “Thực xin lỗi.”

“Cô không cần giải thích, về người không phù hợp quy củ Hạ gia chúng tôi, chúng tôi cũng không dùng.” Hạ phu nhân đối mặt cô. Bà muốn từ ánh mắt Hàn Nhất Nhất hoặc là trên người cô đọc ra được một chút tin tức nhưng cái gì cũng không có.

Hàn Nhất Nhất chính là thất thần một hồi cũng không hiểu được ý tứ người phụ nữ trước mắt.

“Hàn tiểu thư, tôi hiện tại thông báo cho cô, cô có thể rời đi, nơi này không cần cô!” Thanh âm Hạ phu nhân như đinh đóng cột

Hàn Nhất Nhất có chút không thể tin được. “Phu nhân, ý của phu nhân nghĩa là tôi có thể rời đi, hơn nữa là rời khỏi biệt thự này, từ nay về sau không phải bước vào chỗ này phải không?”

“Đúng vậy. Tôi sẽ cho cô thứ này.” Lấy ra chi phiếu “Đây là tiền lương của cô.” Nói xong bà lấy bút và chi phiếu ra.

“Không. . . Không!” Hàn Nhất Nhất vội vàng mà giải thích. “Tôi không phải muốn yêu cầu tiền. Tôi có thể hỏi bà một vấn đề không?”

“Cô hỏi đi!”

“Tôi do Hạ Thiên Triệu tiên sinh đưa đến nơi này. Anh ta nói tôi chỉ có thể nghe mệnh lệnh của anh ta.” Hàn Nhất Nhất có chút chột dạ. Tuy rằng cô đối với Hạ Thiên Triệu cũng không biết rõ. Nhưng là cách xử lý và hiệu suất cùng với tốc độ điều tra thân thể của hắn làm cho cô tin tưởng người đàn ông này tuyệt đối có biện pháp đem cô bắt trở về. Cho nên cô muốn phải biết rõ người phụ nữ này là ai. Nếu có thể đây chính là sự bảo đảm an toàn cho cô.

“Tôi là mẹ của Hạ Thiên Triệu. Nó nhất định phải nghe mệnh lệnh của tôi. Cho nên tôi nói cô có thể rời đi, cô nhất định phải rời đi.” Bà có chút châm biếm. Xem ra lại là một người muốn quạ biến thành phượng hoàng.

Hàn Nhất Nhất vừa nghe đến là mẹ của Hạ Thiên Triệu. Trong lòng cô vui sướng, thản nhiên mà nhảy lên. Lần đầu tiên kích động nghĩ muốn kêu to. Ở trong này bị nhốt nửa tháng, cô đã quên mình phải theo đuổi tự do.

“Cám ơn Hạ phu nhân. Tôi lập tức rời đi.” Cô vui sướng mà đáp trả.

“Một lần nữa xin cảm ơn Hạ phu nhân!” Cô xoay người rời đi.

Hạ phu nhân đứng tại chỗ. Đột nhiên có chút bất ngờ. Những tưởng rằng cô muốn bay lên biến thành phượng hoàng. Chính là đột nhiên lại phát hiện cô gái này không phải suy nghĩ như vậy.

“Hàn Nhất Nhất!” Bà yên lặng nhớ kỹ cái tên này. Bà nhất định phải hỏi thăm rõ ràng chi tiết cô gái này, chỉ cần có một chút khả năng, bọn họ sẽ không cho phép cô lại đến gần bất kì một người Hạ gia nào.

54. Chương 54: Mẹ Con Giằng Co

Hàn Nhất Nhất cảm nhận được ánh mặt trời chói chang bên ngoài, thế nhưng tâm tình lại rất tốt, bước chân càng trở lên nhẹ nhàng hơn, mặt hơi hơi lộ ra ý cười, lúm đồng tiền khõe miệng dưới ánh mặt trời càng có vẻ kinh diễm lòng người.

Cảm giác tự do thật tuyệt vời. Lòng cô khê nói.

Bảo vệ ngoài cửa không có ngăn cản cô cho thấy mẹ của Hạ Thiên Triệu là một người rất có uy tín.

‘Chỉ cần vượt khỏi cánh cửa lớn này, tôi liền thoát khỏi hoàn toàn rồi xa nơi này.’

Bước chân trái của Hàn Nhất Nhất vừa mới giơ lên, một thân ảnh màu đen đã chặn lại đường đi của cô, cô giương mắt nhìn khuôn mặt lãnh khốc mà cũng vô tình kia.

“Hình như cô rất không ghi nhớ lời nói của tôi.” Thanh âm của hắn lạnh thấu xương, ánh mặt trời tựa như cũng cảm nhận được mà trở lên yếu ớt hơn.

“Không phải tôi không nhớ rõ mà là người bên trong nói tôi có thể đi.” Hàn Nhất Nhất rất bình tĩnh trả lời.

“Trừ trường hợp tôi nguyện ý thả cô đi, thì không có bất luận kẻ nào có thể thay thế lời nói của tôi, tựa như mạng của cô chỉ có tôi đồng ý cô mới có thể sống sót vậy.” Tay hắn túm chặt lấy tay của cô, cơ hồ muốn dùng sức mà bóp nát.

“Anh buông ra.” Ánh mắt cô sắc lạnh đáp trả lại.

“Buông ra? Cô nằm mơ.” Nếu ánh mắt có thể giết người thì Hàn Nhất Nhất nhất định không có chỗ chôn thân.

Tay hắn xiết chặt cổ tay cô làm cho làn da cả người cô bắt đầu ửng đỏ lên, tên đàn ông bạo ngược chết tiệt này căn bản không có để ý cô có thể chịu đựng được sức mạnh hung mãnh như thế của hắn hay không.

Hàn Nhất Nhất cắn răng cũng không than ra một tiếng kêu đau.

“Đi.” Hắn lôi kéo thân thể của cô, lại lần nữa hướng bên trong đi đến.

“Không.” Cô lớn tiếng mà hét lên, Hạ Thiên Triệu căn bản không có để ý đến lời của cô mà sức lực của cô căn bản không thể chống lại hắn, thân mình chỉ có thể theo hắn lôi kéo mà đi vào biệt thự

“Giằng co thế nhìn coi có còn ra cái thể thống gì không?” Hạ phu nhân nhìn thấy một màn này, trong lòng tức giận không khỏi nghiêm mặt lại.

“Mẹ sao mẹ lại tới đây?” Hạ Thiên Triệu dừng bước chân lại, nhưng không có buông tay Hàn Nhất Nhất ra.

“Thế nào? Ta không thể tới đây sao?” Bà hỏi con trai mình.

“Không có, chỉ là có chút bất ngờ quá.” Hạ Thiên Triệu cười cười nhìn mẹ mình, dù sao trên đời này cũng chỉ có mẹ là người hiểu hấn nhất.

“Buông cô ta ra.” Sắc mặt Hạ phu nhân hơi hơi có chút khó chịu.

“Mẹ đây là việc riêng của con, mẹ cũng đừng quản.” Đối với những lời nói của mẹ, hấn có chút chống đối mà đáp lại.

“Con là con trai của Dương tình ta, có chuyện gì mà người làm mẹ này không thể quản chứ?” Thanh âm của bà đột nhiên cao lên.

Hạ phu nhân tựa hồ đoán trước được phản ứng của con trai mình, bà tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, chính là khi nhìn thấy khuôn mặt có chút tương tự với người đàn bà kia, tâm tình của bà đã không thể khống chế được.

“Mẹ con chỉ muốn bắt lại nữ người hầu định chạy trốn trở về thôi.” Hạ Thiên Triệu cũng không muốn vì chuyện này mà làm mẹ mình tức giận nên hấn giải thích.

“Con là đang nói đến cô ta sao?” Ánh mắt của bà lại một lần nữa nhìn về phía Hàn Nhất Nhất, ánh mắt trời chiếu rọi làm cho nốt ruồi bên đuôi lông mày trái của cô tựa như là cái gai đâm vào lòng bà đau nhức.

“Là ta cho cô ta rời đi đó.” Bà bổ sung nói.

“Vì sao?” Hạ Thiên Triệu khó hiểu hỏi.

“Bởi vì cô ta không xứng không đủ tư cách làm một người phó quản gia, mẹ sẽ chuẩn bị cho con một phó quản gia khác.” Hạ phu nhân tuyệt đối tự chủ mà đáp lại, lời nói cứng rắn không cho phép hấn cự tuyệt.

“Thực xin lỗi mẹ!” Hạ Thiên Triệu nhìn về phía mẹ cũng kiên quyết mà đáp lại, “Cô ta phải ở lại chờ đến khi con chán ghét mới có thể đi! Con nghĩ là mẹ hiểu con!”

Mẹ con tình thâm lúc đó lại đứng ở thế giằng co, cục diện bế tắc làm cho Hàn Nhất Nhất ngập tràn bất an, cô không muốn bởi vì bản thân mình mà làm ẹ con bọn họ xích mích, mà lại không biết phải nói thế nào để giảm bớt căng thẳng của cục diện trước mắt?

55. Chương 55: Là Cô Cố Ý

Mất thấy lại tình thế giằng co, vẫn là Hạ phu nhân có điều hơn đạo sĩ. Từ thái độ của Hạ Thiên Triệu phán đoán. Cô gái này tuy rằng diện mạo xấu xí nhưng cũng không phải không thể đợi gặp con trai bà. Nếu hiện tại đưa con cũng nháo trở mình sẽ có vẻ cực kì không phù hợp với tác phong làm việc của bà.

Mẹ Thiên Triệu cũng không có ý kiến gì khác. Chẳng qua là cảm thấy cô cũng không thích hợp đứng ở nơi này. “Nhưng nếu con nhất định phải làm như vậy, mẹ cũng sẽ không miễn cưỡng nhưng là con nhất định phải nhớ kỹ. Mẹ làm tất cả đều là vì tốt cho con!” Thái độ Hạ phu nhân đột nhiên thay đổi đồng thời đi lên trước khẽ nhẹ nhàng mà ôm Hạ Thiên Triệu.

“Mẹ. . . Con biết!” Một bàn tay Hạ Thiên Triệu vòng qua ôm mẹ Tịnh Ứng Hòa.

Hàn Nhất Nhất quay đầu đi chỗ khác. Đột nhiên nghĩ tới mẹ mình.

“Hàn tiểu thư. Nếu Hạ Thiên Triệu trở lại nơi này. Xin cô chăm sóc nó. Nếu để tôi biết cô đối với con tôi có một chút không tốt, tôi nhất định sẽ làm cô rời đi. Đến lúc đó cho dù Thiên Triệu cũng không thể cầu xin thương tình.” Tuy rằng bà tạm thời đồng ý Hàn Nhất Nhất ở lại nhưng không có nghĩa là bà đồng ý cô ở lại mãi mãi.

Hàn Nhất Nhất lại một lần bị ném vào giữa sô pha. Việc này dường như thành thông lệ của Hạ Thiên Triệu

“Nói, tại sao mẹ tôi cho cô đi?” Mắt hấn lạnh lùng mà hỏi cô.

“Anh muốn biết cái gì?” Cô chính là không nhanh không chậm mà trả lời.

“Là cô cố ý? Kích động mẹ tôi, sau đó làm ẹ tôi đuổi cô đi, cô đạt được nguyện vọng rời khỏi nơi này có phải không?” Hấn phẫn nộ nói, ánh mắt sắc bén tựa hồ muốn nhìn thấu Hàn Nhất Nhất.

“Anh nghĩ như thế nào thì nghĩ thế ấy.” Cô quá mức không muốn nhìn hắn một cái.

“Hàn Nhất Nhất, cô càng muốn rời đi. Tôi lại càng cho cô không được toại nguyện.” Hắn bức tiến cô lạnh lùng mà găm nhẹ.

Hàn Nhất Nhất quay đầu lại nhìn thoáng qua. Không giải thích gì cả, lại một lần đem ánh mắt nhìn về nơi khác.

Hạ Thiên Triệu nhin không được lại bắt đầu phát điên. Đàn bà khác thấy hắn chỉ mong sao cởi quần áo hắn một lần, mà cô gái xấu xí chết tiệt này cứ nhiên ngay cả nhìn cũng không nguyện ý liếc hắn một cái.

Hắn một phen bóp cằm của cô, cổ làm ặt của cô đối diện hắn.

Đó là một đôi mắt trong veo giống như chuyện gì cũng không liên quan. Cô lạnh lùng, nhìn không ra một chút cảm xúc. Hắn một lần hoài nghi cô gái này không có máu.

“Cô tin không. Hiện tại tôi có thể bóp chết cô!” Tay hắn dùng sức mà ra sức bóp thêm.

Hàn Nhất Nhất vẫn lạnh lùng liếc hắn một cái. Sau đó hơi nhắm mắt lại. Nếu mạng là hắn mua về, hắn muốn lấy cũng không có gì là không thể.

“Fucking!” Hạ Thiên Triệu nhin không được nói tục một câu.

Hắn buông hai tay đang bóp cổ cô ra sau đó xé toang quần áo của cô. Bên trong lớp áo lót màu đen là bầu ngực rộng mở hiện ra ở trước mắt hắn.

Hắn thô bạo, thân thể cô bắt đầu run rẩy, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

56. Chương 56: Cô Cũng Có Lúc Phải Khóc Sao?

“Hàn Nhất Nhất, ngày hôm nay tôi sẽ cho cô biết, là người xấu thì bán thân cho tôi để xách giày cũng không xứng, tôi phải đem cô giày vò thành người của tôi!” Bá đạo cùng lãnh huyết lộ ra trong ánh mắt thâm thúy khiến cho cô vô cùng sợ hãi.

“Anh không thể như vậy!” Nhất Nhất có chút sợ hãi, nếu như Hạ Thiên Triệu thật muốn làm, lấy khí lực của cô mà nói thì cô căn cũng không được mà trốn cũng không thoát.

“Không thể? Trong mắt Hạ Thiên Triệu tôi, không có chuyện gì là không thể, chỉ có muốn hay không thôi!” Tay hắn lại một lần nữa dùng lực, quần áo hoàn toàn bị kéo khỏi làn da sáng óng ánh trơn bóng như ngọc, tỏa ra mùi hương của thiếu nữ.

“Làn da cũng không tệ!” Hắn có phần thích thú mà nói.

“Anh.” Cô có phần bực bội.

“Cô xấu xí như vậy hắn là chưa có gã đàn ông nào chạm qua chứ!” Hắn lộ ra nét cười giễu cợt, từ trong đôi mắt thâm thúy càng đoán không ra suy nghĩ của hắn lúc này.

“Anh thật vô sỉ.” Cô cắn môi hung hăng nói một câu.

“Vậy tôi để cho cô thấy vô sỉ là thế nào!” Hắn ngay lập tức nắm lấy thắt lưng màu xanh nhạt của cô gỡ xuống, càng thêm rõ ràng thu vào trong mắt hắn.

“Nhìn không ra dáng người của cô cũng không tệ lắm.”

Cô chính là giống như một đĩa thức ăn bày ra trước mặt hắn, hắn sau khi nhìn qua thì lên tiếng nhận xét một chút, mà kế tiếp chính là tư vị sau khi thưởng thức sẽ như thế nào?

“Hạ Thiên Triệu, nếu anh chạm vào tôi, anh sẽ hối hận!” Lần đầu tiên trong ánh mắt của Hàn Nhất Nhất lộ ra tia hung dữ.

“Nguyên lai cô không phải cái gì cũng không quan tâm.” Hắn tựa hồ càng có hứng thú. Chỉ cần khiến cô gái này hơi phản ứng thì hắn liền cho là một chuyện rất thú vị.

Hắn cúi đầu, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà chạm vào làn da của cô, Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy một trận choáng váng, ngay lập tức cảm giác buồn nôn từ bụng dưới xông lên tận đỉnh đầu.

“Anh buông ra!” Nhất Nhất không còn sức mà nói.

“Tôi sẽ cho cô biết trở thành đàn bà thì có tư vị gì!” Hắn nhẹ nhàng cắn một cái vào hõm vai của cô.

“Không, không.” Hàn Nhất Nhất đột nhiên giống như rơi vào trạng thái điên cuồng lớn tiếng mà thét lên chói tai. Lời nói của Hạ Thiên Triệu khiến cô nhớ tới cha dượng xấu xa Hàn Chí Viễn, tại sao đàn ông đều xấu xa như vậy?

Phản kháng của cô căn bản không có bất kì ảnh hưởng nào, hắn cường ngạnh mà hai tay dùng lực cố sức đè lại thân thể đang cố gắng phản kháng của cô.

“Buông! Buông! Xin anh buông ra!” Hàn Nhất Nhất lần đầu tiên đối với Hạ Thiên Triệu dùng chữ cầu xin. Khi môi của hắn chạm vào làn da của cô, cô liền nghĩ bản thân so với chết còn khó chịu hơn, so với ăn thịt chó còn buồn nôn hơn (chú thích: Hàn Nhất Nhất cũng không ăn thịt chó :))

Cô ở thời điểm bạo phát của đàn ông mà cầu xin căn bản là vô ích. Bá đạo, lãnh huyết cùng khuynh hướng bạo ngược của hắn đều khiến hắn không thể ngừng lại hành động, ngược lại càng kịch liệt cùng thô bạo hơn nữa.

Không chút lưu tình nào mà xé rách áo lót của cô sau đó ném xuống, một trận gió lướt qua làn da đang run rẩy sợ hãi của cô.

Miệng hắn cắn lên nơi phần hồng của cô.

57. Chương 57: Cô Cũng Có Lúc Sẽ Khóc Sao – P2

“Không muốn. . . Không muốn. . . Đừng. . .” Hàn Nhất Nhất lắc đầu vô lực mà cầu xin.

Hạ Thiên Triệu chỉ là thân thể cứng đờ. Chẳng lẽ hắn như vậy thì kinh khủng sao? Bao nhiêu đàn bà xin để hắn chạm vào họ. Mà cô gái chết tiết này cứ nhiên như thể chán ghét hắn chạm vào cô.

Hắn không tin thành phố này còn có đàn bà sẽ không nghĩ muốn hắn.

“Cô giả bộ sao!” Hắn chỉ lạnh lùng mà phun mấy chữ này

Đàn bà đều là như vậy. Miệng nói không muốn không chừng bên dưới sớm đã nước tràn thành lụt, muốn lật mềm buột chặt hắn sao.

Hàn Nhất Nhất từ ánh mắt hắn hiểu được cầu xin tha thứ sẽ chỉ làm hắn càng thêm sỉ nhục cô.

Nhưng mà giờ phút này ngoại trừ xin hắn còn có thể có biện pháp ngăn cản nào?

Tay Hạ Thiên Triệu đi tới bên hông của cô. Tay đột nhiên lại dừng. “Hàn Nhất Nhất, tôi nhắc nhở cô lại lần nữa . Nếu lần sau cô dám mặc quần bò nữa, tôi liền chặt hai chân của cô!”

Cô nhìn thấy trong ánh mắt hắn thâm thúy kia phần nộ cũng vội vã.

Đàn ông đều là như thế này, chạm vào phụ nữ, luôn nghĩ đến đều là thân thể.

Cô cắn răng lầm lì, phải giãy dụa nữa. “Nhưng tại sao phải như vậy?”

“Mẹ. . . Mẹ nói phụ nữ thật đẹp là một loại lỗi lầm, chỉ cần biến dạng sẽ không có người lại đến quấy rối. chính là tại sao vẫn là như vậy? Mẹ. . . mẹ nói cho con biết tại sao?” Ở trong lòng cô đau đớn cực độ mà vùng vẫy.

“Xoẹt.” Một tiếng động vang lên. Hạ Thiên Triệu cuối cùng giật lại khóa kéo của cô.

“Mẹ thực xin lỗi!” Cô nhẹ giọng mà nói. Sau đó nhắm hai mắt lại.

Cô hối hận. Cô nên nghe mẹ nói: ” Không nên nghĩ trả thù.” Nếu cô không trả thù, cô sẽ không đụng tới Hạ Thiên Triệu, lại sẽ càng không có chuyện xảy ra như vậy. Mà tất cả này đều là cô tự rước.

Giờ khắc này nước mắt không tự chủ được mà chảy ra.

Hạ Thiên Triệu thật vất vả cởi quần bò của cô, trong lòng vô cùng không thoải mái. Cô gái này luôn không đem lời hấn nói đặt ở trong đầu. Ngay cả người của hấn cũng dám không để ở trong mắt.

Chân của cô trắng mịn, thân hình đẹp. Tay hấn nâng chân của cô lên đang chuẩn bị đi tháo phòng vệ cuối cùng của cô, Đột nhiên thấy căn phòng tất cả trở nên im lặng như vậy.

Hấn vừa ngẩng đầu mới phát hiện cô gái Hàn Nhất Nhất này cư nhiên không có gì phản ứng nhắm mắt lại.

Cơ thể hấn nhào vào trên người cô gắt gao mà dán cô.

Để sát vào vừa nhìn lại phát hiện trên mặt Hàn Nhất Nhất lại lộ hai giọt nước mắt. Hấn lập tức lạnh lùng phân nửa.

“Cô là người chết sao?” Tay hấn giữ chặt mái tóc dài của cô lớn tiếng mà chất vấn

Hàn Nhất Nhất làm như không nghe thấy, nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói. Cho dù là chết, cho dù là cô vì sao muốn đi lấy lòng người đàn ông này. Hấn có điểm nào đáng giá nhất, cô đi lấy lòng đây?

“Chết tiết. . . !” Hấn khổng chế không được lại mắng một câu thô tục nhưng bằng lòng. Hấn cũng có suy nghĩ nhất thời

Hấn có thể ngay tại chỗ cô làm cho cô mãi mãi đều nhớ rõ giờ khắc này cả đời đều lạc trên hấn ấn. Nhưng mà hiện tại hấn nhìn nước mắt cô. Hiện tại hấn tuy rằng phần nộ phải muốn giết chết cô. Nhưng hấn đã có một tia lo lắng.

Cô bình tĩnh như thế, không quan tâm như vậy. Có lẽ hấn mạnh mẽ tiến vào sẽ như ý nhưng là mới có thể bức tử cô. Cô gái chết tiết này đối với mạng đã không có quyến luyến rồi. Nếu hấn lại một kích động có lẽ thực sự sẽ. . .

Nghĩ đến ấy, chậm rãi chậm rãi hấn từ trên cơ thể cô đứng lên, phần nộ mà đi tới một bên, cái gì cũng chưa nói.

Hàn Nhất Nhất không thể cho phép, cầm một bộ quần áo bỏ chạy vào toilet, dùng sức mà nôn mửa. Hấn đụng vào tựa như độc dược làm cho cô sợ hãi, cũng làm cho cô ghê tởm.

Hạ Thiên Triệu nhìn đến cảnh này. Thái dương nổi gân xanh.

Hàn Nhất Nhất cư nhiên dám coi rẻ hấn như thế. Hấn như vậy thì buồn nôn sao? Hấn chạm vào cô một chút cư nhiên còn muốn đi nôn mửa. Đây là phát sinh ở trên người hấn một truyện cười lớn nhất.

“Hàn Nhất Nhất cô chờ Hạ Thiên Triệu tôi nhất định sẽ làm cô đến để xin tôi chạm vào cô!” Hấn vô cùng căm phẫn.

58. Chương 58: Ngăn Cản Trước

Hạ gia.

“Lão Trương, lão Trương!” Thanh âm già nua mong manh của Hạ Trầm Bằng truyền đến.

“Lão gia, chuyện gì?” Chỉ thấy lão Trương vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt hấn, còn có Dương Tình phu nhân của ông cùng đi.

“Giúp ta chuẩn bị xe, ta muốn đến biệt thự kia của Thiên Triệu một chuyến.” Hạ Trầm Bằng nói.

“Vâng, lão gia!” Lão Trương sau khi trả lời liền lui xuống đi chuẩn bị xe.

Hạ phu nhân ở bên cạnh có chút nhịn không được mà hỏi: “Lão gia, ông đến biệt thự của Thiên Triệu làm cái gì?” Thanh âm của bà rất nhẹ nhàng mà ở trong mắt Hạ Trầm Bằng người vợ này chính là [đại khí] dịu dàng, nhu tình và cương nghị như vậy cùng tồn tại. Cũng đã nhiều năm như vậy, vị trí Hạ phu nhân vẫn giữ nguyên không thay đổi.

“Nghe nói Thiên Triệu ở sông bạc mua một người phụ nữ, thậm chí còn nghe nói nó còn để người phụ nữ kia chém vào tay một người anh em. Mới mấy ngày không thấy nó trở về, ta nghĩ phải đi [hối hối] người phụ nữ này.” Hấn không nhanh không chậm nói, giữa đầu lông mày lại có một chút bất mãn, đứa con trai này luôn luôn phóng túng thành thói quen.

“Một người phụ nữ có gì tốt, Thiên Triệu cũng đã cưới tám người vợ, lẽ nào ông còn để ý nó lấy thêm một người nữa?” Trên miệng bà tuy rằng vẫn đậm phong khinh mà nói nhưng ở trong lòng lại lo lắng. Mặc kệ người được gọi là Hàn Nhất Nhất là ai, trước khi lai lịch của cô ta còn chưa tra ra rõ ràng bà cũng không muốn Hạ Trảm Bằng gặp cô ta.

Cuộc sống riêng của Thiên Triệu quá bừa bãi. Tuy rằng nó trên sự nghiệp giành được thành tựu rất lớn thế nhưng ta đối với đứa con trai còn không rõ. Huống chi lão cũng già rồi, có đôi khi muốn cùng người thân trò chuyện nhiều hơn. Tuổi tác càng lớn, tàn nhẫn trên người Hạ Trảm Bằng cũng càng ngày càng giảm.

“Lão gia, như vậy đi. Chuyến đi này để tôi thay ông đi vậy.” Bà thân mật đưa tay đặt lên cánh tay hấn ôn nhu mà nói.

“Không có việc gì ta tự mình đi một chuyến, dù sao ở nhà cũng không có chuyện gì.” Hấn khéo léo từ chối.

“Một lão già như ông mà đi không chừng còn hù dọa cô gái kia, tâm tư của phụ nữ thế chính ông còn không biết. Trước tiên, tôi đi xem tình hình rồi trở về nói lại với ông.” Ý cười của bà càng thêm đậm mà bất an trong lòng bà lại càng rõ ràng.

“Ta thật kinh khủng như vậy sao?” Hạ Trảm Bằng nghi ngờ hỏi.

“Thế lực của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Huống chi, lão gia, ngài từng là người khiến cho hắc đạo khuấy đảo, phụ nữ như tôi đi càng hợp tâm tư của phụ nữ hơn, tinh tế hơn. Tin tưởng tôi đi, Trảm Bằng.” Một câu cuối cùng bà nhẹ nhàng gọi tên của hấn.

Hạ Trảm Bằng do dự một lúc chung quy vẫn còn chần chừ, chỉ có điều ý kiến của Hạ phu nhân.

“Vậy được rồi, hỏi thăm sức khỏe, thăm dò cô gái kia một chút. Nếu như không thích hợp thì sớm làm cho cô ta rời khỏi Thiên Triệu. Hiện tại trong bang, ta đã rất bất an, ta cũng không muốn lại vì phụ nữ làm sinh chuyện thị phi.”

“Yên tâm, tôi biết đúng mực.” Hạ phu nhân trấn an trước.

Trong mắt Dương Tình hiện lên một tia sợ hãi, trực giác của phụ nữ nói cho bà chính xác lai lịch của cái người gọi là Hàn Nhất Nhất. Trên thế giới này thực sự có hai người xa lạ lớn lên giống nhau đến như vậy sao?

“Hàn Chân, Hàn Chân, lẽ nào năm đó đứa bé không chết, Hàn Nhất Nhất chính là con của người lưu lại.”

“Hàn Nhất Nhất, cầu xin cô chỉ là một người bình thường, con gái của gia đình bình thường thôi. Đừng ép ta, nghìn vạn lần đừng ép ta.” Dương Tình từng bước một hướng tới chiếc xe lão Trương đang chuẩn bị, trước khi đi lên xe còn quay đầu lại nhìn Hạ Trảm Bằng mỉm cười một cái.

Người đàn ông vừa lãnh huyết vô tình vừa độc ác trước kia, hấn cũng bắt đầu già rồi. Mà người đàn ông này, bất luận tương lai trở nên như thế nào thì trong lòng Dương Tình, hấn thủy chung như một, là người đàn ông bà yêu nhất, là người chồng duy nhất của bà.

Chiếc xe hướng về phía biệt thự của Hạ Thiên Triệu chạy đi.

59. Chương 59: Nhất Định Phải Giúp Mình!

“Nhất Nhất. . . Nhất Nhất. . .” Một thanh âm đáng yêu truyền tới. Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu thấy Ưng Giai Trùng mang theo ý cười. Sắc mặt, cả người sức sống phơi phới rạng rỡ. Loại sức sống này làm cho người ta vui tai vui mắt. Thoạt nhìn cô ta càng thêm diễm lệ.

“Giai Trùng.” Hàn Nhất Nhất tìm cách tươi cười chào đón cô ta.

“Trông thấy mình vui mừng không?” Cô ta nắm hai tay của cô, mang chút làm nũng nhỏ.

“Vui mừng.” Cô ngẩn gọn nói hai chữ, vẻ mặt không giấu nổi sự mệt mỏi.

“Làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Ông Giai Trùng nhạy cảm, lập tức khẩn trương hỏi han.

“Không có chuyện gì. Chẳng qua là mình ngủ ít có hơi đau đầu. Bạn đã đến rồi mình sẽ không buồn chán như vậy.” Cô mang theo ý cười cúi đầu mà nói.

“Không có việc gì là tốt rồi. Thiên Triệu có khi dễ bạn không? Nếu anh ấy khi dễ bạn, bạn nhất định phải nói ỉnh biết. Mình sẽ giúp bạn!” Cô ta nghiêm nhiên coi mình là bạn gái Hạ Thiên Triệu

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy Ông Giai Trùng rất nhanh lâm vào lưới tình. Trong lòng có chút tư vị không vui.

“Giai Trùng. Bạn khẳng định nhất định phải yêu người đàn ông Hạ Thiên Triệu như vậy sao?” Hàn Nhất Nhất chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại một lần.

“Đương nhiên. Mặc kệ Thiên Triệu có bao nhiêu phụ nữ. Nhưng chỉ cần anh ấy nguyện ý đem mình đặt ở bên người anh ấy, đã đủ rồi.” Hai tay cô ta phối hợp vẻ mặt ngọt ngào.

“Anh ta lấy vợ thứ tám. Hơn nữa bên ngoài không chừng còn có phụ nữ khác. Nếu bạn thật sự thương anh ta, bạn bằng lòng cùng nhiều phụ nữ như vậy chia sẻ anh ta sao?” Hàn Nhất Nhất nói thẳng vào chỗ đau quan trọng.

“Cho nên bạn nhất định phải giúp mình, Nhất Nhất!” Ông Giai Trùng lại một lần mà thỉnh cầu cô.

“Mình cái gì cũng có thể làm. Mình chỉ là anh ta mua tới giúp việc. Cô thật sự không nghĩ đem toàn bộ chân tướng sự thật nói cho Ông Giai Trùng. Cô sợ cô ta sẽ hiểu lầm. Thậm chí sẽ càng thêm khó chịu, ngay cả liên quan cô cũng sẽ không hề để ý dấn nát trái ngược nhau. Trong lúc nguy hiểm cô lựa chọn giữ gìn tình bạn.

“Mình nghĩ đem cô vợ thứ chín mà hiện tại là đối thủ lớn nhất của mình, là người mẫu Kily. Chỉ cần mình có thể thắng, mình có khả năng ngay sau đó thành vợ thứ chín.

Trong mắt Ông Giai Trùng tất cả đều là hy vọng cùng chờ mong. Hàn Nhất Nhất nhìn, lòng càng thêm chua xót nhưng là tình yêu của phụ nữ, cô không cách gì thuyết phục cô ta đừng ôm hy vọng với Hạ Thiên Triệu.

“Anh ta không chỉ có đã từng mang Kily trở về, anh ta đã từng mang phụ nữ khác trở về. Đối với loại đàn ông như anh ta mà nói, phụ nữ thậm chí ngay cả vợ đều chính là quần áo.” Hàn Nhất Nhất nói sự thật. “Bạn khẳng định người đàn ông như vậy sẽ dừng lại trên người bạn sao? Anh ta thật sự phù hợp bạn sao? Giai Trùng cứ phải mù quáng thế sao?”

Ông Giai Trùng buông cánh tay Hàn Nhất Nhất ra.

“Không thể. Mình đã muốn là phụ nữ của Thiên Triệu, mình chỉ gả cho anh ấy.” Cô ta cố chấp đáp trả.

Hàn Nhất Nhất thật không ngờ Ông Giai Trùng cư nhiên tình sâu như vậy. Hơn nữa khẳng khẳng một mực này đến cuối cùng là hạnh phúc vẫn là bất hạnh.

“Nhất Nhất. . . Mình xin bạn. Bạn cùng Thiên Triệu nói. . . nói bạn muốn. . . muốn mình cùng bạn đứng ở nơi này được không?” Ánh mắt cô ta như nước mang theo nước mắt giống như sẽ rơi xuống dưới.

“Giai Trùng. . . Bạn điên rồi!” Nơi này chính là một nơi ác ma. Tại sao bọn họ cứ muốn bước vào?

“Mình nghiêm túc. Bạn cũng biết hiện tại bên người Thiên Triệu nhiều phụ nữ. Mà mình nếu muốn đánh bại phụ nữ khác. Chuyện thứ nhất chính là muốn gần anh ấy nhất.

“Việc này mình không có cách nào khác giúp bạn cũng không có thể giúp bạn.” Hàn Nhất Nhất trực tiếp cự tuyệt, biết rõ là cái hố lửa, cô nhảy tiến vào liên tục đối không làm cho Giai Trùng lại nhảy dựng lên.

“Tại sao? Chẳng lẽ bạn thật sự liên hy vọng mình trở mất chịu khổ sao? Trở mất nhìn thấy mình yêu người đàn ông mỗi ngày mang vợ khác nhau sao? Bạn liên chán ghét mình gả cho Thiên Triệu có phải hay không bạn cũng yêu anh ấy? Sợ mình đoạt với bạn cho nên. . .

“Giai Trùng. Bạn nói bậy bạ gì đó.” Hàn Nhất Nhất có chút tức giận nói. Ý tốt của cô lại bị bạn tốt biến thành ác ý, thậm chí khua tay biết điều thật

“Thiên Triệu ngoại trừ nhiều phụ nữ một chút. Anh ấy là vĩ đại như vậy. Chẳng lẽ bạn sẽ không có động tâm quá sao? Nếu không phải bạn động tâm vì cái gì bạ không muốn giúp mình chứ?”

Hàn Nhất Nhất có chút không nói gì mà nhìn cô ta. Ngay cả giải thích bọn họ cảm thấy được là một loại mệt mỏi nhưng là cô lại không nghĩ làm cho chị em tốt nhất hiểu lầm.

“Giai Trùng thật sự không phải mình nghĩ như vậy. Mình không có khả năng sẽ thích cái loại đàn ông này. Mình thích đàn ông nhất định là chỉ thích một mình mình. Nếu bạn không tin mình, mình cũng không có biện pháp.” Hàn Nhất Nhất thực sự trả lời cô ta. Trong lòng Hạ Thiên Triệu chính là một ác ma. Khi hắn chạm vào thân thể cô, khi cô cảm thấy được hắn cùng cha nuôi Hàn Chí Viễn ghê tởm giống nhau. Cô lại như thế nào lại yêu người đàn ông như vậy chứ?

“Vậy bạn đồng ý giúp mình!” Ông Giai Trùng vui vẻ hỏi han.

“Mình đồng ý giúp bạn. Nhưng Hạ Thiên Triệu có thể đồng ý hay không, mình không khẳng định. Dù sao mình chỉ là một người giúp việc trong lời nói sẽ không có ích.

“Thật tốt quá. Thật tốt quá. Mình chỉ biết bạn sẽ giúp tôi. Bạn nhất định sẽ giúp mình!” Cô ta vui vẻ ôm Hàn Nhất Nhất lộ ra nụ cười đắc ý.

60. Chương 60

Hàn Nhất Nhất quay lại ôm Ông Giai Trùng, mặc kệ kết quả thế nào cô chính là thật lòng mong muốn Giai Trùng có thể vui vẻ hơn, có thể hạnh phúc mà cùng người mình yêu sống trọn đời.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu đã thấy ánh mắt sắc bén của một người phụ nữ đang nhìn về phía mình.

“Hạ phu nhân!” Cô nhẹ nhàng đẩy Giai Trùng ra, nhẹ giọng gọi Hạ phu nhân, trên mặt Hạ phu nhân đầy vẻ châm chọc lộ ra một cái xoáy đồng tiền rất đẹp

Ông Giai Trùng vừa nghe đến ba chữ Hạ phu nhân này, ngực cũng căng thẳng theo. Thế nhưng mẹ của Hạ Thiên Triệu là người vô cùng quan trọng liền nhanh chóng quay người lại mỉm cười mà lễ phép nói: “Hạ phu nhân, xin chào.”

“Cô, một người hầu cư nhiên dám dẫn người vào trong, cư nhiên còn ở nơi này ngang nhiên mà ôm ấp. Có phải lần trước ta nói còn chưa rõ ràng không?” Bà ta thừa cơ hội giận tím mặt.

Ông Giai Trùng thấy tình thế không ổn, vội vàng bước lên phía trước giải thích, “Hạ phu nhân, mọi chuyện đều không phải giống bà tưởng tượng.”

Thanh âm của cô ôn nhu mà ngọt ngào, ý cười trên mặt như gió mùa xuân, đúng về tôn kính người khác.

“Cô là ai?” Hạ phu nhân theo bản năng đề phòng.

“Cháu là bạn gái của Thiên Triệu, cháu chỉ là vì lịch sự mà cho cô ấy một cái ôm thôi, không nghĩ đã kinh động đến phu nhân, mong người đại nhân không chấp nhặt kẻ vãn bối.” Cô thông minh mà lấy lòng, nhắc nhở chính mình phải biết tận dụng cơ hội mà leo lên bậc thang này.

“Bạn gái của Thiên Triệu không phải tên Kily sao? Sao đã thay đổi rồi?” Hạ phu nhân cũng không có cho cô nhiều mặt mũi, nhưng cũng không có nổi giận, im lặng không hỏi nữa mà nhìn cô vài lần, quả là xinh đẹp thuần khiết.

“Cháu gần đây mới qua lại với Thiên Triệu, nếu như phu nhân có chỗ nào không thích cháu cháu có thể thay đổi.” Cô ta hèn mọn mà thành khẩn nói.

“Cô tên là gì? Ba mẹ cô làm cái gì?” Hạ phu nhân hỏi.

“Cháu là Ông Giai Trùng, tập đoàn thực phẩm Ông thị là của nhà cháu.” Cô ta nhẹ nhàng giới thiệu.

“A, thì ra là Ông tiểu thư.” Bà ta coi như vừa lòng nói.

“Nếu như phu nhân có cần gì, tập đoàn thực phẩm Uông thị nguyện dốc tận lực đáp ứng.”

Uông Giai Trùng trở lên khác lạ, phải nói là trở thành vô cùng nhu thuận, Hàn Nhất Nhất đứng một bên nhìn, cảm thấy Giai Trùng thật không giống với người trước đây mà cô quen, có chút quá khoe khoang? Hay là cô ấy muốn lấy lòng Hạ phu nhân? Thực sự là tình yêu có thể hoàn toàn thay đổi một người.

“Được, nếu có tôi nhất định sẽ báo cho Uông tiểu thư.” Hạ phu nhân nhàn nhạt đáp lại, theo đó là một nụ cười. Ngược lại hỏi: “Hàn Nhất Nhất ba mẹ của cô làm cái gì?”

Hàn Nhất Nhất nghe được câu hỏi, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Uông Giai Trùng biết Hàn Nhất Nhất không muốn hồi tưởng lại những chuyện thống khổ này, không khỏi thay cô trả lời: “Hạ phu nhân, cháu đã biết Nhất Nhất từ nhỏ, cháu có thể trả lời thay cô ấy.”

“Hai người đã quen biết từ nhỏ sao?” Tin tức này làm cho Hạ phu nhân cực kỳ kinh ngạc, lòng kìm không được mà nhìn thẳng vài lần khuôn mặt của Uông Giai Trùng, không ngờ rằng vài tin tức ngoài ý muốn có thể thu được từ cô gái này.

“Mẹ của Nhất Nhất là sống ở nhà cháu, cho nên từ nhỏ cháu đã quen biết.” Cô ta thành thực trả lời.

“Vậy còn ba thì sao?” Hạ phu nhân tiếp tục truy hỏi.

“Ba của bạn ấy. . .” Uông Giai Trùng có chút không biết phải trả lời thế nào, vạn nhất nếu lừa dối sau này Hạ phu nhân biết được cô phải làm sao để lấy lại tín nhiệm của bà đây? Nếu như nói ba cô ấy là dân cờ bạc không phải là lần nữa rạch miệng vết sẹo của Nhất Nhất sao, chuyện tàn nhẫn này cô có chút không đành lòng.

“Ba của tôi sớm đã chết, mẹ nói khi tôi sinh ra không được bao lâu thì đã chết vì tai nạn xe cộ.” Hàn Nhất Nhất lạnh lùng trả lời, trong ánh mắt không có chút cảm tình nào.

Hạ phu nhân cảnh giác nhìn về phía cô: “Vậy mẹ cô hiện tại ở đâu, làm cái gì? Nếu có thể tôi rất muốn nhìn thấy mẹ của cô, bởi vì cô là quản gia của Thiên Triệu, mặt khác tôi rất để ý đến an toàn của nó.”

Hạ phu nhân thần nhiên đưa ra vấn đề như đây là điều hiển nhiên vậy.

“Mẹ tôi một tháng trước đã chết, mẹ tôi tên là Hàn Phong.” Mắt cô gắt giấu nước mắt.

Hạ phu nhân thấy vậy cũng không có truy hỏi tiếp nữa, nhìn cô giống người đó như vậy, đuôi lông mày trái có một cái nốt ruồi, khi cười có một núm đồng tiền, tất cả khuôn mặt đều có thể giống đến như vậy, bà không tin đây chỉ là trùng hợp.

“Uông tiểu thư cô theo tôi qua đây một chút đi.” Hạ phu nhân nói xong những lời này thân thể liền hướng bên ngoài đi ra.

Uông Giai Trùng dâng lên một trận kích động, quay đầu lại giơ tay làm biểu tượng OK với Nhất Nhất, sau đó hưng phấn đuổi theo Hạ phu nhân.

61. Chương 61: Chúng Ta Đi Nghỉ Đi

Từ chỗ Uông Giai Trùng, Hạ phu nhân biết mẹ Hàn Nhất Nhất là người hầu nhà bọn họ. Không biết chữ nhưng bộ dạng vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng trên mặt của bà cũng không có lúm đồng tiền cùng nốt ruồi.

Từ đó bà cũng biết Hàn Nhất Nhất không có cha. Cha dượng cô là người thích cờ bạc, thua thì uống rượu, uống hết rượu là bắt đầu lấy mẹ con Hàn Phong trút giận.

“Hàn Nhất Nhất cô cùng Hàn Chân thật sự một chút quan hệ đều không có sao? Nếu không có tại sao bộ dạng cô giống cô ta như thế. Ngay cả hai đặc trưng lớn đều giống nhau như vậy?” Hạ phu nhân trên đường về nhà vẫn không thể bình tĩnh. Chỉ cần tưởng tượng đến khuôn mặt Hàn Nhất Nhất là nhớ đến khuôn mặt Hàn Chân. Bà liền cảm thấy trong lòng hoảng sợ bất an.

“Lão Trương sắp xếp một chút, ta cùng ông chủ đi Bỉ một chuyến.” Bà nhẹ giọng ôn hòa mà nói.

“Phu nhân. Xin hỏi bà muốn đi lúc nào?” Lão Trương hỏi

“Ngày kia.” Bà trả lời ngắn gọn

“Vâng, phu nhân.”

Xe bắt đầu trên đường trở về biệt thự Hạ gia.

Hạ Trầm Bằng mặc áo ngủ nằm ở giường, còn có Hạ phu nhân cũng mặc áo ngủ

“Hôm nay bà đến xem cô gái kia không?” Hạ Trầm Bằng mở miệng hỏi.

“Thấy được.”

“Vậy thế nào?”

“Bộ dạng cô ta rất xấu. Trên mặt có một vết sẹo dài. Thế nhưng Thiên Triệu đối với cô ta giống như có chút hứng thú, không rõ đứa con nghĩ như thế nào. Nhưng giữ cô gái như vậy ở bên người dù sao cảm thấy có chút bất an.” Bà xoa bóp thái dương một chút, có hơi đau đầu mà nói

“Nếu là như thế này. Vậy cho chút tiền khiến cô ta đi càng xa càng tốt.” Hạ Trầm Bằng bất ngờ trả lời.

“Việc này thì giao cho tôi tới giải quyết. Ông đừng bận tâm, mới đây một chuyện của ba bang hội đã rất phiền cho ông.” Hạ phu nhân ôn nhu mà khuyên giải. “Trầm Bằng, ông đã rời khỏi xã hội đen. Về sau cũng đừng quan tâm chuyện ba bang hội nữa. Ông đồng ý theo tôi đi Bỉ xem chị cả, nhưng đến bây giờ ông cũng không theo tôi đi”

Hạ Trầm Bằng thấy Hạ phu nhân có chút ưu oán. Trong lòng có một tia dao động. “Ừ. Tôi đáp ứng bà!”

“Chúng ta đây ngày kia đi được không?” Bà nhân cơ hội hỏi. Trên mặt tràn đầy vui vẻ.

“Có phải quá nhanh hay không? Chuyện tình cô gái kia còn không có xử lý tốt đã đi sao?” Hạ Trầm Bằng có chút bất định hỏi han.

“Yên tâm đi, có tôi ra tay. Ngày mai có thể đối phó. Hiện tại tôi thậm chí thoải mái mà cùng ông chơi một ngày. Chúng ta đã rất nhiều, rất nhiều năm không có đi ra ngoài, không nên cự tuyệt tôi được không?” Trong mắt bà lộ ra ôn nhu cùng tình yêu nồng đậm.

“Được!” Hạ Trầm Bằng nhìn vợ chờ mong không đành lòng cự tuyệt nữa. Vì thế rất dễ chịu mà nhận lời.

“Trầm Bằng. Cảm ơn ông!” Nói xong bà tựa đầu chôn ở trước ngực ông khẽ tay chạm vào thân thể ông.

Bà chậm rãi thế, nhưng nghe được tiếng thở dốc của Hạ Trầm Bằng. Bà rõ ràng biết loại thở dốc này ý nghĩa sao. Vợ chồng nhiều năm như vậy đối với bản thân ông, bà vẫn là biết rõ.

Lúc này đây, ý nghĩa du lịch không phải quá nông cạn, không chỉ có thể kích thích đến Ngải Châu Bích mà đối với Hàn Nhất Nhất bà có biện pháp rất tốt đi đối phó. Nghĩ đến đây trong lòng của bà cũng không khỏi một trận vui vẻ, thân thể cũng cao hứng theo.

biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Hàn Nhất Nhất rất tỉ mỉ mà lau chùi sàn nhà, mặc dù cái sàn nhà này bản thân nó vẫn không nhiễm một hạt bụi nhưng theo thói quen cứ đến đúng giờ cô lại đem công việc này ra làm một lần.

Cô ở đây, cô không muốn thiếu nợ hẳn bất luận cái gì, mặc kệ bọn họ có coi trọng công việc mà cô đã làm hay không.

“Hàn tiểu thư đã đến giờ dùng bữa trưa.” Một người bảo vệ mặc Áo phục màu đen đi đến gần, mang theo mùi hương của cơm đặt lên bàn trà.

“Anh để đó đi, hiện tại tôi không có muốn ăn.” Hàn Nhất Nhất khẽ mỉm cười đáp lại, thanh âm thản nhiên như nước.

“Hạ tiên sinh có lệnh, đúng giờ Hàn tiểu thư phải ăn cơm, xin cô đừng làm khó chúng tôi.” Người bảo vệ mặc đồ đen thành thực trả lời.

Thân thể Hàn Nhất Nhất trong nháy mắt đã cứng đờ lại, cái tên Hạ Thiên Triệu rốt cục đang có âm mưu gì, mang cô về đây, giam cầm như tù nhân, hiện tại việc gì của cô cũng muốn quản, có phải hấn quá quá đáng rồi hay không?

Người bảo vệ mặc đồ đen thấy cô không có trả lời vẫn như trước không nản: “Hàn tiểu thư, mời dùng, đừng làm khó tôi, xin hãy dùng cơm.”

Hàn Nhất Nhất không ăn cơm, người bảo vệ mặc đồ đen cũng đứng ở tại chỗ bất động.

Giường co một hồi Hàn Nhất Nhất ngồi xuống bàn trà, mở đồ ăn ra, hương vị thức ăn lan tỏa bốn phía.

“Được, tôi ăn.” Cô hồ hững đáp lại.

Hàn Nhất Nhất ăn một vài miếng, phát hiện người bảo vệ vẫn là không động, lòng có chút khó chịu: “Anh có thể đi rồi.” Cô thật sự không quen khi ăn mà có người gắt gao nhìn mình, như thế làm cho cô càng thêm mất tự nhiên.

“Cô ăn xong tôi nhất định lui ra.” Bảo vệ không vội vàng trả lời.

“Đây cũng là mệnh lệnh của Hạ tiên sinh sao?” cô lạnh lùng hỏi lại.

“Không phải thế nhưng Hạ tiên sinh có nói qua, mỗi bữa phải đợi khi cô ăn xong mới có thể đi.” Bảo vệ rất thành thực mà trả lời, hấn không có phải đi, ý là cứ đứng một bên mà chờ.

Hàn Nhất Nhất không có nói nữa, tiếp tục cúi đầu ăn những thứ mà cô cũng không biết nó là cái gì, đến khi một miếng cũng không còn mới buông đũa.

Bảo vệ rất chủ động mà thu thập cặp lồng.

“Không cần, để tự tôi là được.” Hàn Nhất Nhất không suy nghĩ gì vội nói.

“Đây là bổn phận của tôi.” Nói xong hấn trực tiếp đem mọi thứ cầm đi ra ngoài không hề quay đầu lại.

Hàn Nhất Nhất có chút buồn bực mà ngồi ở trên sô pha, đến tột cùng Hạ Thiên Triệu lại đang có chủ ý gì? Một hồi coi cô là nữ hầu, một hồi lại làm như chủ nhân không chừng sau này hấn nổi hứng lại biến cô thành cái dạng gì không biết.

Hàn Nhất Nhất đang suy nghĩ kế tiếp cô phải làm thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Uông Giai Từng giao cho cô, đồng thời cũng phải hoàn thành thật tốt những việc mà Hạ Thiên Triệu giao cho.

Nghĩ nghĩ một hồi, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền ngã người xuống sô pha, mắt không thể chịu được nữa dần dần nhắm lại

62. Chương 62: Sao Cô Có Thể Có Cảm Giác Như Thế Được

Hạ Thiên Triệu vừa vào phòng, không có một chút ánh sáng. Trong lòng có chút buồn bực khó hiểu. Tuy rằng Hàn Nhất Nhất bình thường không thích ánh sáng nhưng ít ra sẽ có tia sáng. Lúc này một chút ánh sáng gì cũng không có.

Hấn thử hướng sô pha đi đến. Hai bước trước vẫn có chút không thích ứng, nhưng ngay sau đó ánh mắt hấn rất nhanh liền thích ứng với màn đêm.

Quả là như hấn dự đoán, Hàn Nhất Nhất đang co người nằm ở trên sô pha. Nhưng lúc này đây cô không giống trước kia trợn tròn mắt ngẩn người. Giờ phút này cô ngủ yên ở sô pha trong góc phòng, giống như một mỹ nhân ngủ say khiến người ta phải yêu thương.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào chiếu đến trên người Hàn Nhất Nhất, đẹp như vậy.

Lông mi thật dài, cái trán, mí mắt cùng vẻ mặt lãnh đạm của cô. Tuy rằng cô thường xuyên rất im lặng nhưng giờ phút im lặng này đặc biệt thấm nhập vào lòng hấn.

Tay hắn không tự chủ với đến tóc cô nhẹ nhàng mà vỗ về mái tóc như mây của cô. Hắn nghĩ, thời khắc như thế này làm cho hắn thỏa mãn. Loại thỏa mãn này, làm cho hắn vừa lòng, đồng thời đã khiến dẫn dao động với cô gái chán ghét cùng vô tình này.

Dường như cảm nhận được có người quấy rầy giấc mơ đẹp của cô. Lông mày của cô có chút nhíu lại, Hạ Thiên Triệu bản năng thu tay về.

Sườn mặt Hàn Nhất Nhất có vết sẹo dài kia không chút khách khí mà đối diện Hạ Thiên Triệu.

Trong lòng hắn có chút đau, không phải vì vết sẹo kia xấu xí đến cỡ nào mà là hắn đau vì những đau đớn mà cô phải chịu khi vết sẹo kia khắc trên mặt cô.

“Có phải có nhiều người từng khi dễ cô hay không?” Trong lòng hắn khẽ hỏi.

Thân thể hắn không tự chủ được mà tới gần cô. Bờ môi của hắn nhẹ nhàng mà di tới tiếp cận dừng ở trên vết sẹo của cô. Từ trên khuôn mặt khẽ hôn thẳng đến phía dưới vết sẹo.

Nguyên tưởng rằng như vậy là đủ, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đem nụ hôn dừng ở trên viền môi của cô.

Thực mềm mại. Hắn có chút luyến tiếc, nhanh như vậy đã phải rời đi.

Cứ như vậy bờ môi của hắn dừng ở trên cánh môi của cô. Ánh sáng ngoài cửa sổ phản chiếu bóng dáng bọn họ lên tường, đẹp mà thanh tĩnh. Bản năng tình cảm phản ứng, bờ môi của hắn không tự chủ được cảm xúc dâng lên. Hắn sốt ruột mà muốn việc này. Hôn sâu thêm, sâu thêm lại sâu thêm.

Đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng mà khiêu mở hàm răng đang mím chặt của cô. Hàn Nhất Nhất giống như một nằm mộng. Cô vô lực phản kháng, cô muốn tỉnh lại. Chính là mắt ngay cả một chút cũng không mở ra được, chỉ có thể theo bản năng phối hợp.

Cảm nhận được cô khẽ mở cánh môi đỏ thắm. Trong lòng hắn một hồi rung động, hưng phấn càng thêm dâng lên.

Nụ hôn của cô thật thơm mát. Đây là phản ứng trực tiếp nhất mà hắn thấy được, Hạ Thiên Triệu hắn chưa bao giờ thích hôn phụ nữ. Chính là cô lại làm cho hắn không thể tự chủ được mà muốn càng nhiều.

Thân thể hắn dán càng chặt vào cô. Hắn chậm rãi hôn từ nhẹ rồi tăng thêm lực, từ ôn nhu trở nên mãnh liệt. Thậm chí tay hắn cũng bắt đầu trở nên không an phận.

Hàn Nhất Nhất chưa hề tỉnh táo. Tình trạng mơ hồ chỉ có thể mặc hắn dìu dắt.

Tay hắn luồn vào trong quần áo của cô. Từ dưới hướng lên trên nơi cao ngất, cảm nhận được nơi đầy đặn của cô, mềm mại của cô.

“Ừm” Trong lúc ngủ mơ cô cứ nhiên khẽ phát ra tiếng than nhẹ.

Tay Hạ Thiên Triệu ngừng lại, thế nhưng lập tức càng thêm điên cuồng. Nhưng là một tiếng than khẽ này lại làm cho suy nghĩ của hắn có chút thay đổi.

“Hóa ra cô cũng không phải không có cảm giác. Lúc trước cô tất cả đều là giả bộ, cô đã muốn sau khi tỉnh lại sẽ tiếp tục giả bộ ra dáng tiểu thư lạnh nhạt kia của cô, bốn thiếu gia liền cùng cô chơi đùa!”

Cảnh đẹp trước mắt lại biến thành một loại dục vọng khác.

63. Chương 63

Bàn tay của hắn trần trọc di chuyển trên cơ thể của cô, ôn nhu mà bạo ngược chạm vào. Đây là lần đầu tiên hắn như vậy, có tâm tình mà đi lấy lòng cơ thể của một người phụ nữ.

Hắn muốn xem cho rõ cô gái có vẻ bề ngoài lãnh đạm này rốt cuộc bên trong phóng túng cỡ nào.

“Đừng,” như bản năng miệng cô phát ra một tiếng.

“Thì ra, cô đã tỉnh!” Rõ ràng nụ cười của hắn càng thêm tà ác, tay hắn thậm chí bắt đầu chậm rãi trượt tới nơi mẫn cảm của cô.

Giấc mơ của Hàn Nhất Nhất bắt đầu trở nên rất rối loạn, cảm giác có người lấy tay bóp cổ cô. “Cô phải tỉnh lại, phải tỉnh lại”, cô không ngừng truyền suy nghĩ đó đến bản thân.

Cơ thể cô đột nhiên run rẩy từng cơn. Từ trong cổ họng, âm thanh không kiềm chế được lại phát ra.

“Rất hưởng thụ phải không?” Bàn tay hắn không nhịn được càng dò xét càn rỡ hơn nữa, ngón tay khô ráo của hắn từ từ trở nên có chút ướt át.

Bản chất của phụ nữ đều như nhau, phản ứng của cơ thể bao giờ cũng sẽ bán đứng lời nói của cô ta. Xem ra bản lĩnh của cô cũng chỉ có vậy thôi, hắn coi thường là hiển nhiên.

Tư tưởng của cô tựa như là thâm căn cố đế ăn nhập vào hành động của cô, cô muốn đè nén chính mình, nhưng khát cầu hiện tại tựa như có vật gì đang gãi ngứa cho cô, cô muốn biết đến tột cùng là mình muốn cái gì.

“Thì ra, cô cũng có thể ẩm ướt như vậy?” Thanh âm trầm thấp của hắn có chút kiềm nén, thân thể của hắn dưới phản ứng của cô mà một tay hắn vội vã cởi quần áo của chính mình.

“Ừm”

Ngón tay của hắn khéo léo ở nơi tư mật của cô xoay chuyển một vòng.

“Buông, buông.” Hàn Nhất Nhất đột nhiên sợ hãi kêu lên, đôi mắt đột nhiên mở to.

Cô thấy thân trên của Hạ Thiên Triệu sắp tiếp cận cơ thể của cô, từ trong mắt Hàn Nhất Nhất lộ ra tơ máu.

“Anh, đồ hỗn đản, anh sao có thể làm như vậy?” Hàn Nhất Nhất đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất.

“Cô không phải cũng thích như vậy sao? Cô còn giả bộ làm gì?” Hắn áp chế âm thanh đang cùng cực dồn nén, phối hợp mà đáp trả. “Cô biết cơ thể của cô có bao nhiêu hưởng thụ không? Cô có thể cảm nhận được có bao nhiêu ẩm ướt không?” Ngón tay của hắn lại hơi hột di chuyển một chút nữa.

“Anh.” Hàn Nhất Nhất đối với phản ứng của cơ thể mình cảm thấy thực nhục nhã, vô sỉ, đối với hắn càng phẫn nộ.

“Còn muốn thêm nữa hay không?” Hắn tà ác mà nhìn tia lửa trong mắt cô bùng cháy.

“Anh buông ra! Lập tức buông ra!” Hàn Nhất Nhất vừa then vừa vội.

“Tôi hiểu ý tứ của cô, tôi lập tức bắt đầu, đừng nóng vội!” Hạ Thiên Triệu càng thêm chăm chọc cô, quần của hắn cũng được cởi xuống, nhìn hắn hoạt động một tay rất nhanh nhẹn. Bàn tay đặt ở bên dưới của cô, hắn tuyệt đối sẽ không rút ra như ý muốn của cô.

“Anh vô sỉ, dê hèn.” Hàn Nhất Nhất bị chèn ép, ngay khi cô vừa nhấc đầu liền phát hiện thân thể hắn đã quay về phía cô đồng thời đối diện với cô là bộ phận cao cao trọng yếu của hắn.

Kích thích chiếm đoạt mãnh liệt này khiến cô nảy sinh hình ảnh chán ghét trong lòng, mà tay của hắn lại càng càn rỡ hơn nữa. Cơ thể của cô có cảm giác đau nhức, mỗi lần truyền xuống dưới đều khiến cô vừa đau vừa chua xót.

“Tôi van cầu anh, đừng như vậy nữa có được không?” Ngay cả nước mắt ủy khuất của cô cũng rơi xuống, nếu như hắn còn một chút nhân tính thì hắn nên dừng ngay động tác trong tay hắn.

“Cô cho là nước mắt của cô có thể lừa tôi sao? Cô không nhìn thấy phản ứng của cơ thể cô với trò chơi này cũng không tôi sao, thế là đủ rồi, đàn bà phải biết chừng mực khi nào là đủ.” Hắn lạnh lùng đáp lại.

Hàn Nhất Nhất đối diện với đôi mắt vô tình của hắn cũng không nói nữa mà nhắm vào bả vai của hắn, hung hăng cắn mạnh xuống.

64. Chương 64: Không Thể Nói Gì Với Lần Đầu Tiên

Hàn Nhất Nhất không nói gì nữa đối diện ánh mắt vô tình của hắn. Mà là đối với bờ vai của hắn cô cũng càng hung hăng mà cắn xuống không chút giữ sức.

Hạ Thiên Triệu đau đến muốn hét to lên. Cô gái chết tiệt này cứ nhiên có thể như dã thú.

Hàn Nhất Nhất vẫn là cứng đầu cắn không tha, một khi hắn không rời đi, cô sẽ không có ý định muốn buông ra, tiếp tục cắn hắn.

Hạ Thiên Triệu bị Hàn Nhất Nhất chọc giận như vậy. Tay dùng sức từ phía sau túm chặt mái tóc dài, ý đồ làm cho cô biết đau mà nhả ra. Mà Hàn Nhất Nhất cứng đầu thà rằng chính mình đau chết cũng không nguyện ý làm cho hắn thực hiện được.

“Nếu cô không buông ra, tôi sẽ cho cô bị chết rất thảm!” Hạ Thiên Triệu nghiêng rằng uy hiếp.

Tay Hàn Nhất Nhất kéo tay hắn theo dõi. Chỉ cần hắn buông tay, cô liền nhả ra.

“Bản điều kiện với tôi, cô không có tư cách. Đây là quy tắc ngay từ đầu liền tôi đã định cho cô, cô sai phạm.” Từ ngày gặp mặt tới nay, cô gái này sẽ không có một lần nghe lời hắn nói.

Một khi đã như vậy đừng trách hắn nhẫn tâm.

Ngón tay của hắn đang đặt trong nơi tư mật của cô lại dùng sức đi vào một cái, hung hăng mà dùng sức đâm. Hắn muốn cho cô biết cô có thể làm cho hắn đau, hắn lại càng có thể làm cho cô đau!

Hàn Nhất Nhất đau đến hàm răng đều nhanh cứng nhắc. Cái trán của cô thậm chí toát ra mồ hôi lạnh. Nhưng muốn cắn chết bả vai hắn, miệng chính là không muốn theo.

“Xem ra cô vẫn có thể chịu đựng.” Hắn thấp giọng lạnh lùng mà nói, tốc độ trên tay càng thêm mạnh.

Một lần đâm mạnh nữa kia, điên cuồng mạnh mẽ mà có lực. Có gì đó cản ngăn hắn tiến vào nhưng hắn không có nao núng mà dùng sức tiến công.

Hàn Nhất Nhất cuối cùng nhịn không được, miệng lớn tiếng mà kêu lên, trên mặt lộ ra sự sụp đổ và tuyệt vọng.

Ngón tay Hạ Thiên Triệu chiếm được tự do, khẽ rút ra, trên đó còn mang theo ít chất lỏng, nguyên tưởng là dịch yêu dâm dăng của cô, nhưng sau đó lại phát hiện thứ kia cũng không phải màu trắng.

Một giọt, một giọt, một giọt từ trên ngón tay hắn rớt xuống trên tấm thảm màu trắng, chính là vết máu đỏ tươi.

Tựa hồ có thứ gì đó trong thân thể hắn cũng theo ra ngoài, toàn bộ chất lỏng màu đỏ kia dừng ở trên tấm thảm màu trắng, vô cùng chói mắt nhưng cũng cực bất mắt.

Hạ Thiên Triệu thật không ngờ như vậy. Trong ánh mắt có chút kinh ngạc cũng có chút hồi lỗi.

Thân thể Hàn Nhất Nhất đã sớm di chuyển tới phía dưới sofa. Bất lực cùng nhu nhược như vậy, tóc rối bù, tán ở một bên, ánh mắt trống rỗng càng thêm trì trệ.

Cô tùy tay cầm cái gì đó vây quanh thân thể. Chính là thân thể của cô vẫn vô thức mà run rẩy.

Nhìn thấy cô sụp đổ như thế, tức giận của hắn dần dần tan biến hầu như không còn. Chưa từng có một cô gái nào như thế, làm cho hắn cảm thấy bản thân mình có chút bất lực. Giờ phút này trong đầu hắn xuất hiện ba từ ” thực xin lỗi” những từ mà chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của hắn.

Tay hắn muốn cho cô một chút an ủi. Chính là mới vừa ở giữa không trung, thanh âm lạnh lùng mà chấn động của Hàn Nhất Nhất hét lên một chữ: “Cút!”

Một chữ nghiêm trọng này kích thích tới. Hắn kiêu ngạo cùng tôn nghiêm chưa từng có người dám dùng ngữ khí như vậy đối với hắn. Hắn áp chế lửa giận muốn phun ra.

“Chẳng lẽ lần đầu tiên đối với tính mệnh cô còn đáng giá hơn sao.” Trong lời nói của hắn nhẹ nhàng cùng châm biếm như thế.

“Cút! Cút! Cút!” Hàn Nhất Nhất đột nhiên giống như phát điên lớn tiếng gào lên. Cô tát cả phần nộ cùng ủy khuất đều bùng phát ra. Không bao giờ muốn nhần nhện nữa. . . Không bao giờ muốn làm bộ như cái gì đều không có xảy ra. . .

Hắn kích thích cô, được vậy cô phản kích trở lại làm cho hắn tức giận, làm cho hắn đánh chết cô là xong, sau một khắc ở sông bạc kia không phải cô đã nên chết sao?

“Hàn Nhất Nhất!” Hạ Thiên Triệu cắn răng kêu ra tên của cô. Cô gái này một lần lại một lần chọc tới điểm mấu chốt của hắn.

Trong phòng tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Hàn Nhất Nhất cứ như vậy mất đi thứ tượng trưng cho lần đầu của cô, còn Hạ Thiên Triệu tuy rằng rất tức giận nhưng cuối cùng cũng cưỡng chế cơn giận ở trong lòng, không chạm vào cô nữa.

Tuy rằng lớp màng mỏng kia của phụ nữ đối với hắn không có chút ý nghĩa gì, thế nhưng dùng phương thức như thế này để kết thúc đời con gái của một người tựa hồ có chút bất nhân. Cho nên hắn nhịn xuống, lần đầu tiên lựa chọn thỏa hiệp với một người phụ nữ.

Hàn Nhất Nhất dưới sự đốc thúc của bảo vệ A Kim đang ăn bữa sáng mặc dù cô một chút khẩu vị cũng không có nhưng cô không có cách nào kháng cự.

Thân thể của cô tựa hồ lúc nào cũng mệt mỏi vô lực như vậy nằm ở nơi này, một chút cũng không muốn nhớ tới hành động kia nữa, ngay cả vết máu đỏ tươi rải rác trên tấm thảm kia bọn họ còn chưa xử lý. Bị thương trong mắt cô cũng sáng tỏ đau thương trong lòng cô.

“Nhất Nhất, làm sao vậy?” Ưông Giai Trùng đến gần mới phát hiện cô hôm nay hoàn toàn không bình thường.

Cô có chút mệt mỏi mà ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười nói: “Cậu đến rồi à.”

“Không hoan nghênh sao?” Cô ta nghịch ngợm hỏi thăm.

“Sao lại nói thế, có cậu ở đây mình liền có người bầu bạn rồi.” Ngữ khí của cô có chút ưu sầu.

“Đang khó chịu sao?” Tay cô ta tự nhiên đặt trên trán của cô, sau đó hơi buồn bực nói: “Không có phát sốt.”

“Đúng là hơi mệt chút, không có việc gì.” Có chút mệt mỏi trả lời.

Ưông Giai Trùng đặc biệt nhạy cảm cười ngây ngô một cái, vô tình lại phát hiện vết máu trên tấm thảm, trong lòng một trận hoảng loạn, lớn tiếng hỏi: “Nhất Nhất, ở đây có chuyện gì? Cậu bị thương sao?”

“Nga, không có.” Cô có chút né tránh mà quay lại.

Cái né tránh vô thức này Ưông Giai Trùng cũng không bỏ sót, nhưng cô ta chính là vẫn tiếp tục hỏi thêm nữa: “Không có? Vết máu này là chuyện gì xảy ra?”

Chuyện đó Hàn Nhất Nhất trong nhất thời không biết tìm cớ gì nhưng rất nhanh cô liền giữ bình tĩnh, nhẹ giọng mà nói: “Là sốt cả chua tối hôm qua không cẩn thận làm đổ một ít.”

Ưông Giai Trùng lập tức nở nụ cười, “Không có việc gì là tốt rồi, làm mình sợ quá, nghĩ đến cậu không cẩn thận lại bị thương gì nữa chứ. Hóa ra vết máu đó lại là sốt cả chua, như vậy mình cũng an tâm.”

Lời của cô ta tuy là nói như vậy nhưng trong lòng hoàn toàn không nghĩ như vậy. Nhưng cô ta cũng sẽ không hỏi tới cùng, hơn nữa Hàn Nhất Nhất cố tình giấu diếm khẳng định là không muốn cho cô ta biết chuyện.

Nếu như không muốn để cho cô ta biết chuyện, nhất định là cùng Hạ Thiên Triệu có liên quan đến vết máu này? Cô ta bí hiểm nhìn thoáng qua Hàn Nhất Nhất, kỳ thực chỉ cần nhìn phần mặt bên kia không có vết thương thì chính là mỹ lệ làm rung động lòng người đến như vậy. Cô ta hình như nhớ lại lúc còn bé bởi vì chuyện khuôn mặt đẹp còn cùng chị gái chống đối một lần.

Cô ta sao lại quên Hàn Nhất Nhất lúc nhỏ chính là mỹ lệ đến chuốc lấy đổ kị của người khác, ngay cả thiên tiên trên trời cũng ghen ghét cô ấy lớn lên xinh đẹp cho nên mới có vết sẹo xấu xí kia sao.

“Nhất Nhất.” Cánh tay cô ta quấn lên cánh tay của cô, có chút làm nũng mà hỏi thăm: “Chuyện hôm trước mình nhờ cậu giúp đã tiến triển đến đâu rồi?”

“Hạ Thiên Triệu hai ngày nay không có trở về, cho nên chả có cơ hội nào cả.” lần đầu tiên trong đời cô không dám nhìn thẳng vào mắt Ông Giai Trùng.

Ông Giai Trùng càng xác định chắc chắn Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu trong lúc đó nhất định đã xảy ra chuyện. Nhưng cô ta biết rất rõ, nói toạc ra truy vấn tới cùng đối với bản thân không có bất kì lợi ích gì, nếu đã như vậy thì chi bằng làm bộ như không biết.

“Vậy cậu phải hiểu rõ, cậu biết là mình thực sự rất yêu rất yêu Thiên Triệu, không có anh ấy mình thực sự nghĩ mình sẽ không sống nổi.” Trong đôi mắt của cô ta bắt đầu lấp lánh nước mắt lưng tròng.

“Uhm, mình biết.” Hàn Nhất Nhất gật đầu một cái đáp ứng.

“Cảm ơn cậu, Nhất Nhất!” Cô ta hài lòng nói, hỏi sang chuyện khác: “Cùng mình đi dạo phố có được không?”

“Như vậy không sao chứ.”

“Yên tâm, mình sẽ nói với Thiên Triệu.” Cô ta cười rộ lên chính là ngây thơ như vậy.

Lúc hai người bọn họ đi ra ngoài, ở phía sau cách đó không xa luôn luôn có ba bảo vệ, trong đó một người chính là A Kim lúc nào cũng nhìn chăm chăm Hàn Nhất Nhất, ánh mắt của hắn là tập trung như vậy lại vừa không giống như vậy.

65. Chương 65: Tình Huống Đột Phát

Sau khi sự việc xảy ra một ngày, Hạ Thiên Triệu không quay về biệt thự.

Sau đó hai ngày, Hạ Thiên Triệu vẫn không quay về biệt thự.

Ba ngày sau, Hạ Thiên Triệu vẫn như trước không quay về biệt thự.

Hàn Nhất Nhất mỗi ngày bị A Kim theo dõi, ngoại trừ ăn cơm chính là ngủ. Mà cô so với trước kia càng thêm tham ngủ, hơn nữa luôn mơ màng. Có đôi khi cô còn cho rằng bản thân mình giống như đã chết.

Nhưng tất cả đều không đề cập tới tình huống hiện tại này.

Sau bữa trưa, Hàn Nhất Nhất nằm ở trên sofa, một vài phút sau liền nhắm hai mắt lại. Lúc này đây bản thân cô càng thêm vô thức. A Kim ở bên ngoài vừa nhìn chăm chú cô sau đó lại mỉm cười vui vẻ. Đúng lúc này di động vang lên, hắn tránh né những người khác, nghe điện thoại.

“Phu nhân!” Thanh âm của hắn rất thấp, rất tôn kính.

“Cô ta gần đây thế nào?” Thanh âm bên kia cũng rất thấp.

“Hắn là sắp rồi, mỗi một lần tôi đều nhìn chăm chú cô ta ăn xong mới thôi. Qua bữa cơm buổi tối hôm nay, cô ta hẳn là không thấy mặt trời ngày mai.” Trong ánh mắt A Kim bắn ra một cỗ sát khí.

“Ba bang hội thực tốt khi có những thành viên như cậu, tôi thay mặt Hạ gia bày tỏ cảm ơn. Sau khi trở về, tôi nhất định sẽ hậu tạ.”

“Phu nhân. Vì Hạ gia cho dù là dùng mạng để trả giá tôi cũng thấy đáng.”

“Ừ, tiếp tục làm tốt nhiệm vụ tiếp theo, không thể có gì sai sót, tôi cùng lão gia hai ngày nữa sẽ trở về. Chuyện này chỉ có thể hai chúng ta biết, cậu phải hiểu rõ.”

“Phu nhân, bà yên tâm. A Kim dùng mạng của mình để đảm bảo ngoại trừ tôi cùng phu nhân, trên đời này tuyệt đối sẽ không có người thứ 3 biết.”

A Kim khi nói ra những lời này, ánh mắt vô cùng kiên định.

Ngay khi hắn tiếp điện thoại, trong thời gian đó cũng xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn khác. Hạ Thiên Triệu đột nhiên trở về.

Hắn nhìn thấy Hàn Nhất Nhất đang ngủ say. Cư nhiên trong đầu xẹt qua một ý niệm. “Minh có nên buông tha cho cô gái này hay không?”

Hắn yên lặng mà đi ra phòng bảo vệ ở bên cạnh. Một người vệ sĩ đột nhiên gọi hắn lại.

“Hạ tiên sinh, có một việc tôi không biết có nên báo cáo không?”

“Nói!” Thanh âm của hắn lạnh lùng mà đơn giản.

“Hàn tiểu thư gần đây hình như có điều không bình thường. Cô ấy dường như lúc nào cũng ăn cơm xong liền đi ngủ. Nếu không phải bởi vì phải ăn cơm, cô ấy sẽ không tỉnh dậy.”

Hạ Thiên Triệu trầm tĩnh một lúc, vệ sĩ như trước bình tĩnh đáp lại. “Có lẽ Hàn tiểu thư chỉ tham ngủ. Nhưng tôi nghĩ Hạ tiên sinh nên để ý tình trạng của cô ấy một chút.”

Hắn chuẩn bị đi ra ngoài, bước chân lại một lần rụt về, lại một lần nữa đi tới trước mặt Hàn Nhất Nhất.

Hắn nhỏ giọng mà gọi: “Hàn Nhất Nhất! Hàn Nhất Nhất!”

Cô dường như không động dậy, tiếp tục ngủ yên.

“Hàn Nhất Nhất!” Thanh âm của hắn lớn hơn một chút nhưng cô vẫn chỉ nhắm mắt, dường như không có ý định sẽ mở ra.

Hạ Thiên Triệu cảm giác được gì đó bất thường. Bàn tay hướng mặt của cô nhẹ nhàng mà vỗ.

Lông mi của cô dường như nhú một chút nhưng lại rất nhanh liền dẫn ra.

Tay Hạ Thiên Triệu lần thứ hai duỗi ra hướng mặt Hàn Nhất Nhất. Khi mà tay hắn đảo qua đã có chút cảm giác bất thường, hình như là . . .

Hắn tỉ mỉ bắt đầu quan sát vết sẹo của cô. Vết sẹo này dường như có chút không ổn, đến tột cùng không ổn ở đâu? Hạ Thiên Triệu cố gắng muốn tìm ra đáp án.

“Cố ý.” Miệng hắn khẽ phun ra hai chữ này.

Đúng vậy. Vết sẹo này dường như rất cố ý. Tay hắn nhịn không được dừng ở trên vết sẹo của cô nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Cư nhiên vết sẹo là trơn nhẵn. Hắn càng thêm sững sốt, hoàn toàn đã quên mục đích đến đây của mình là gì.

Giờ phút này tay hắn đang sờ vào cái vết sẹo kia. Dường như cảm giác được rất khác thường, hắn nhẹ nhàng mà chà sát.

66. Chương 66: Tình Huống Đột Phát P2

Hạ Thiên Triệu có chút ngạc nhiên, lẽ nào bản thân thật sự đã suy nghĩ quá nhiều? Hắn buồn bực nhìn vết sẹo đang tồn tại kia, không có bất kỳ thay đổi nào, bàn tay ngừng lại trên khuôn mặt cũng không di chuyển nữa.”Thiên Triệu, anh đang làm gì vậy?” Một giọng nữ thanh lệ vang lên.

Cô ta không dám tin nhìn một màn trước mắt, tay của Hạ Thiên Triệu lưu luyến trên khuôn mặt của Hàn Nhất Nhất, như là một loại âu yếm.

Hạ Thiên Triệu nhìn thoáng qua Uông Giai Trùng, cái gì cũng không nói.

Cô ta chưa từ bỏ ý định mà bước đến, cứ gọi tên của Hàn Nhất Nhất: “Nhất Nhất....Nhất Nhất....”

“Cô ấy làm sao vậy? Sao lại ra như vậy?” Cô ta thì thảo tự hỏi, khóe mắt ưu thương nhìn Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu mới nhớ lại, Hàn Nhất Nhất lúc này không phải đang ngủ, mà là có khả năng thực sự đã xảy ra chuyện, lòng hắn đột nhiên trở nên khẩn trương khác thường.

Không một chút do dự, hắn một tay đem Hàn Nhất Nhất ôm ngang vào trong lòng mình, ngay cả nhìn cũng không nhìn Ưng Giai Trùng đến một cái liếc mắt.

“Thiên Triệu, anh muốn đưa Nhất Nhất đi đâu?” Ưng Giai Trùng khẩn trương lo lắng hỏi.

“Bệnh viện.” Hắn chỉ để lại hai chữ ngắn gọn, nhanh chóng chạy ra cửa kêu to: “A Kim, chuẩn bị xe, nhanh!”

Ưng Giai Trùng cắn môi, từ trong ánh mắt của hắn cô thấy được chính là sự khẩn trương, đối với Hàn Nhất Nhất hắn khẩn trương như vậy, cô dù có ngu ngốc cũng hiểu rõ, huống chi cô còn là người phụ nữ nhạy cảm như vậy.

Nhưng tất cả điều này, chẳng hề ảnh hưởng đến cô, cô sẽ không buông tay, Ưng Giai Trùng lựa chọn im lặng đứng phía sau.

A Kim nghe xong điện thoại quay trở lại, chỉ thấy bóng lưng Hạ Thiên Triệu ôm Hàn Nhất Nhất tiến vào xe, hắn như xẹt qua một tia hoảng sợ, không nói hai lời, tìm một chiếc xe đi theo họ, lúc này hắn không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Bóng đèn phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ tháo khẩu trang.

“Thế nào?” Tuy rằng hắn lo lắng như lửa đốt, nhưng trước sau vẫn bình tĩnh theo tác phong của hắn.

“Trong cơ thể bệnh nhân có lượng lớn AsO₃, còn có thuốc ngủ.” Bác sĩ trả lời.

“AsO₃?” Hạ Thiên Triệu có chút nghi ngờ hỏi.

“Đúng, AsO₃, thường gọi là thạch tín.” Bác sĩ lại nói: “Hắn là từ từ đi vào trong cơ thể bệnh nhân, nói cách khác, có thể là bệnh nhân chọn cách tự vẫn từ từ, cũng có thể là bị người khác hạ độc từ từ.”

Đầu lông mày của Hạ Thiên Triệu nhíu chặt lại, Ưng Giai Trùng cũng căng thẳng theo, chuyện như vậy thật là đáng sợ.

“Vậy cô ấy có nguy hiểm không?” Đây mới là điều hắn quan tâm nhất hiện nay.

“Ngài yên tâm, hắn là không việc gì, độc tố trong cơ thể đã được thanh lọc, thế nhưng bệnh nhân cần nghỉ ngơi, hồi phục thể lực, phải tĩnh dưỡng chừng mười ngày đến nửa tháng.”

“Cảm ơn ông, bác sĩ Tần.” Hạ Thiên Triệu đáp tạ nói.

Ưng Giai Trùng đứng ở phía bên kia giường bệnh, cảm giác bản thân đột nhiên như là một người ngoài cuộc.

Hạ Thiên Triệu trông chừng bên giường của Nhất Nhất, tay không tự chủ được mà nắm lấy tay cô, như muốn đem sức lực của chính mình truyền vào trong cơ thể cô, dù cho cô vẫn khép chặt hai mắt hoàn toàn hôn mê.

Thiên Triệu, để em đến chăm sóc Nhất Nhất nhé!” Ưng Giai Trùng nhỏ giọng mà ôn nhu nói, hình ảnh như thể giống như một lưỡi dao đâm vào lòng cô ta.

“Cô về đi!” Hắn chỉ lạnh lùng thốt ra vài từ, thậm chí ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Ưng Giai Trùng dùng răng cố sức cắn môi dưới, vất hết óc.

“Thiên Triệu, anh nói Nhất Nhất là tự bản thân muốn làm như vậy sao? Hay là?” Thanh âm của cô rất nhu hòa, nhìn không thấy có bất kỳ bất mãn nào, thậm chí còn hơi có chút đau buồn, thân thể của cô cũng đến gần bên cạnh Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu nghe vậy nhưng chỉ nhíu chặt lông mày, hắn cũng muốn biết, tất cả việc này đến tột cùng là chính cô ấy muốn đi đến bước đường này hay còn có ẩn tình nào khác?

“Nhất Nhất có phải bị ủy khuất gì không?” Cô tiếp tục ngoảnh lại tự hỏi, nhưng ánh mắt vẫn lưu lại trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Hạ Thiên Triệu, cô quả thật là chờ mong hắn có thể dời đôi mắt thâm thúy liếc nhìn cô một cái.

Bàn tay Hạ Thiên Triệu nhẹ nhàng đặt lên trán của Nhất Nhất, không chút nào chú ý đến Ưông Giai Trùng đứng bên cạnh, “Tôi sẽ cho cô câu trả lời!”

Nói xong, hắn buông bàn tay của Nhất Nhất, đứng lên nhìn Ưông Giai Trùng, “Nếu như cô ấy tỉnh, báo cho tôi!”

Khuôn mặt Ưông Giai Trùng tươi cười như hoa, cố gắng gật đầu. Si ngốc mà nhìn Hạ Thiên Triệu đi khỏi cửa, ngay cả bóng lưng cao lớn của hắn cũng khắc sâu vào lòng cô, đây là lý do yêu một người, dù cho hắn chỉ nói một câu không liên quan gì, cô vẫn có thể vui vẻ nửa ngày, đơn giản chỉ là hắn nhìn cô một cái.

Ưông Giai Trùng nhìn Hàn Nhất Nhất đang ngủ say, ghen tỵ kín đáo từ từ dâng lên trong mắt

“Tuy rằng nửa bên mặt cô xinh đẹp như thiên tiên, thế nhưng nửa bên còn lại cũng đủ làm xấu toàn bộ khuôn mặt, mà vì sao trong mắt Hạ Thiên Triệu lại không có đến một tia ghét bỏ, Hàn Nhất Nhất, cô đến tận cùng đã dùng mọi lực gì, khiến anh ấy tình nguyện đều nhìn cô mà cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi?” Lòng cô chính là đã so đo như vậy, cô so với Nhất Nhất mạnh mẽ hơn, tuy rằng Nhất Nhất được yêu thương, thế nhưng hoàn cảnh gia đình thế nào so với Hàn Nhất Nhất cũng bề thế hơn, cô quen biết Hạ Thiên Triệu so với Hàn Nhất Nhất cũng sớm hơn, tất cả điều đó, liệu có phải là sai không?

Hàn Nhất Nhất, cô nói cô một chút cũng không yêu Hạ Thiên Triệu, cô nói cô sẽ giúp tôi, cô đã nói tôi là bạn thân nhất của cô, cô cũng từng nói chỉ cần tôi hạnh phúc cô cũng sẽ được hạnh phúc, thế nhưng nếu như chúng ta thực sự cùng yêu một người đàn ông, cô có thể vẫn sẽ giữ vững nguyên tắc ban đầu của cô không?” Mặc dù cô biết Hàn Nhất Nhất không nghe được, nhưng cô vẫn đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói ra.

Tay cô cũng nhịn không được duỗi thẳng đến khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Nhất Nhất, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về.

“Da mặt thật mịn màng mềm mại.” Cô ôn nhu nói, cô nỗ lực không chế thôi thúc của chính mình, muốn dùng móng tay ấn xuống phía dưới.

“Nhất Nhất, cô ngàn vạn lần không thể có lỗi với tôi, cô đã nói cô không yêu anh ấy thì cả đời cũng không có khả năng yêu anh ấy, đừng ép tôi, được không?” Trong mắt cô lại tràn nước mắt vòng quanh.

“Nhất Nhất, cô ngàn vạn lần không thể có lỗi với tôi, cô đã nói cô không yêu anh ấy thì cả đời cũng không có khả năng yêu anh ấy, đừng ép tôi, được không?” Trong mắt cô lại tràn nước mắt vòng quanh.

Ngay lúc này, Hàn Nhất Nhất nhẹ nhàng mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ thấy khóe mắt Ưông Giai Trùng vương lệ, trong lòng một trận ấm áp.

“Giai Trùng.” Thanh âm của cô thật nhỏ như muỗi.

Ưông Giai Trùng đột nhiên thu tay lại, trong lòng hoảng loạn, nhưng rất nhanh liền trấn định xuống, lấy tay lau nước mắt nơi khóe mắt, động tác ưu mỹ mà duyên dáng, sau đó lộ ra nụ cười mỹ lệ.

“Nhất Nhất, rốt cục cậu cũng tỉnh, làm mình sợ muốn chết!” Trong thanh âm của cô ta có thêm một tia nức nở.

“Mình đang ở đâu? Cậu vì sao lại khổ sở như vậy?” Hàn Nhất Nhất hoàn toàn không có chút phản ứng gì, cô chỉ nhớ là cô đang ngủ.

“Đây là bệnh viện.”

Hàn Nhất Nhất có điểm vô cùng kinh ngạc, nhưng rất nhanh cũng liền bình tĩnh trở lại, ngay cả mấy ngày nay tình trạng thân thể của mình, cô đã sớm biết có chuyện, chỉ là cô không muốn biểu hiện ra ngoài.

“Nhất Nhất, vì sao trong người cậu lại có thạch tín cùng thuốc ngủ vậy?” Ưông Giai Trùng nắm lấy tay cô, khẩn trương hỏi rõ.

“Thạch tín, thuốc ngủ?” Cô kinh ngạc tự hỏi, trách không được phản ứng của cơ thể cô gần đây lại như vậy, mấy ngày này đầu hay choáng váng cùng phản ứng nôn mửa đôi chút cũng liền trở nên hợp lý

“Cậu vì sao lại ngốc như vậy? Dù là cậu chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng cậu còn có mình là bạn thân mà, lần sau nhất định không được có hành động bừa bãi như vậy, bằng không mình sẽ giận cậu cả đời!” Cô ta mang theo cơn giận nùng nịu nắm tay cô. “Tất cả việc này, mình không biết.” Hàn Nhất Nhất trả lời, tay cô thân thiết mà nắm chặt tay cô ta, Giai Trùng nói vậy khiến cô rất cảm động.

Cũng lúc này đây, Uông Giai Trùng mở to hai mắt, không dám tin tưởng mà nhìn Hàn Nhất Nhất.

Trong đầu Hàn Nhất Nhất, mọi chuyện rất nhanh mà trở về mấy ngày trước khi phát sinh chuyện, đến tận cùng thì thạch tín và thuốc ngủ làm thế nào tiến vào cơ thể cô? Có khả năng đi vào từ đồ ăn, như vậy A Kim....

Biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

A Kim bị vệ sĩ đập nằm ở trên mặt đất.

“A Kim, tôi cho cậu một cơ hội nữa. . .” Hạ Thiên Triệu trầm tĩnh mà nhìn hấn, giữa những vệ sĩ này, bất luận một người nào hấn đều đã hoài nghi, nhưng A Kim, hấn trước sau cũng không dám tin, mà có đôi khi, chân tướng thường hay khác xa với trực giác của bản thân.

“Thực xin lỗi, Hạ thiếu!” Về mặt của hấn cũng là lạnh lùng, nhìn không thấy một tia áy náy.

Hạ Thiên Triệu đứng lên, một cước đá vào giữa ngực A Kim. Từ trong miệng của hấn phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

“Cậu biết tính cách của tôi, không nên ép tôi!” Hạ Thiên Triệu vẫn không nguôi lửa giận, càng nhiều chính là bị ai, một trong những vệ sĩ giúp việc Hạ gia A Kim lại có thể lừa dối hấn

“Thực xin lỗi, Hạ thiếu!” hấn vẫn như trước chỉ mấy chữ này.

Hạ Thiên Triệu đấm hấn, máu tươi lại một lần nữa phun mạnh ra.

“Cậu vì cái gì phải làm như vậy? Cần phải làm cho cô ấy chết, cô ấy có chỗ nào đắc tội cậu?” Hạ Thiên Triệu túm áo hấn, âm độc tra vấn.

“Bởi vì cô ta không xứng đáng nhận được tình yêu của Hạ thiếu!” Lúc này đây, A Kim không lặp lại lời nói lúc đầu, chính là vô lực mà nói.

“Khốn nạn! Bao nhiêu phụ nữ là vợ của tôi như vậy, tại sao cậu chỉ hại chết một mình cô ấy?” Hạ Thiên Triệu truy đến cùng. “Đàn bà nhiều như vậy, ngoại trừ Tĩnh Ân tiểu thư, Hàn Nhất Nhất là người duy nhất làm cho Hạ thiếu đại khai sát giới, vì ngăn cản bị kịch lại xảy ra, tôi phải thay Hạ gia giải quyết cô ta, chẳng sợ trả giá sinh mệnh của tôi.” Ánh mắt hấn vẫn là trấn tĩnh như thế.

Hạ Thiên Triệu lại một lần nữa lớn tiếng “Tôi nói rồi, tên cô gái kia không được ai nhắc tới!”

“Hạ thiếu cần gì phải khăng khăng một mực như vậy, thời điểm nên buông tay tại sao không thể buông ra chứ?”

“A Kim, cậu có thể khuyên thiếu gia tôi buông ra, tại sao nhìn đến thiếu gia tôi yêu một cô gái thì ngược lại muốn giết cô gái này chứ? Đây không phải là rất không hợp lý sao?” Hạ Thiên Triệu không buông tha bất luận một khe hở.

Thực rõ ràng, ánh mắt A Kim có một tia bối rối, cố gắng che giấu.

“Hạ thiếu yêu một người là phúc hay họa, phải xem đã yêu dạng đàn bà nào, mà cô gái Hàn Nhất Nhất này nhất định là họa!” Hấn không nhanh không chậm mà trả lời, trong ánh mắt không hề có một tia bối rối.

“Bậy bạ.” Hấn tức giận phun ra hai chữ.

“A Kim cho tới bây giờ là một người dám làm dám chịu!” Đối với chuyện này hấn không giải thích bất kỳ lời nào cả.

Hạ Thiên Triệu biết, muốn moi được thông tin từ miệng A Kim, chẳng khác nào nhổ răng cộp. Hiện tại chuyện duy nhất có thể làm chính là tin tưởng hắn. Sau đó chậm rãi theo dõi hắn.

A Kim đi theo Hạ Thiên Triệu ba năm, hắn rất hiểu Hạ Thiên Triệu. Cho nên, vì Hạ gia, vì phu nhân, hắn sẽ không cho chính mình đường để rút lui, lại càng không cho Hạ gia thêm phiền phức. Hắn là do người thân cận phu nhân lựa chọn.

Tay Hạ Thiên Triệu chậm rãi buông áo A Kim ra.

Khi hắn đứng lên, khoe miệng lại phun mạnh ra một ngụm lớn máu tươi, ánh mắt bắt đầu chậm rãi nhắm lại “Phu nhân, tôi nên làm đều đã làm, không thể hoàn thành nhiệm vụ bà giao cho tôi, thực xin lỗi, trừ bỏ con đường này, tôi không có cách nào tốt hơn, người chết vĩnh viễn sẽ không bán đứng phu nhân!” “Hạ thiếu, nguy rồi, A Kim tự sát!” Bên cạnh một người nhìn chăm chú vào A Kim, vệ sĩ lớn tiếng kêu lên.

Hạ Thiên Triệu lập tức ngồi xổm xuống, lại chỉ thấy hắn đã bình thân mà nhắm mắt lại, hơi thở đã ngắt.

“A Kim, cậu cần gì phải như vậy!” Trong lòng Hạ Thiên Triệu trào ra một trận đau lòng, dù sao A Kim không phải người khác, hắn đã từng là người Hạ gia rất tín nhiệm.

Sau đó, cha đặc biệt đem A Kim sắp xếp ở bên người hắn, chính là hy vọng bên người hắn có nhiều người tin cậy một chút. A Kim chết, là một lời cảnh cáo, hắn nợ cha hắn một mạng người.

A Kim chết như thế nào làm cho hắn hoang mang lớn hơn nữa, anh ta vì Hàn Nhất Nhất mà chết. Mặc dù là trước đây anh ta hại Hàn Nhất Nhất, nhưng chuyện như vậy không nói rõ nguyên nhân được.

Hàn Nhất Nhất nín nhịn không muốn vạch trần A Kim, cô cảm thấy được, A Kim là người của Hạ Thiên Triệu, không chừng tất cả điều này là do Hạ Thiên Triệu dạy dỗ cô. Cho dù không phải, cô cũng không muốn gây chuyện sinh sự.

Cô ở bệnh viện gần ba ngày, ngoại trừ ăn cơm, ngủ chính là chăm chút giải độc. Ông Gia Trừng mỗi ngày đều đến thăm cô, mỗi ngày đều là vẻ mặt hồng hào, vui vẻ mà miêu tả Hạ Thiên Triệu thật là tốt, cô ta với Hạ Thiên Triệu yêu nhau thế nào.

Hàn Nhất Nhất càng thêm thích im lặng, lựa chọn mỉm cười.

Gần biệt thự Ông gia.

Một chiếc xe Maserati chậm rãi dừng lại.

Người đàn bà ngồi ở ghế phụ giờ tay vịn lấy thắt lưng người đàn ông, “Em cũng muốn tới!” Thanh âm của ả quyến rũ động lòng người, ánh mắt sáng ngời lộ ra chút ái muội.

“Chúng ta có thể đem hai loại làm cho lâu hơn lâu hơn . . .” Người đàn ông quay đầu lại, cười xấu xa mà nhìn ả.

“Lâu hơn như thế nào?” Tay ả chậm rãi hướng phía dưới tìm kiếm, mà ánh mắt lại khiêu khích và dụ dỗ hắn. “Dùng thanh âm của em, lâu hơn, lâu hơn, lại lâu hơn!” Chân hắn nhẹ nhàng mà giẫm lên phanh, một tay lại kéo đầu của ả gần thân thể hắn, hô hấp của hắn có chút nặng nề.

“Anh gấp?” Đầu của ả hơi phản kháng mà ngẩng lên, tay cô ta lại cảm nhận được nơi tư mật của hắn rõ ràng thay đổi.

“Em tra tấn anh, Tiểu yêu tinh!” Giọng hắn mang theo một tia sủng nịnh.

Nói như vậy, Ông Gia Vi rất thoải mái, tay ả nắm nơi mẫn cảm của hắn, làm cho nó ở trên tay ả chậm rãi trương đại, trương đại nữa.

Hạ Thiên Cơ hơi nhắm mắt lại. . . .

Ả cảm nhận được hân đang hưởng thụ, tay ả bắt đầu nhẹ nhàng mà di chuyển, ả thích nhìn thấy người đàn ông hiện tại vì ả khiêu khích bao trùm trở nên dễ chịu, trở nên gấ gáp. Mà ả luôn có thể từng bước một làm cho người đàn ông này chiều theo ý muốn của ả.

“Thích không?” Ả khẽ cắn vành tai của hân, tay thoáng dùng thêm sức.

“A!” Hạ thân Hạ Thiên Cơ vừa thoải mái vừa hơi đau trướng, tra tấn thần kinh hân.

“Tiểu yêu tinh hại người.” Từ khi cùng Ôn Giai Vi có lần đầu tiên, đối với thân thể người đàn bà này hân lại càng say mê, hân không thể không thừa nhận, ả có thể phối hợp như vậy, hai người lại ăn ý như thế.

“Em chính là muốn hại người, làm hại anh vĩnh viễn đều rất nhớ em!” Nhịp điệu trên tay ả từ chậm lại trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Giai Vi, mau một chút!” Thanh âm của hân có chút kiềm nén, bàn tay nhỏ bé của ả luôn dễ dàng như vậy mà nắm giữ điểm mẫn cảm của hân.

“Em chính là muốn tra tấn anh, từ từ tra tấn anh.” Nụ cười của ả nói vậy, tốc độ trên tay đột nhiên trở nên rất nhanh lại đột nhiên ngừng lại.

Thân thể Hạ Thiên Cơ đã cấp tốc bành trướng, ngừng kiềm chế.

Hân nâng cảm của ả lên, dùng sức mà hôn, trần trọc cùng cái lưỡi của ả . . .

Ôn Giai Vi ở dưới nụ hôn cuồng dã của hân, thực dễ dàng liền đánh mất chính mình, ả không phải chưa từng biết tư vị hôn môi đàn ông như thế nào. Nhưng người có thể có kỹ thuật hôn thành thực như Hạ Thiên Cơ thì quả là hiếm có. Ả vừa mới bắt đầu say đắm, Hạ Thiên Cơ một phen buông ả ra. Sau đó đem đầu của ả ấn đến chỗ bấp bệch chính mình. Bản năng Ôn Giai Vi muốn ngẩng đầu lên, Hạ Thiên Cơ không cho ả cơ hội ngẩng đầu, đè lại đầu của ả, không cho phép ả ngẩng đầu lên.

“Giai Vi, anh thích em giúp anh!” Thanh âm của hân trầm thấp, lại tràn ngập hấp dẫn.

Ôn Giai Vi vừa nghe đến hân gọi tên của ả, đặc biệt dục vọng mãnh liệt đốt cháy, thời điểm kêu tên ả, tim ả không khỏi đập cuồng loạn lên. . .

Ôn Giai Vi không cự tuyệt nữa, thành thạo mà cởi khóa quần của hân. . .

Vật thể thật lớn đập vào tầm mắt của ả, tay ả nhẹ nhàng vuốt ve, miệng từ từ kề sát nó, nhẹ nhàng liếm một chút.

“Ấn. . .” Thanh âm của hân rất thấp rất thấp, tay hân ấn đầu ả xuống, duy trì trạng thái vốn có.

Ả biết, thanh âm của hân chính là cổ vũ ả tiến thêm một bước táo bạo hơn nữa.

Miệng của ả đối diện với nó, từng chút từng chút, nghe theo mà chậm rãi từ trên ngậm xuống, cho đến khi ngậm toàn bộ, lại nghe theo mà trượt từ dưới lên trên.

Thân thể Hạ Thiên Cơ thoải mái, thả lỏng cực điểm lại giống như nghệt thờ đến cực điểm.

“Đừng có ngừng!” Tay hân lại một lần nữa ấn đầu ả xuống, tay kia trượt về phía sau lưng của ả, thành thạo mà cởi khuy áo ngực bên trong của ả, lại đi tới phía trước, ở nơi phần hông kia của ả nhẹ nhàng mà lôi kéo.

Nhìn ả bị chặn trong miệng không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng thân thể lại nhịn không được mà run lên một chút.

Hai người trong không gian nhỏ hẹp, nhưng lại có kích tình mãnh liệt thay đổi khác thường, hai người khiêu khích lẫn nhau, chạm vào thân thể của nhau, thẳng đến khi hai bên đều không thể kiềm chế được nữa mới triệt để tiến nhập lấy nhau, lại cùng phát ra âm thanh kết hợp thỏa mãn hơn nữa.

Ôn Giai Trừng sớm rời xa taxi một khoảng, chậm rãi đi về phía biệt thự Ôn gia, trên mặt toàn là một mỗi rã rời, so với lúc đi vào bệnh viện thì đối lập rõ ràng.

Cô ta mỗi ngày đều đến bệnh viện, nhưng không lần nào gặp được Hạ Thiên Triệu.

Cô ta cũng đã gọi điện thoại cho Hạ Thiên Triệu mỗi lần, Hạ Thiên Triệu lại chỉ nói mấy chữ.

“Tôi biết.”

“Tạm biệt!”

Một câu quan tâm cũng không có, mà cô ta lại còn phải ở trước mặt Hàn Nhất Nhất làm ra vẻ cô ta vẫn được Hạ Thiên Triệu yêu thương, mặc dù rất mệt, nhưng trong lúc giả bộ lại hạnh phúc như vậy, giống như Hạ Thiên Triệu thực sự đối xử với cô ta như thế.

Ngay khi cô ta ngẩng đầu lên lần nữa, bởi chiếc xe thể thao ven đường có chút rung chuyển, hướng về bên đó, cô ta thấy có chút quen thuộc lại là lạ.

Lúc ở trường, những tên công tử có tiền, thường cùng vài cô gái ở trong xe làm chuyện mờ ám, tình huống dữ dội bên trong cùng với tính năng của xe có liên quan đến tần suất rung chuyển của xe.

Bên trong chiếc xe đậu bên cạnh biệt thự Uông gia, phát sinh chuyện như vậy, càng thúc đẩy lòng hiếu kỳ của cô ta.

Cô ta đi từ từ hướng tới gần chiếc xe, chiếc xe toàn một màu đen, có một miếng chắn nhỏ nhỏ, chỉ thấy một cô gái đầu tóc rũ rượi, không thấy rõ ánh mắt cùng khuôn mặt, cô ta thoáng ngừng một chút, nghe được thanh âm rất nhỏ.

“Nga! Nhanh. . . . Đã muốn tới rồi. . . A. . .”

“Chịu không được, ân. . . . Mau mau. . . . Giai Vi. . .”

“Muốn chết, thoải mái suýt chết. . . . A. . . . Ân. . .” Thanh âm rất nhỏ, như ẩn như hiện, thế nhưng khẳng định thanh âm bên trong xe chắc chắn rất lớn.

Mỗi một âm thanh đối thoại, kích động làm rối loạn thần kinh cô ta, khuôn mặt Uông Giai Trùng không khỏi đỏ lên, mắt tự chủ mà chạy trốn chết.

“Uông Giai Trùng!”

Uông Giai Trùng vừa mới vào đến biệt thự liền bị người khác gọi lại, bước chân cũng ngừng lại.

“Chị!” Cô ta hơi mỉm cười, dưới ánh đèn, làn da trắng nõn của cô ta, nhìn rất yếu ớt nhưng lại đáng yêu.

Nhớ tới một màn vừa mới nghe được, cô ta có chút không dám nhìn thẳng Uông Giai Vi.

“Đẹp chứ?” Ả đi tới trước mặt cô ta, bộ dạng rất tùy tiện, không chút sửa sang.

“Cái gì?” Cô ta có chút khó hiểu hỏi lại, căn bản là không có liên tưởng đến một màn vừa nãy mới nhìn thấy.

“Vừa rồi, đẹp chứ?” Ánh mắt của ả trực tiếp nhìn cô ta, như muốn nhìn thấu Uông Giai Trùng.

“Chuyện kia. . . . Em không có cổ ý.” Thanh âm của cô ta nhỏ như muỗi.

“Ba!” Một âm thanh vang lên, năm ngón tay ngay lập tức in trên làn da trắng nõn của cô ta, cô ta mở to mắt nhìn Uông Giai Vi, vẻ mặt của ả chính là bình tĩnh như vậy.

“Cũng đến lượt mày nhìn bản tiểu thư sao?”

“Chị!” Trong thanh âm của cô ta mang theo ủy khuất.

“Lần sau nhớ kỹ, mày không được nhìn gì hết, tốt nhất là cút đi thật xa, lần sau sẽ không phải là một cái tát có thể giải quyết được đâu.” Thanh âm của ả đến một chút tình cảm cũng không có.

Cảm giác đối với Uông Giai Trùng, ngoại trừ chán ghét, vẫn là gai mắt.

Uông Giai Trùng bùm mặt nhìn bóng lưng đẹp đẽ của Uông Giai Vi lộng lẫy kia, trong lòng toát lên trận lửa giận không tên, dựa vào cái gì mà cô phải bị đối xử như vậy, dựa vào cái gì mà ả muốn đánh cô là có thể đánh?

“Ông Giai Vi, mày chờ đi, một ngày nào đó, nhất định có một ngày. . .” Cô cúi đầu nói thầm, trong mắt tất cả đều là oán hận.

(khúc mắc của chị em họ Ông, cùng tranh chấp của anh em Hạ thị từ từ nhen nhóm rồi âm ỉ, cái này sẽ nói sau.)

Bệnh viện.

Hạ Thiên Triệu đứng trước mặt Hàn Nhất Nhất, đột nhiên xuất hiện như vậy.

“Theo tôi trở về!” Hấn nói như ra lệnh, không cho phép có cơ hội thương lượng.

Hàn Nhất Nhất nhẹ giọng nói, “Có thể trở về cùng anh, thế nhưng tôi mong muốn anh có thể đáp ứng tôi một việc.”

“Hàn Nhất Nhất, cô học được kiểu ra giá sao, cô hẳn là biết kết quả khi ra giá với tôi.” Ánh mắt của hấn vẫn lạnh lùng cùng thâm thúy như mọi ngày.

“Tôi muốn Giai Trùng cùng sống với tôi, có thể chứ?” Hàn Nhất Nhất sau khi nói xong, ánh mắt rũ xuống, yêu cầu như vậy, tựa hồ có chút vô lý, cô chỉ là một hầu gái ở Hạ gia, là một phụ nữ do Hạ Thiên Triệu mua về, cô không phải chủ nhân của Hạ gia, cô dựa vào cái gì yêu cầu hấn đáp ứng.

“Nếu như cô thích xem tôi mang đàn bà trở về, tôi sẽ thỏa mãn cô!” Hấn đang cực lực mà khống chế lửa giận trong lòng.

“Vậy anh đáp ứng hay không đáp ứng?” Cô kiên trì muốn hấn có thể cho cô một đáp án xác thực.

Khóe miệng Hạ Thiên Triệu tà tà lộ ra ý cười, “Chuyện cô phải làm hiện tại, là đứng lên theo tôi trở về.”

Cô càng muốn đáp ứng, hấn càng không cho cô, hấn muốn khiến cô ném thử dần vật một người là loại tư vị như thế nào, nghĩ tới đây, hấn cư nhiên lại mong chờ.

“Cô có thể chọn không đi theo sau tôi, tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của cô, thế nhưng cô phải biết rằng, tôn trọng không hề có nghĩa là đồng ý.” Hấn xoay người rời khỏi phòng bệnh, không hề trống rỗng nhưng không chút âm áp.

Hàn Nhất Nhất vừa mới ra khỏi phòng bệnh, liền có người đi tới dẫn ra ngoài.

Hạ Thiên Triệu lái một chiếc xe đậu ở cửa bệnh viện mà cô vừa đi ra, có người chủ động thay cô mở cửa vị trí ghế phụ, sau đó đóng cửa lại.

“Cài dây an toàn cho tốt!” Thanh âm của hấn vẫn là lạnh lùng như vậy.

Hàn Nhất Nhất chỉ có thể nghe lời làm theo, bởi vì cô biết, nếu như cô không cài cho tốt, như vậy hấn nhất định sẽ giúp cô cài tốt. Chiếc xe không có như cô tưởng tượng, rất thoải mái đối với lần cô nằm viện này hấn cũng không nhắc đến nửa chữ, thậm chí ở trong xe, hấn một câu cũng không nói.

Hấn không nói lời nào, cô lại càng vui vẻ nhàn rãi, khuôn mặt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Hạ Thiên Triệu tuy rằng vẫn luôn luôn nhìn phía trước, thế nhưng dư quang trong ánh mắt có khi dừng lại về phía Hàn Nhất Nhất, lại phát hiện cô gái này từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên một tư thế.

Từ sau khi hấn biết cô, duy trì một tư thế hay một thói quen chính là đặc trưng của Hàn Nhất Nhất.

Xe sắp đi vào khu biệt thự, Hàn Nhất Nhất đột nhiên la lên: “Dừng xe!”

67. Chương 67: Mang Về Nhà, Được Không?

Dứt khoát, Hạ Thiên Triệu giẫm mạnh một cái phanh lại.

Hàn Nhất Nhất nhanh chóng đẩy cửa xe ra, chạy đến trước vật thể chập bông màu trắng. Tay cô nhẹ nhàng mà duỗi ra, thử vuốt ve bộ lông nó.

Con chó cư nhiên không có gì sợ hãi, ánh mắt lóe sáng. Thậm chí mang theo một tia cầu xin.

“Mày bị thương.” Cô nhẹ nhàng mà nói lời vô nghĩa. Sau đó đem thân thể con chó nhỏ bế lên.

Lông nó màu trắng tuyền, nhưng bộ lông thưa thớt. Trên người bần như vậy, ôm nhẹ nhàng, một chút sức nặng đều không có, toàn thân chỉ còn lại da bọc xương, xem ra là một con chó lang thang đói bụng

Hạ Thiên Triệu cách một khoảng cách, thấy không rõ trong ánh mắt của cô toát ra cái gì. Nhưng động tác cô khẽ vuốt làm cho hấn lần đầu tiên cảm thấy được cô gái này tỏa ra một loại cảm giác giống như bé gái nhỏ, một cô gái nhỏ có tình cảm.

Cô ôm con chó nhỏ, đứng ở ngoài cửa xe, dè dặt hỏi “Tôi mang nó về nhà được không?”

Hấn nhìn thấy trong mắt cô lóe ra mong đợi, chờ mong hấn đồng ý, con người trong suốt như nước, cô khẩn cầu thấp thỏm nói hai chữ “về nhà”, trong lòng lại có một dòng nước ấm, làm cho hấn không thể nói ra chữ “không”.

“Chăm sóc bản thân không tốt, cô có thể chăm sóc tốt cho chó?” Hấn rõ ràng là muốn nói đồng ý, nhưng từ miệng nói ra lại thay đổi. “Tôi bảo đảm, tôi nhất định sẽ không làm cho nó mang đến phiền phức trong nhà, nếu anh không thích chó, chỉ cần anh tới, tôi nhất định bắt nó mang đi, tuyệt đối không cho nó xuất hiện trước mặt anh được không?” Hàn Nhất Nhất nghĩ đến hấn không đồng ý, chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khẩn cầu, bắt cô để con chó nhỏ này ở bên ngoài. Nếu nó không gặp được người tốt bụng thu nhận và giúp đỡ, nó sẽ chết.

“Cô hôm nay làm sao lại dong dài như thế, lên xe!” Hạ Thiên Triệu biểu hiện ra sự không kiên nhẫn, ngữ khí che giấu bản thân muốn cự tuyệt lý do của cô.

Hàn Nhất Nhất còn không kịp ngẫm nghĩ ý tứ những lời này, Hạ Thiên Triệu lại một lần nóng nảy nói “Nếu cô không lên xe, tôi đem cô cùng con chó đều ném ở chỗ này.”

Sau khi Hàn Nhất Nhất hiểu ý rõ ràng lộ ra ý cười, nụ cười nhợt nhạt ngọt ngào và xinh đẹp như vậy.

Hạ Thiên Triệu nhìn lại có một tia say mê.

Hàn Nhất Nhất mở cửa sau xe ra, đem chính mình cùng con chó ngồi vào vị trí đằng sau.

Hạ Thiên Triệu vỗ mạnh tay lái một cái, trong đầu thầm lẩm bẩm một tiếng: “Hàn Nhất Nhất chết tiệt.”

“Tôi và con chó ngồi ở phía sau, như vậy con chó sẽ không lại ảnh hưởng đến anh.” Thanh âm của cô thản nhiên, tuy rằng không ngọt nhưng không lạnh.

Hạ Thiên Triệu đồng ý cho cô mang theo con chó đi, trong lòng cô ít nhiều có một ít cảm động. Chỉ ít tại một khoảng khắc, cô cảm thấy người đàn ông này cũng không giống cô tưởng tượng là vô tình như vậy.

Dưới chân núi, một đám con cháu nhà giàu tụ tập một chỗ.

“Chúng ta muốn thắng! Chúng ta muốn thắng! Chúng ta muốn thắng!” Một số cô nàng xinh đẹp mặc áo đuôi ngắn siêu gợi cảm, bên cạnh là xe thể thao xa hoa sánh đôi.

“Băng nhi, chờ anh, một vòng nữa, anh nhất định đi vào trước bên cạnh em.” Một người con trai bá đạo nói xong, ở trên miệng của cô ta dùng sức cắn một cái. “Không, em không muốn chờ anh.” Hạ Băng mở to mắt quỳên rũ cự tuyệt hấn.

“Tại sao?” Người con trai thật không ngờ cô ta sẽ cự tuyệt.

“Bởi vì em phải cùng điên cuồng với anh.” Cô ta ngẩng đầu, ngang ngược mà nói.

“Em không sợ?” Lần này người con trai trợn to mắt.

“Nơi này không có gì Hạ Băng em phải sợ.” Thân thể của cô ta dần hướng về phía thân thể hấn, phơi bày ra bên ngoài, chân dài cổ ý vô tình đụng tới chỗ đùi hấn.

Tay người con trai dùng sức ôm chặt eo nhỏ của cô ta càng thêm dán hướng về phía hắn. “Không nên làm thân thể tức giận, nếu không anh sẽ không khách khí.”

“Không khách khí thế nào chứ?” Ánh mắt của cô ta lớn mật dừng ở hắn.

“Tiểu yêu tinh!” Hắn sủng nịch nói, tay lại dùng sức bóp đùi của cô ta một cái.

“Anh xấu xa!” Cô ta sẵn giọng nũng nịu, sau đó đẩy thân thể hắn, mở cửa xe, ngồi ở trên vị trí ghế phụ lái

Người con trai lấy tay vuốt cằm chính mình, trong mắt lộ ra ý cười không đành lòng, “Thật sự là một cô gái có khả năng khiêu chiến, đêm nay tôi sẽ thu phục cô, nếu có thể một lần hành động thẳng được tâm hồn thiếu nữ, như vậy tôi trở thành con rể Hạ gia cũng không phải chuyện không có khả năng.”

Thời điểm khi hắn nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm mở cửa.

“Vù vù. . .” Tiếng gào chậm rãi biến mất, tốc độ xe lại đang không ngừng tăng tốc.

“A. . . A a a ! !” Hạ Băng ngửa đầu, lớn tiếng hét chói tai.

“Tiểu Băng, mau xuống dưới, mau xuống dưới! !” Người con trai quá sợ hãi.

Hạ Băng tiếp tục lớn tiếng la lên “A. . . A a a ! !”

Người con trai chậm rãi giảm tốc độ, cho dù không thắng cũng không thể làm cho Hạ Băng gặp chuyện không may, hắn dừng nghĩ có thể bình yên mà ở lại cái thành phố này. Mặc dù hắn cũng là con cháu nhà giàu nhưng cùng với Hạ gia so sánh, không phải một đẳng cấp Hạ Băng kêu một mồi, phát hiện hắn gương miệng vẻ mặt lo lắng, trong lòng cô ta khẽ động, xoay đầu hắn qua, hung hăng mà hôn

“Trời ơi, đại tiểu thư!” Chỉ tiếc lời của hắn căn bản không thể nói ra, nụ hôn của cô ta dùng sức mà xâm nhập, căn bản không để cho hắn cơ hội thở.

Người con trai sợ nhất chính là xe trước mắt, chân cũng không dùng sức phanh lại, chỉ chậm rãi giảm lên

“Dừng. . . dừng. . .” Người đàn ông muốn rời đi nhưng Hạ Băng giữ chặt khuôn mặt hắn.

Hạ Băng hứng thú tăng vọt, càng là kích thích cô ta càng cao hứng

“Em điên rồi sao?” Người con trai vừa có cơ hội thở dốc, sợ tới mức thất thanh kêu to, trong thanh âm có một tia sợ hãi, việc này dù sao cũng là đang liều mạng.

“Làm sao, anh sợ như vậy?” Hạ Băng có thích thú mà nhìn hắn.

“Em quá nghịch ngợm.” Người con trai ngăn chặn sợ hãi.

“Em còn có thể càng nghịch ngợm hơn.” Nói xong, tay cô ta với vào trong quần áo hắn “Tiếp tục lái xe, tốt nhất là càng nhanh càng tốt!”

Thanh âm của cô ta không có một chút sợ hãi, trừ bỏ chờ mong đó là cảm xúc mạnh mẽ.

“Em. . .” Người con trai có chút không thể nói gì, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Làm sao, không dám?”

“Làm sao có thể, anh không sợ mà.” Người con trai có chút chột dạ mà khoe sức, bảo hắn ở trước mặt Hạ Băng thừa nhận mình nhất gan, cũng quá là thương tổn đến mặt mũi đàn ông.

“Em thích anh như vậy, đủ đàn ông, đủ can đảm.” Cô ta tăng tốc hắn, cười đến mức khoa trương.

Tay cô ta mềm yếu không có xương, ở chỗ mẫn cảm của hắn nhẹ nhàng nắm bắt.

“Tiểu Băng. . .” Hắn lái xe, mà tay cô ta lại còn muốn không ngừng khiêu khích, trong tình huống như vậy, hắn làm sao có thể thanh tịnh như không chứ? “Em thích nghe anh gọi em Tiểu Băng, gọi lại. . .” Đầu lưỡi của cô ta nhẹ nhàng mà ở trên gương mặt hắn đi tới mà chuyển động lên xuống.

“Tiểu Băng . . . Tiểu Băng . . . Đừng như vậy. . . tiểu Băng . . .” Thanh âm của hắn dần dần mà nặng nề.

Hạ Băng thích thú lớn nhất là không ngừng khiêu khích cực hạn, càng là điểm yếu càng thích đùa, đùa càng hưng phấn, cô ta làm cho đàn ông vừa yêu vừa hận lại không thể buông tha.

“Trần Hường, chỉ là em thích, thích nhìn anh chết như vậy, thích chết như vậy. . .”

Toàn bộ thần kinh Trần Hường lại lần nữa nhanh chóng đóng băng, xem ra tiếng tăm Hạ Băng cũng không phải hư danh, muốn chơi cô ta cần phải trả giá.

“Có thích không?” Đôi mắt cô ta quuyền rũ như tơ, bàn tay nhỏ bé xoay tròn lên xuống

“Thích... Thích...” Tay hắn lái xe không dám buông lỏng. Thế nhưng loại kích thích không rõ ràng này làm cho toàn bộ thần kinh hắn đều lâm vào một loại trạng thái sắp bộc phát.

“Vậy thế này chứ?” Tay cô ta gắt gao nắm, vật trường đại của hắn truyền đến tê rần, nhưng cũng còn muốn thêm...

Tay Hạ Băng lại đột nhiên buông ra, lại gắt gao nắm.

“A... Trời ơi!!” Trần Hường hưng phấn mà nói lung tung.

Hạ Băng nhìn hắn dần dần lâm vào trạng thái bị mình khiêu khích, trong lòng cô ta cũng nhộn nhạo theo.

Cô ta lớn mật kéo một bàn tay hắn qua, đặt ở phía trước của cô ta

“Băng nhi, em...” Trần Hường quay đầu lại vừa thấy, phát hiện cô ta nhắm mắt, dùng tay hắn khê vuốt da thịt mềm mại nõn nà của mình.

“Ừm...” Cô phát ra âm thanh rất nhỏ, nói cho hắn, cô ta muốn thêm nữa...

“A...” Hạ Băng từ vị trí ghế phụ lái đổi tới vị trí người lái.

“Trần Hường, nhanh một chút...” Hạ Băng thét chói tai.

Tay Trần Hường đặt ở phía dưới của cô ta, nhìn thấy Hạ Băng hưng phấn, hắn đột nhiên có chút sợ hãi. Cô gái này thật là đáng sợ, nhưng lúc này hắn lại không dám dừng lại.

“Nhanh một chút, nhanh một chút nữa!” Nói xong, chân cô ta mạnh mẽ nhấn ga, tốc độ nhanh hơn, tốc độ xe thể thao “Vèo” một tiếng chạy rất nhanh.

“Băng nhi, em điên rồi!” Ánh mắt Trần Hường có chút hoảng sợ, việc này thật là liều mạng, tay hắn cũng không dám động dấy nữa, hắn sợ cô gái này thật sự sẽ đùa chết mình.

“Đừng dừng, đừng có ngừng...” Hô hấp cô ta nặng nề. “Nhanh, gắng sức nhanh!”

Trần Hường nhìn thấy Hạ Băng đã giống điên cuồng, hắn sợ sệt, cô gái như vậy, chính là cho hắn mượn cái can đảm, hắn cũng không dám muốn.

“Ừm...” Hạ Băng hưởng thụ phát ra âm thanh. “Trần Hường, cho em... di chuyển nhanh một chút...”

Trần Hường từ từ nhắm hai mắt, ngón tay dùng sức tốc độ nhanh hơn.

“A...” Cô ta điên cuồng mà thét chói tai, xe thể thao phóng cũng nhanh hơn.

Trong lòng Trần Hường hung ác, không cảm nhận gì ở cô ta, hắn mạnh mẽ rút tay mình ra.

Phía dưới Hạ Băng một khoảng trống rỗng, tay cô ta một trận run rẩy, hơi mất tay lái, xe đi tới một góc cây đại thụ, chỉ nghe tiếng hai người nào đó thét chói tai.

Biệt thự Hạ Thiên Triệu.

Hàn Nhất Nhất về đến nhà cũng không nghỉ ngơi, nhanh tìm thức ăn cho con chó, tắm rửa chải đầu cho nó.

Lúc tắm rửa, con chó nghịch ngợm bắn nước tung tóe lên người cô, vài sợi tóc trên trán cũng bị ướt nhẹp, cô khẽ nâng tay lên mà lau một cái, Hạ Thiên Triệu tựa vào cánh cửa cứ như vậy nhìn cô vội đến vội đi, nhưng khóe miệng lại vô ý lộ ra vài phần ý cười.

“Về sau tao nên gọi mày thế nào đây?” Cô kì cọ, đột nhiên nhớ tới hẳn là nên cho nó một cái tên

“Con vật phiền toái.” Hạ Thiên Triệu ở phía sau vừa nhin không được nói.

Hàn Nhất Nhất quay đầu lại, phất tay làm nước trên tay dính lên áo hần, không khách khí đáp lại “ Nó không phải là con vật phiền phức đâu.” Trong giọng nói lại có chút hờn dỗi.

Giờ khắc này, cô biểu lộ cảm xúc tự nhiên như vậy, đã quên người đàn ông kia là Hạ Thiên Triệu.

Cô lại một lần nữa xoay người, tiếp tục giúp con chó tắm rửa, coi như chuyện vừa rồi không xảy ra. Hạ Thiên Triệu đứng ở cửa, cười ra tiếng, muốn giận nhưng lại giận không được, thậm chí hẳn còn có một tia thích thú.

“Bộ lông trên người mày đều là màu trắng, mặc dù rất thưa thớt, nhưng thực đáng yêu, gọi mày Tiểu Khả Ái đi!”

Con chó lắc đầu, nước bắn tung tóe lên người cô.

“Ha ha... Tiểu Khả Ái... Thật sự là buồn cười chết vì cô, con chó này thật không xứng với tên đó.” Hạ Thiên Triệu vô tình nói.

“Anh thật dong dài!” Hàn Nhất Nhất khinh bỉ hẳn một cái.

“Đáng chết, cô đừng không biết tốt xấu, đừng quên tôi mới là chủ nhân các cô, cô có thể ở nơi này cho nó tắm rửa, đó là nhân từ của tôi, đừng tưởng rằng cô bị ốm tôi không dám làm gì cô!” Cư nhiên dám nói với Hạ Thiên Triệu hẳn hai chữ dong dài, thật sự là to gan lớn mật.

“Chó ngoan, mau nói với anh ta cảm ơn!” Hàn Nhất Nhất ôn nhu nói với con chó, mà con chó tựa hồ rất thông minh, lớn tiếng với Hạ Thiên Triệu mà sửa “Gâu... Gâu”

Nhìn đến cảnh này, Hạ Thiên Triệu thật muốn đi tới bóp cằm cô gái này.

“Không được sửa!”

“Gâu.. gâu...” Con chó dường như không hiểu, nó chỉ hiểu Hàn Nhất Nhất.

“Sửa nữa. Tao bảo người lột da của mày!” Hạ Thiên Triệu tức giận đến mặt đều cau lại, chẳng lẽ ngay cả con chó Hàn Nhất Nhất nuôi cũng dám giương nanh múa vuốt với hẳn?

Hàn Nhất Nhất nghe được lời hẳn nói, không nín được cười lên tiếng.

Hạ Thiên Triệu dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô, cô gái này vẫn còn có thể cười được?

“Cười nữa, ngay cả cô lẫn con chó, tôi đều lột da!” Hẳn nói. Ở trước mặt cô mà mất mặt như vậy, thật là không còn thể diện.

“Chó ngoan!” Tay cô khẽ vuốt trên người nó, nó lập tức nghe lời không sửa, khóe miệng Hàn Nhất Nhất cười càng tươi.

“Lông trên người thật trắng, tao gọi mày Tiểu Bạch đi.” Hàn Nhất Nhất tiếp tục nói chuyện đặt tên với con chó.

“Tiểu Bạch.” Có chút chua xót mà nói.

“Về sau gọi mày Tiểu Bạch.” Hàn Nhất Nhất lại một lần nữa nhắc lại, không thêm hề để ý Hạ Thiên Triệu, cô tiếp tục vui vẻ cùng Tiểu Bạch.

Hạ gia.

Hạ Trảm Bằng cùng Hạ phu nhân từ Bỉ trở về, vẻ mặt hai người đều cứng đờ.

A Kim chết, Hạ Băng tai nạn ô tô, một loạt sự việc này đều làm cho Hạ Trảm Bằng đau đầu. Việc khiến cho Hạ phu nhân đau đầu nhất đó là A Kim tự sát, trong lòng bà ta vô cùng đau đớn.

“A Kim, cái chết của cậu sẽ không vô ích.” Hai tay của bà dùng sức đan vào nhau, trong ánh mắt hiện lên sự hung ác chưa từng thấy.

“Ông Trương, chuẩn bị xe!” Hạ Trảm Bằng đến biệt thự liền không có cách nào ở lại thêm.

“Dạ, ông chủ.” Ông Trương nhận lời nói.

“Ông ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc đi!” Hạ phu nhân nhẹ giọng an ủi.

“A Kim đã chết, Hạ Băng luôn gây chuyện rắc rối khắp nơi, tôi làm sao nghỉ ngơi tiếp” Tay trái ông nhin không được dùng sức đánh một cái vào tay phải.

“Ông để tôi giúp ông giải quyết chuyện này.” Hạ phu nhân dịu dàng nói “Hạ Băng bên kia ông đi xem trước một chút, đầu tiên tôi giúp ông đến hỏi về chuyện A Kim, ông xem có được không?”

“Nếu không, chúng ta đổi đi, chuyện A Kim không đích thân hỏi đến, trong lòng bất an, anh ta theo tôi nhiều năm như vậy, vậy mà...” Hạ Trảm Bằng nói không được.

“Đây chính là tạm thời, Bằng Bằng dù sao cũng là thân thích, nếu không đi, không chừng em Bích sẽ tưởng tôi không cho ông đi.” Bà mang Ngải Châu Bích ra, thu xếp việc nhà ổn thỏa.

Hạ Trảm Bằng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là đồng ý với Hạ phu nhân.

Về việc A Kim chết, Hạ Trảm Bằng tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, đối với cô gái Hàn Nhất Nhất này, ông cũng nhất định phải xem thế nào, rốt cuộc có ma lực gì làm cho đứa con mình ngay cả A Kim cũng nhả tâm xuống tay

Tại biệt thự Hạ Thiên Triệu.

Tiểu Bạch đến khiến cho vẻ mặt Hàn Nhất Nhất Nhất sáng rạng như ánh mặt trời, tinh thần cũng tốt so với lúc đầu.

Hạ Thiên Triệu cũng không ràng buộc cô nữa, nhưng muốn ra khỏi biệt thự, phải có hân đồng ý. Thế nhưng cả hoa viên biệt thự, cô có thể mang theo Tiểu Bạch chạy nhảy mọi nơi.

“Tiểu Bạch, chạy chậm một chút, chúng ta nhìn đây là hoa gì?” Cô thực hưng phấn mà chạy đến một dải hoa trắng tinh trước mặt.

“Ừm, rất thơm mát!” Mắt cô khép hờ, nhẹ nhàng mà cảm nhận mùi hoa

Tiểu Bạch ngồi xổm gần chân cô, cũng học bộ dáng của cô nhắm mắt lại, lưỡi thè ra đáng yêu.

“Đây là diên vĩ trắng (white iris), tượng trưng tình yêu say đắm, trong sáng chân thật nhất. Hạ Thiên Triệu người vô tình vô nghĩa như vậy lại thích diên vĩ, thật không thể hiểu được.” Cô thầm thì.

Tiểu Bạch dụi đầu vào chân cô, ngoe nguẩy ra vẻ làm nũng, giống như là muốn cô đừng nghĩ nhiều như vậy.

Cô ôm Tiểu Bạch vào lòng, đi dọc theo luống hoa diên vĩ, bỗng nhiên có con bướm màu lam bay qua, tôn lên vẻ đẹp đặc biệt.

Hàn Nhất Nhất cơ hồ như đang đắm chìm vào không khí tĩnh lặng của buổi chiều.

“Hàn tiểu thư!” Có người ở gọi tên của cô.

Hàn Nhất Nhất xoay người, thấy một gã vệ sĩ mặc đồ đen đến gần cô, cô dừng bước, ôm con chó nhỏ, hướng về phía hân mỉm cười thân thiện

“Có việc gì sao?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng chậm rãi mà ấm áp.

Nhưng mặt vệ sĩ lúc này bỗng nhiên đỏ bừng lên. Giờ khắc này, dường như cô không hề có một chút gì khiến người ta chán ghét, trước mặt hân là cô gái xinh đẹp, khuôn mặt lộ vẻ thân thiện mà mỉm cười hồn nhiên, rất ăn ý với màu trắng của hoa măng diên vĩ.

“Có người đến gặp Hàn tiểu thư, tôi đến gọi cô trở về.” Vệ sĩ cúi đầu, hắn không dám nhìn Hàn Nhất Nhất, hắn không quen xúc động như vậy.

“Có người đến gặp tôi sao?” Hàn Nhất Nhất có chút hoài nghi, dù sao ở biệt thự Hạ Thiên Triệu, người quen biết cô ít lại hiếm, cô lại không có người bạn thân nào, lập tức, cô lại phản ứng lại, hỏi: “ Là Ưông tiểu thư đến đây sao!”

Biết cô ở trong này, là bạn thân của cô, cũng chỉ có Giai Trùng.

“Cô cứ về là biết.” Vệ sĩ đáp.

“Cảm ơn anh!” Hàn Nhất Nhất cúi đầu, ôm Tiểu Bạch đi về phía đại sảnh biệt thự.

“Hàn tiểu thư.” Vệ sĩ gọi cô lại

Cô quay đầu lại, hoài nghi mà nhìn hắn.

“Tôi là A Thất, nếu Hàn tiểu thư về sau có chuyện gì, có thể tìm tôi, tôi sẽ coi cô như Hạ thiếu gia, tôn trọng và trung thành với cô.” Trên mặt hắn tất cả đều là tin tưởng vững chắc và chân thành.

Hàn Nhất Nhất cười, nụ cười ngọt ngào “Cảm ơn anh, A Thất!”

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy không phải Ưông Giai Trùng, mà là Hạ phu nhân.

Đôi mắt của cô hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, cô nói nhỏ “ Hạ phu nhân, chào!”

Hạ phu nhân nhìn thấy cô, tựa như có gai trong mắt, nhìn thế nào không vừa mắt như thế.

“Cô là giúp việc nơi này, ai cho phép cô nuôi chó!” Thanh âm của bà không hờn giận, tay dùng sức đập trên bàn.

Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, không có ý buông ra, chỉ nhẹ giọng mà nói: “ Thật xin lỗi, Hạ phu nhân!”

“Người đâu, đem con chó này ném đi cho ta!” Bà lớn tiếng cả giận nói.

“Phu nhân, chuyện gì!” Lập tức hai vệ sĩ mặc đồ đen đi vào

“Con chó này, ném ra cho ta, Thiên Triệu ghét nhất vật nuôi, ta tuyệt đối không có phép nha đầu này ở trong này làm chủ.” Bà nghiêm khắc, thanh âm vô cùng uy chấn.

“Hạ phu nhân, không được, Tiểu Bạch là Hạ tiên sinh đồng ý mới mang về, xin bà cho nó ở lại chỗ này đi, nó rất nghe lời, tôi bảo đảm nó sẽ không mang đến cho Hạ tiên sinh cùng Hạ gia phiền phức gì.” Hàn Nhất Nhất cực lực mà giải thích, ôm thân thể Tiểu Bạch càng chặt.

“Phiền phức? Cô có biết hay không, cô chính là phiền hà Hạ gia, con chó của cô cũng giống cô, đều là làm phiền Hạ gia, trước tiên giải quyết chó của cô, giải quyết người của cô nữa!” Trong mắt bà lộ ra sát ý lạnh lùng.

“Không... Đừng...” Cô lắc lắc đầu.

Hạ phu nhân đưa mắt ra hiệu cho vệ sĩ, mạnh mẽ giật Tiểu Bạch rời khỏi Hàn Nhất Nhất.

“Không được lấy đi Tiểu Bạch, không được...”

“Gâu gâu... Gâu gâu...” Tiểu Bạch biết những người này muốn tách nó cũng chủ nhân ra, cũng trở nên cực kỳ không bình tĩnh, bắt đầu lớn tiếng mà sủa.

Tiểu Bạch kêu một tiếng, vệ sĩ không chút do dự ột đám, đánh trúng đầu Tiểu Bạch.

“Đừng làm hại nó, xin các anh! Không được làm hại nó.” Hàn Nhất Nhất mở miệng, lớn tiếng mà nói. “ Các anh bắt nó thả đi là được rồi, không cho nó tiến vào nơi này, nhưng xin đừng làm hại nó.”

“Tiểu Bạch, đừng kêu nữa!” Cô nói với Tiểu Bạch, tuy rằng nó không hiểu, nhưng cô hy vọng nó có thể giống như có thể hiểu được ý của cô. Cô biết, giờ phút này, nếu muốn cứu mạng Tiểu Bạch, cô phải từ bỏ tranh giành Tiểu Bạch, bằng không chọc giận Hạ phu nhân, không chừng sẽ giết chết Tiểu Bạch.

Nghĩ đến chuyện này, Hàn Nhất Nhất toàn thân rét run

Thấy vệ sĩ đi ra ngoài, Hạ phu nhân đi lên trước, muốn nói với Hàn Nhất Nhất lại thôi, chỉ phải hai bàn tay “Không biết tốt xấu là gì!” Bà lộ ra một mặt hung ác

Hàn Nhất Nhất bùm mặt cái gì cũng không có nói, chỉ lặng lẳng mà nhìn bà.

“Cô đừng dùng loại ánh mắt mê hoặc người này nhìn tôi, cô mê được con tôi, không mê được bà già này.” Bà khinh thường mà châm biếm, “Bộ dạng cô xấu như vậy, dựa vào cái gì ở lại chỗ này.”

“Phu nhân hiểu lầm, tôi chỉ là nữ giúp việc nơi này, tôi cũng biết mình xấu, ngay cả rách giầy cho Hạ thiếu cũng không xứng.” Giọng nói của cô nhẹ như vậy, không có một chút hờn giận, Hạ phu nhân ở đây tức giận cô, nhưng cô chỉ thờ ơ mà đáp lại. Những lời này cũng từng là lời Hạ Thiên Triệu nói với cô

“Đừng tưởng rằng cô nói như vậy, tôi sẽ buông tha cô, sẽ nghĩ cô là một người có chừng mực, sẽ cho rằng cô sẽ không quyến rũ con tôi, cô nghĩ sai rồi.”

“Phu nhân quá xem nhẹ Hạ thiếu gia rồi, Hạ thiếu gia là ai, phu nhân hẳn là rất rõ ràng, sao anh ấy có thể coi trọng loại người xuất thân hèn kém như tôi.” Hàn Nhất Nhất nói cũng là thật, cô cũng chưa từng nghĩ tới muốn quyến rũ Hạ Thiên Triệu, càng không nghĩ mình sẽ thích Hạ thiếu. Về phần Hạ thiếu thích cô hay không, cô trước giờ chưa từng nghĩ đến.

“Hàn Nhất Nhất, cô đừng giả bộ ở trước mặt tôi, cô hiểu rõ, cô còn nhỏ mà đã dùng thủ đoạn để dụ dỗ đàn ông. Đàn ông như Hạ thiếu thế này, đàn bà với nó cũng chỉ là quần áo, nhưng nếu như quần này mang theo dao, làm bị thương người bên cạnh Hạ thiếu, tôi Dương Tình tuyệt đối sẽ không bỏ qua quần áo đó.” Bà thấp giọng lạnh lùng.

“Tôi không rõ ý phu nhân.” Hàn Nhất Nhất quả thật không biết mình làm hại đến ai, cô cũng chưa bao giờ nghĩ muốn đi hại ai, duy nhất một lần đã từng có ý định giết người cũng chỉ đối với kẻ suy đồi Hàn Chí Viễn kia.

68. Chương 68: Uy Hiếp Chạy Trốn

“Không rõ?” Hạ phu nhân cười lạnh, “Tuy rằng diện mạo quả thật vô cùng xấu xí, nhưng lại tự cho bản thân là ngây thơ thanh thuần, thực sự là một tiểu tiện nhân từ trong xương cốt.”

Đối mặt với lời nói hung hăng dọa người của Hạ phu nhân như vậy, Hàn Nhất Nhất lựa chọn im lặng.

Ở trong mắt người ngoài, Hạ phu nhân luôn luôn dịu dàng trượng khí, nhưng phẩm chất ấy của bà lúc gặp Hàn Nhất Nhất lại hoàn toàn không còn, ngay cả bản thân bà cũng ngạc nhiên, vì sao Hàn Nhất Nhất này luôn dễ dàng khiến bà cảm thấy thất thố như vậy?

“Bị tôi nói trúng rồi sao? Câm rồi sao!” Sự chế giễu của Hạ phu nhân khiến bà càng nhìn càng thêm mất đi phong cách quý phái, dường chính bà ta cũng hoàn toàn quên bản thân dường dường là Hạ phu nhân.

“Phu nhân nếu đã nghĩ vậy, bà cứ cho là như vậy đi.” Thực ra, cô thầm nghĩ muốn im lặng, thế nhưng bà ta tốt xấu gì cũng là trưởng bối, không thể khiến bà ấy khó xử như vậy.

“Không phải là tôi cho rằng là như vậy, mà thực sự chính là như vậy, cô đem theo cái áo khoác đính tán này khiến Hạ gia chúng ta bị thương, ngày hôm nay tôi đến, chính là xử lý cái áo khoác này của cô.”

“Phu nhân, bà nói rõ ràng ra đi.” Hàn Nhất Nhất biết, Hạ phu nhân từ trước đến nay không thích cô, nếu như bà có thể thành công khiến cô rời khỏi đây, như vậy, cô nguyện ý phối hợp, bà cũng đỡ mệt nhọc.

“Tôi muốn cô rời khỏi đây, rời khỏi Hạ gia, cô muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể cho cô!” Hạ phu nhân trực tiếp nói ra.

“Được, chỉ cần phu nhân có thể để tôi rời khỏi nơi này, tôi nhất định rời đi, đồng thời một phần tiền tôi cũng không cảm.” Hàn Nhất Nhất bình tĩnh mà nở nụ cười.

Hạ phu nhân nghe được câu trả lời chắc chắn mà rõ ràng của cô như vậy, nhưng lại không rõ mình phải làm gì.

Bà muốn làm thế nào để Hàn Nhất Nhất sớm rời đi, mà Thiên Triệu cũng không biết, sau đó, bà còn muốn làm sao ngăn Hạ Trầm Bằng hỏi đến cái chết của A Kim và gặp mặt Hàn Nhất Nhất?

Bà hiện tại có khả năng đem Hàn Nhất Nhất rời đi, nhưng cần phải có kế hoạch chu đáo. Để Hàn Nhất Nhất rời khỏi biệt thự không có bất kỳ vấn đề gì, thế nhưng con trai bà trở về hỏi đến việc ra đi của cô, nhất định sẽ biết do bà làm. Ngộ nhờ nó lại vì Hàn Nhất Nhất mà trở mặt với bà thì quả thật không ổn, lại khiến cho Hạ Trầm Bằng nghi ngờ hơn thôi, lại còn phá hoại tình cảm lúc đó giữa bà và con trai sao?

Hạ phu nhân lúc này đột nhiên cảm thấy bất lực. Bà thực muốn trục xuất người đàn bà này, cũng tính toán muốn giết chết cô ta, thế nhưng cô ta không những không chết, trái lại còn hại chết A Kim trung thành nhất của bà. Giọng điệu này, bà sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Tốt, cô nhớ kỹ những lời cô đã nói ngày hôm nay, tôi sẽ lại đến tìm cô, nếu như cô thực sự còn muốn bỏ trốn, tôi sẽ làm như cô mong muốn, nếu như cô chỉ là dùng một chiêu này trì hoãn lại, cô nhất định sẽ hối hận.”

Trước khi Hạ phu nhân rời đi, còn quay đầu lại vừa quăng lại một câu nói: “Cô tốt nhất nhớ kỹ những lời hôm nay tôi nói, bất luận có chuyện gì cũng phải rời khỏi Hạ gia, bằng không tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết.”

Hàn Nhất Nhất đọc được từ trong ánh mắt của bà sự căm ghét và hoang mang, cô không có cách nào hiểu được ánh mắt ấy, bởi vì cô không biết bản thân rốt cuộc đã làm gì khiến Hạ phu nhân căm ghét mình như vậy.

Hạ phu nhân ngồi vào xe, xe vừa lăn bánh, bà đang chuẩn bị đóng cửa sổ xe, lại phát hiện một người phụ nữ đang đi về phía biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Người phụ nữ kia, bà hình như từng gặp ở đâu đó?

“Lão Trương, dừng xe!” Hạ phu nhân vừa nói xong, chiếc xe ngay lập tức dừng lại.

Không kịp chờ tài xế giúp bà mở cửa xe, bà tự mình nắm lấy tay nắm cửa, xoay bóng lưng kia lại kêu lên: “Ông tiểu thư!”

Ông Giai Trùng nghe thấy tiếng gọi, lập tức ngừng lại, quay đầu lại phát hiện là Hạ phu nhân, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

“Hạ phu nhân!” Cô ta đi tới bên cạnh Hạ phu nhân một cách chậm chạp mặc dù khoảng cách giữa bọn họ cũng không xa.

“Cô lại tới thăm chị em của cô sao?” Trong mắt của bà có ý cười sâu xa, ý cười này hàm chứa đầy không ngạo. Nhìn cô gái này, trong lòng bà đã nảy lên một loại kế hoạch khác.

“Đúng vậy, phu nhân nói quả thật chính xác.” Cô ta mỉm cười ngọt ngào.

“Ông tiểu thư bình thường hay tới đây?” Bà ta thăm dò tình hình mà hỏi thăm, nhưng trong lòng bà biết rất rõ, cô Ông tiểu thư này chẳng qua là trùng ý con trai của bà.

“Ừm, đến thăm Nhất Nhất, và Thiên Triệu.” Nói xong, cô ta ngượng ngùng cúi đầu.

“Hình như cô cũng không biết, người chị em tốt kia của cô rõ ràng là người hầu, lại lên lút...” Lời nói của Hạ phu nhân chỉ nói một nửa.

“Phu nhân, bà nói vậy là ý gì, Giai Trùng vẫn chưa hiểu, mong bà chỉ bảo rõ ràng.” Ông Giai Trùng nghi hoặc nhìn Hạ phu nhân.

“Nếu Ông tiểu thư có hứng thú, như vậy chúng ta đến nơi khác trò chuyện, thế nào?” Hạ phu nhân quả là thông minh, Ông Giai Trùng liếc mắt liền hiểu rõ.

“Vâng ạ, cháu vẫn muốn đến thăm hỏi bác gái, thế nhưng Thiên Triệu luôn luôn bận rộn nhiều việc, cho nên còn chần chừ chưa có đi, vẫn xin bác gái tha thứ.” Lời nói của cô ta thật ngọt, cẩn thận quan sát biểu tình của Hạ phu nhân, phát hiện bà ấy cũng không có bất mãn, trong lòng cũng thoải mái một chút.

“Đứa con này của ta chính là quá bận, sau này nếu cháu muốn đến Hạ gia chơi, thì cứ đến với bà già này, không cứ gì phải cùng Thiên Triệu đến.” Hạ phu nhân lôi kéo tay cô ta, thân thiết nói chuyện. “Thực sự có thể chứ?” Ông Giai Trùng ngược lại cầm lấy tay của Hạ phu nhân, kích động không ngớt.

“Nhìn cháu vui chưa kìa, đương nhiên là thật, chỉ cần cháu không chê bà già hết thời này có chút dong dài, sau này cháu cứ đến Hạ gia với ta.” Biểu tình thân thiết của Hạ phu nhân thực khiến cho nhiệt tình giữa hai người càng phân tán ra.

Ông Giai Trùng sau một lúc cao hứng cũng chẳng biết làm thế nào cho phải, nếu như cô ta có thể đối phó lại Hạ phu nhân, như vậy cô ta gả cho Thiên Triệu cũng chỉ còn một bước không xa, nghĩ đến vậy, cô ta như mở cờ trong bụng.

Ngồi trên xe của Hạ phu nhân, bọn họ thân thiết mà tán gẫu chuyện nhà, giống như cô ta đã là Hạ thiếu phu nhân của Hạ gia vậy.

Mà Hàn Nhất Nhất lúc này, đang điên cuồng mà tìm kiếm bảo vệ lúc này, cô muốn biết lúc này Tiểu Bạch ở chỗ nào?

“Tiểu Bạch không có việc gì, nó không có việc gì.” Ở trong lòng cô không ngừng tự an ủi bản thân.

Đương lúc cô đưa mắt tìm kiếm, A Thất liền gọi cô, “Hàn tiểu thư.”

Cô quay đầu lại, thấy chính là A Thất đang ôm Tiểu Bạch, mỉm cười mà nhìn về phía cô chào hỏi.

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!” Cô mặc kệ hình tượng, rất nhanh chạy tới, từ trên tay A Thất ôm lấy Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hướng về phía cô rưng rưng kêu lên, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng an ủi cô.

“A Thất, cảm ơn anh đem Tiểu Bạch về bên cạnh tôi, cảm ơn! Hàn Nhất Nhất liền nói vài tiếng cảm ơn, ngoại trừ cảm ơn ra, cô tìm không thấy từ khác thay thế thích hợp hơn nữa.

“Con chó này vốn là của Hàn tiểu thư, chỉ là tôi đem nó về với chủ mà thôi.” Hắn lễ phép định quay đầu đi.

Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, tiếng cười trong trẻo vang lên.

A Thất nhìn cô vui vẻ cười, cảm giác thỏa mãn có một không hai. Cảm giác này thật khiến cả thể xác tinh thần của hắn đều như tràn ngập năng lượng và vui sướng.

Quán café Tĩnh Bí, Hạ phu nhân và Ông Giai Trùng mỗi người một ly, nhẹ nhàng nói ngắn gọn.

“Giai Trùng, có thời gian đến Hạ gia, bác pha cafe cũng không tồi.” Hạ phu nhân khai mào.

“Về sau Giai Trùng nhất định phải theo bác gái học hỏi nhiều, như vậy khí chất Giai Trùng mới có thể từ từ nâng cao”

“Đúng vậy, để nắm được lòng đàn ông, phải học rất nhiều đấy.” Hạ phu nhân dùng thìa nhẹ nhàng khuấy cafe.

“Còn xin bác gái chỉ bảo một ít, đối với Thiên Triệu, cháu không nắm bắt được.” Lúc này, cô ta muốn phải lấy lòng Hạ phu nhân. Cô ta tin bà tìm cô ta đến uống cafe tuyệt đối không phải chuyện đơn giản như vậy. Đã như vậy, không bằng cô ta thẳng thắn thành khẩn một chút, chiếm được tín nhiệm của Hạ phu nhân.

“Con bác, bác rất rõ, đàn bà bình thường rất khó đối phó, cho dù tới Hạ gia rồi, cũng sẽ không vượt qua ba tháng.”

“Cháu thật lòng yêu Thiên Triệu, cho dù không kết hôn, chỉ cần ở bên người anh ý, cháu cũng thấy đủ.” Ông Giai Trùng nhấp một chút cafe.

“Đàn bà yêu con bác nhiều lắm, đàn bà muốn gả cho con bác lại khó đếm được. Phải biết rằng, chỉ cần kết hôn với con bác, cho dù là ly hôn, cũng có thể được phí ly hôn đáng kể.” Tất cả điều này Hạ phu nhân nói là sự thật. “Cho nên có đôi khi, đối với đàn bà bên người Hạ Thiên Triệu, bác có phần khinh thường và mỉa mai.”

“Cháu biết, nhưng phu nhân, cháu yêu Thiên Triệu, thật sự không liên quan gì đến tiền, cháu cũng có thể cùng anh ý chịu khổ cả đời.” Cô ta kiên định trả lời, trong mắt không có một chút hoài nghi.

“Nếu cháu quyết định yêu con bác, vậy cháu phải hy sinh rất nhiều, cháu có thể làm không?” Hạ phu nhân bắt đầu chuyển đề tài, bà thấy cô gái này là thật lòng yêu Hạ Thiên Triệu, nhưng bà cũng rõ, con trai của bà rất khó sẽ yêu cô gái giống như Ưông Giai Trùng.

“Cháu không sợ hy sinh, cháu sẽ nghe theo lời bác gái.” Cô ta lễ phép nói.

“Bác chỉ là mẹ của Thiên Triệu, Thiên Triệu muốn kết hôn với dạng đàn bà nào, bác sẽ không can thiệp. Cho nên rất nhiều lúc cháu phải dựa vào chính mình, dù sao cháu phải cùng rất nhiều phụ nữ tranh một người đàn ông, muốn đánh bại những người đó không phải dễ dàng.”

“Vâng, cháu biết, hiện tại còn có vài đối thủ mạnh, cô người mẫu xinh đẹp Kily và ngôi sao ca nhạc Ngô Tịnh, gần đây Thiên Triệu tìm nhiều nhất là hai bọn họ.” Cô ta khẽ ngả lòng.

“Ha ha...” Bà khẽ bật cười

“Bác gái, chẳng lẽ cháu nói sai rồi sao?” Nhìn Hạ phu nhân cười, Ưông Giai Trùng có chút căng thẳng.

“Bọn họ đều là gặp dịp thì chơi, cho dù lấy về cũng sẽ không vượt quá ba tháng, cháu phải cẩn thận, cô lẽ là một người khác.” Bà giả bộ hờ hợt.

“Chẳng lẽ gần đây Thiên Triệu đổi bạn gái mới sao?” Ưông Giai Trùng căng thẳng.

“Không có.” Hạ phu nhân trả lời thẳng.

“Vây...”

“Ở biệt thự con bác, rất ít đàn bà có thể ở đó vượt quá ba ngày.” Hạ phu nhân nói xong nhẹ nhàng mà uống một ngụm cafe.

“Bác gái, không phải... điều đó không thể!” Ưông Giai Trùng không muốn tin. Mặc dù trong lòng cô ta có lẽ là trước đây đã hoài nghi, nhưng cô ta không muốn chấp nhận sự thật như vậy xảy ra, cô ta tình nguyện chọn giả vờ ngốc.

“Cháu là người thông minh, hẳn là cháu hiểu được.”

“Nhất Nhất từng nói với cháu, cô ý không thích Thiên Triệu.”

“Tuy rằng bộ dạng Hàn Nhất Nhất không bằng cháu. Nhưng trên người cô ta cũng có điểm hấp dẫn đàn ông, con bác sẽ không vô duyên vô cớ đem một cô gái giữ ở bên người. Chỉ có hai lí do. Một là yêu cô ta, hai là lí do khác...” Bà cố tình muốn Ưông Giai Trùng hứng thú.

“Vây một lí do khác đâu?” Ưông Giai Trùng cầm chặt cốc cafe, tay lập tức run rẩy.

“Một lí do khác chính là... nó yêu cô gái kia, nhưng bản thân không biết hoặc là không muốn thừa nhận, giống như cháu không muốn chấp nhận Hàn Nhất Nhất quyến rũ con bác.” Hạ phu nhân nhìn thấu tất cả, tuy rằng bà không dám khẳng định Hạ Thiên Triệu có trăm phần trăm yêu Hàn Nhất Nhất hay không. Nhưng bà dám khẳng định là Hàn Nhất Nhất nhất định có vài điểm hấp dẫn, mà Hàn Nhất Nhất tính tình lạnh lùng, làm cho con bà nhất thời chinh phục không được mà thôi.

Mặc kệ như thế nào, Hàn Nhất Nhất đều đã là tình địch của Ưông Giai Trùng. Hơn nữa bà phải làm cho bọn họ trở thành tình địch. Như vậy bà mới có kết quả mong muốn.

“Cháu và Nhất Nhất là chị em, cô ý từng nói không thích Thiên Triệu, cô ý đã đồng ý với cháu, muốn giúp cháu gả cho Thiên Triệu.” Cô ta lăm bắm tự nói.

“Giúp thế nào? Cô ta giúp cháu cái gì?” Hạ phu nhân tò mò hỏi lại.

“Cô ấy...” Trong lòng Ưông Giai Trùng thực ra rất hiểu. Lâu như vậy, Hàn Nhất Nhất cũng không giúp cô ta, cũng không giúp cô ta vào biệt thự. Còn có sáng ngày đó, cô thấy chuyện xảy ra giữa Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất, vậy mà Hàn Nhất Nhất còn là nước sốt cà chua dính vào.

“Cháu từ từ nghĩ lại đi, bất kì lúc nào muốn uống cafe đến Hạ gia tìm bác!” Tay bà nhẹ nhàng đặt ở tay cô ta, giảm bớt lo lắng trong lòng cô ta.

Trong phòng bệnh viện tư gia xa hoa.

“Ông, ông đã đến rồi!” Ngải Châu Bích lập tức cười, mặt nghênh lại.

Hạ Trảm Bằng hé mặt ra, con gái liễu lĩnh này, cho ông vô số họa. Đôi khi ông thực hận không thể một phát súng bắn chết cô ta quên đi.

“Ông, lần này Bằng Bằng bị thương rất nặng, nhất định phải thay nó dạy bảo cho tốt, bằng không Bằng Bằng chúng ta oan ức quá.” Ngải Châu Bích lấy tay lau khóe mắt, đau lòng không thôi.

“Dạy bảo? Tôi dạy bảo trước yêu nghiệt này đã.” Hạ Trảm Bằng đi đến giường bên cạnh, giận dữ nói.

Hạ Bằng ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhìn cha tức giận, một câu cũng không nói.

“Bằng Bằng, con làm sao vậy?” Ngải Châu Bích nhìn tình trạng con gái, không biết nguyên nhân.

“Hạ Bằng, con trai Trần thị đã chết, nghiệp trưởng này sớm hay muộn sẽ tính trên đầu của con, lần này mẹ không giúp được con.” Lúc Hạ Trảm Bằng nghe được tin này, phần nộ nghiêng răng, chơi cái gì không tốt, tự nhiên chơi trò chơi tốc độ. Cho dù bản thân chưa chết, nhưng đã kéo theo một người chịu tội thay.

“Ông, tay Bằng Bằng cũng gãy xương, ít nhất cũng phải nằm ở trên giường một tháng, bọn chúng biết sai rồi. Hơn nữa nếu con trai Trần thị kia không lôi kéo Bằng Bằng đi chơi, cậu ta làm sao chết, Bằng Bằng chúng ta làm sao phải bị thương đâu?” Ngải Châu Bích đứng ở bên con gái, đổ tất cả tội lỗi cho Trần Hưởng.

Hạ Trảm Bằng tát một cái lên mặt Ngải Châu Bích, không có báo trước.

“Ông... ông đánh tôi?” Ngải Châu Bích không thể tin được mà khóc, chồng tự nhiên ra tay đánh bà ta.

“Tôi đánh bà đấy! Lúc này bà còn không biết bản thân sai ở đâu, con như vậy đều do bà làm hư, cục diện rối rắm này, các người tự giải quyết!” Hạ Trảm Bằng giậm chân.

Giận dữ, Hạ Trảm Bằng và vệ sĩ đá cửa đi ra ngoài. Hạ Bằng mắt lạnh lùng nhìn thấy cha vội vàng đến cũng vội vàng đi.

“Hàn tiểu thư, chúng ta đi thôi!” A Thất đứng cách Hàn Nhất Nhất không xa điềm đậm nói.

“Đi đâu?” Trong nháy mắt cô có chút nghi ngờ, cô cũng không có nói qua hôm nay muốn đi ra ngoài, mà Hạ Thiên Triệu cũng không có biến mất hoàn toàn, cứ hai ngày lại gặp một lần.

“Ngày hôm qua Hạ thiếu từ bên Anh gọi điện về, nói hôm nay tôi phải mang cô đi bệnh viện kiểm tra lại.” A Thất thành thực trả lời, đi theo Hạ thiếu mấy năm nay, trừ bỏ Tĩnh Ân tiểu thư được ngài ấy tỉ mỉ quan tâm thì Hàn Nhất Nhất chính là cô gái đầu tiên làm cho Hạ thiếu luôn nhớ kỹ trong lòng, điều này làm cho hắn rất ngạc nhiên rồi lại nghĩ có ẩn tình ở bên trong.

“Không cần phiền toái như vậy đâu, tôi hiện tại rất tốt.” Hàn Nhất Nhất khéo léo mà từ chối nói.

“Lần này chỉ là kiểm tra lại, chủ yếu là kiểm tra một chút trong cơ thể của Hàn tiểu thư có còn tồn tại chất độc hay không thôi, Hạ thiếu đã phân phó, chúng ta không thể nói không được.”

“Người này không chỉ có bá đạo, mà còn không phân rõ phải trái.” Hàn Nhất Nhất thực bất bình thay A Thất, Hạ Thiên Triệu đã phân phó thì bọn họ đúng là không thể nói không, có thể thấy được bọn họ đã phải chịu bao nhiêu là khuất nhục cùng mất tự do dưới trướng tên Hạ Thiên Triệu lãnh khốc này.

“Hàn tiểu thư, cô có ý gì vậy?” A Thất có chút không hiểu ý tứ của Hàn Nhất Nhất.

“Không. Không có gì.” Phát hiện chính mình dường như có chút nhiều chuyện, ngay lập tức nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi thôi.”

Cửa xe rất nhanh liền mở ra, Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch ngồi ở ghế sau, bộ dạng của Tiểu Bạch mấy ngày nay càng đáng yêu, bộ lông vốn thưa thớt hiện tại đã rậm rạp hơn lên, đáng yêu đến mức làm cho Hàn Nhất Nhất một lát cũng không nở buông tay.

Bệnh viện tư nhân của tầng lớp thượng lưu.

Hàn Nhất Nhất kiểm tra lại tình hình rất tốt, nhưng để ngừa xảy ra sai sót, bác sĩ Tần đề nghị 3 ngày sau lại đến bệnh viện kiểm tra lại, đây là việc tuyệt đối phải làm, người của Hạ thiếu mang tới, bệnh viện đã đóc toàn bộ tinh thần, một chút sai lầm cũng không thể có.

“Tốt, vậy phiền bác sĩ Tần.” A Thất đứng ở một bên cảm ơn.

Hàn Nhất Nhất hướng về phía bác sĩ Tần hơi hơi gật đầu mỉm cười, tuy rằng tính tình của cô có chút lạnh đậm, nhưng với người trên cô luôn luôn rất lễ phép cũng rất tôn trọng, chẳng qua là cô không có nhiều lời.

Bác sĩ Tần trong nháy mắt có chút hoảng hốt, khuôn mặt cô gái này thực là xấu, dường như có nét giống ai đó, thế nhưng chính ông lại không thể nhớ ra là ai.

Ở trong mắt ông, cô thực xấu nhưng cũng không đến nỗi chán ghét, nhưng người đàn ông như Hạ thiếu, không phải mỹ nhân không cưới? . Hàn Nhất Nhất có chút ngượng ngùng nhẹ giọng nói: “A Thất, Tiểu Bạch hình như muốn đi tiểu tiện, tôi mang nó đi xuống trước, chúng ta gặp nhau ở cửa.”

“Được, trong thời gian chờ tôi đi lấy xe.”

Bác sĩ Tần lấy một ít thuốc giải độc đưa cho A Thất mang về cho Hàn Nhất Nhất.

Mang Tiểu Bạch đi toilet giải quyết vấn đề xong, ra khỏi toilet Hàn Nhất Nhất mới phát hiện ra bệnh viện này quá lớn, có chút khó khăn tìm đường ra.

Cô ôm Tiểu Bạch đi trên hành lang, có thể nói đây là bệnh viện quý tộc thực sự, người rất thưa thớt. Cô nghĩ hẳn là phải tìm người để hỏi đường một chút, bởi cô thực không tìm được thang máy.

Cô nhẹ nhàng mà gõ đầu mình một cái.

“Tiểu Bạch, thực ngoan!” Đúng là chủ nào vật vậy, Tiểu Bạch thật giống tính của cô, im lặng mà rúc vào trong ngực cô.

Cô vỗ nhẹ nhẹ bộ lông của Tiểu Bạch, khóe miệng hiện lên ý cười: “Tiểu Bạch, bây giờ chị mang em về nhà nha!”

Lời của cô vừa mới thốt ra xong, đột nhiên không biết là ai từ sau lưng đụng phải cô một cái, lớn tiếng la hét: “Tránh ra. Tránh ra.”

Hành lang lúc này còn vắng vẻ giờ đã có rất nhiều người, Hàn Nhất Nhất bị người khác đụng phải, thân thể lao về phía trước, Tiểu Bạch đang ở trong lòng cô cũng bị ngã trên mặt đất.

“Mau tránh ra, tránh ra. tránh ra.”

“Tiểu Bạch, cẩn thận.” Hàn Nhất Nhất thất thanh hô lên, chính mình cũng ngã xuống nhưng không bận tâm.

Đột nhiên có một cánh tay đưa ra, vòng qua eo cô túm được lưng áo, một cái xoay đẹp mắt, cơ thể Hàn Nhất Nhất đã đứng vững.

Cô hoảng hốt nhớ tới Tiểu Bạch, “Tiểu Bạch. . . .”

“Bản thân mình cũng nguy hiểm, còn bận tâm sủng vật của cô.” Thanh âm của một người đàn ông nhẹ nhàng ở bên tai cô thì thầm.

Nghe được giọng nói của người đàn ông này, Hàn Nhất Nhất mới lấy lại được tinh thần, nhin không được quay lại nhìn người anh, khí chất tao nhã, ngũ quan ôn hòa, giống như đầu giờ chiều lần đầu tiên mà cô gặp anh kia.

Cô nhận ra anh, cô còn nhớ rõ anh.

Lại nhìn đến anh, thế nhưng cô có chút ngượng ngùng, phát hiện thân thể hai người đang kề sát vào nhau, cô theo bản năng tránh ra cũng dụi dụi nói: “Cảm ơn!”

Anh ta ngồi xổm xuống, ôm lấy Tiểu Bạch, đem nó trả lại trên tay cô, “Thú cưng của cô không có việc gì”

“Cảm ơn!” Hàn Nhất Nhất nhận lấy thú cưng, nhìn anh ta một cái, phát hiện bản thân mình có chút bối rối.

“Chúng ta hẳn là đã gặp mặt nhau rồi.” Ánh mắt người đàn ông có chút bá đạo, lại tràn ngập chân thành cùng nhu tình, một chút cũng không có nhìn thấy nửa điểm chán ghét khi nhìn vào cô.

“Cô không nhớ rõ tôi sao?” Hàn Nhất Nhất nghe thấy câu hỏi của anh ta, trong lòng càng thêm kích động.

“Mỗi lần gặp cô hình như đều là trong lúc nguy hiểm.” Thanh âm của anh ta vẫn rất nhẹ nhàng.

“Cám ơn!” Hàn Nhất Nhất không biết nên nói cái gì, nói xong hai chữ cảm ơn liền thấy mình thực ngốc.

“Chúng ta gặp nhau hai lần, mỗi lần cô đều nói nhiều nhất chính là cảm ơn!”

“Vâng. . . .” trong lòng Hàn Nhất Nhất có chút rối rắm, ngoại trừ cảm ơn cô cũng không biết là phải làm gì, “Tên của tôi là Hàn Nhất Nhất.”

. Người đàn ông khẽ nở nụ cười, ánh môi mỏng khẽ cong lên, “Tôi gọi là Lãnh Nghiêm.”

“Lãnh Nghiêm.” Hàn Nhất Nhất ở trong lòng nho nhỏ mà thì thầm.

“Cô định đi đâu?” Thanh âm của Lãnh Nghiêm rất điềm tĩnh.

“Đến đường Hữu Hoa.” Hàn Nhất Nhất vỗ về bộ lông Tiểu Bạch nói, có thể ổn định một chút bối rối trong lòng.

“Chúng ta cùng đường, tôi tiễn cô một đoạn!” Trong lời nói của anh ta có chút tự nhiên mà chân thành, Hàn Nhất Nhất không tìm được lý do cự tuyệt, kỳ thật chính là trong lòng cô không có ý nghĩ cự tuyệt.

“Cám ơn!”

“Chúng ta bây giờ đã biết tên của nhau, cô trái một cái cảm ơn phải một cái cảm ơn, dường như không coi tôi là bạn bè thì phải.” Lãnh Nghiêm lại từng bước kéo gần hai người lại với nhau.

Hàn Nhất Nhất đối với sự xuất hiện đột ngột của Lãnh Nghiêm, vừa vui mừng vừa hoảng sợ, đó là một loại cảm giác phức tạp.

Trong tiềm thức, anh ta nói cái gì cô đều thấy đúng, loại ý nghĩ này cũng làm cho cô tạm thời quên đi thân phận của mình, cô là được Hạ Thiên Triệu mua từ sông bạc về. Tại cửa của bệnh viện xe của A Thất đang chờ cô.

Xe chạy với tốc độ vừa phải, cô ôm Tiểu Bạch, bất chợt ngẩng đầu, anh cũng tình cờ quay đầu lại nhìn cô, Hàn Nhất Nhất cảm nhận được ánh mắt đối diện, vội vàng né tránh, trong lòng lại có một tia ngọt ngào.

“Tôi nhớ rõ là anh hình như có một cô em gái tên là Dương Dương.” Cô thuận miệng nói.

“Đúng vậy, lần này nó có cùng tôi quay về thành phố F, có thời gian có thể cùng nhau tụ họp.” Lời nói của anh rất tự nhiên, giống như là bạn bè bình thường.

Loại thân thiết này cùng tự nhiên này làm cho Hàn Nhất Nhất ngạc nhiên xen chút mừng rỡ, đồng thời cũng có chút kinh ngạc.

Cô mỉm cười vui vẻ, sườn mặt nhợt nhạt hiện rõ nụ cười đồng tiền làm cho người ta nhìn không được muốn hôn một cái, Lãnh Nghiêm nắm chặt tay lái, bàn tay có chút căng thẳng.

Tay anh thực tự nhiên mà bật nhạc, trong xe vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, bầu không khí càng trở nên ấm áp, chỉ là ai cũng không nói chuyện.

Xe chạy đến một cái đường rẽ, Hàn Nhất Nhất có chút nghiêng người, đột nhiên cảm giác được hạ thân có một dòng ấm nóng trào ra.

“Đến đây rồi!” Hàn Nhất Nhất ở trong lòng thét chói tai, “Sẽ không trùng hợp như vậy đi!”

Hàn Nhất Nhất ngoái đầu. . .

Nhìn phía ngoài cửa sổ, hai bên lông mi nhanh chóng nhắm lại.

Đang buồn bực, lại một cổ nóng bỏng từ dưới trào ra, “Thực là xui mà, đau chết đi được, làm sao bây giờ?”

Hàn Nhất Nhất cảm thấy về được đến nhà đúng là bị kịch, như vậy không hay ho chút nào, không phải còn mấy ngày nữa mới đến sao? Như thế nào lại là hôm nay.

“Làm sao vậy?” Lãnh Nghiêm dường như đã nhận ra sự biến đổi của cô, quan tâm hỏi.

“A, không có việc gì. Không có việc gì.” Cô nói năng có chút lộn xộn.

“Lại nữa rồi, nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?” Giờ phút này cô có chút mất bình tĩnh, “Ghế xe có bị bẩn hay không đây? Mặc dù mặc quần bò, nhưng là cái kia vừa đúng thời điểm ra rất nhiều, ghế xe không chừng đã muốn. . . .”

“Thật sự không có việc gì sao?” Anh lại một lần nữa quan tâm nói: “Tôi thấy cô có vẻ rất buồn bực lại còn rất mệt mỏi nữa.”

Hàn Nhất Nhất chỉ có thể cố gắng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, đồng thời, trong thân thể dòng chất lỏng âm ỉ lại trào ra, tay cô theo bản năng gắt gao mà bắt lấy cửa xe, làm cho thân thể của chính mình cách ghế xe một chút.

“Gâu . . . gâu . . gâu gâu . .” Động tác của cô khiến cho Tiểu Bạch thấy không thoải mái, lớn tiếng mà kêu lên.

“Tiểu Bạch, ngoan!” Hàn Nhất Nhất quả thực sắp bị bức đến điên rồi, lúc này, Tiểu Bạch còn muốn quấy rầy.

” Gâu gâu ư. . . .” Tiểu Bạch ngược lại kêu càng lớn hơn.

“Lãnh tiên sinh, thật ngại quá, nếu không anh thả tôi xuống đây đi!” Khuôn mặt của cô tràn đầy áy náy, còn có chút ửng hồng.

“Không việc gì, nếu tôi đem cô thả xuống ở đây, liền rất không có mặt mũi, lại càng không phải bạn bè!” Phải biết rằng, nơi này rất khó bắt được xe, đi lại quanh đây đều là xe của cá nhân, không có đón khách.

Hàn nhất nhất cắn môi, không nhắc lại nữa.

Cửa sổ chậm rãi mở ra, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp của anh ta: “Có thể là trong xe rất buồn, Tiểu Bạch muốn thay đổi không khí.”

Quả nhiên, khi cửa sổ mở ra, Tiểu Bạch liền trở nên im lặng .

Hàn Nhất Nhất đón nhận ánh mắt của anh ta, dịu dàng mà mỉm cười, có một loại tình cảm tốt đẹp nảy sinh ở đáy lòng cô.

“Số nhà của cô là bao nhiêu?” Thanh âm của anh ta vẫn ôn nhu như trước.

Hàn nhất nhất mới giật mình quay lại, “Số 200 phía trước anh có thể dừng lại.”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Trong lòng cô rối bời, ngày đầu tiên đến luôn rất nhiều, mà cô cũng cảm giác được phía dưới rất ấm áp, không cần nghĩ nhiều, ghế xe khẳng định đã bị bẩn.

Chân anh ta bắt đầu chậm rãi đạp phanh, “Khi cô cùng một chỗ với tôi dường như cô rất căng thẳng, tôi đã làm cho cô sợ hãi sao?”

“Không. Không. Không phải.” Hàn Nhất Nhất vội vàng lắc đầu giải thích.

“Tốt lắm, về đến nhà rồi , hy vọng chúng ta có duyên gặp lại!” Nói xong, anh ta đứng dậy, rất thân thiết mà giúp cô mở cửa xe.

Hàn Nhất Nhất ngồi ở ghế phụ, lại không biết phải đi xuống như thế nào, thực là mất mặt mà.

“Làm sao vậy? Còn luyến tiếc không xuống sao?” Anh ta mỉm cười kèm theo một chút trêu chọc.

“Không phải, cái kia. Cái kia.” Lại nữa rồi, cô phải giải thích như thế nào đây, trời ạ, cứu giúp đi! Hàn Nhất Nhất bối rối chết mất.

Anh ta có chút nghi ngờ ánh mắt nhìn về phía cô.

Hàn Nhất Nhất cắn môi, hít sâu lại hít sâu, nói cho chính mình không có việc gì đâu .

“Thực xin lỗi!” thanh âm của cô rất thấp, nói xong, mặt đã đỏ hồng.

“Vô duyên vô cớ cô nói cảm ơn, có phải có chút kỳ lạ không?”

Anh tò mò, cô gái này có chút là cho anh không thể dứt khỏi, vết sẹo kia là dấu hiệu để anh nhận ra cô, thời gian vài năm, trừ bỏ vết sẹo không thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm mê người.

Hàn Nhất Nhất không hề giải thích, ôm Tiểu Bạch đứng lên, cúi đầu, cắn môi đứng ở một bên.

Lãnh Nghiêm lúc chuẩn bị đóng cửa xe, mới phát hiện trên chỗ ngồi có một mảnh nhỏ màu đỏ, lông mi anh ngược lại giãn ra, thì ra cô rối rắm mặt đỏ xấu hổ nói thực xin lỗi chính là vì cái này, nghĩ đến đây, anh nhìn không được ở trong lòng cười đến vui vẻ.

Hàn Nhất Nhất trộm nhìn anh một cái, vẻ mặt anh thủy chung là bình tĩnh ôn nhu.

“Hàn Nhất Nhất, mày thực mắt mắt!” trong lòng cô không ngừng nén giận , nhiều năm sau gặp lại, lại gặp phải tình cảnh mất mặt này.

“Cái kia. Lãnh Nghiêm!” Cô nhẹ giọng mà gọi tên của anh.

“Đứa nhỏ ngốc!” Trái lại tay anh ta đột nhiên xoa tóc cô, mang theo sủng nịnh trong giọng nói.

Hàn Nhất Nhất đờ người đứng yên tại chỗ, tròn tròn mắt kinh ngạc, vì cái gì anh ta không tức giận ngược lại còn thân mật có chút cưng chiều? Cô kinh ngạc , nhưng cô càng thêm mê luyến .

Còn chưa chờ cô lấy lại tinh thần, Lãnh Nghiêm xoay người đi đến đằng sau xe, lấy ra một chiếc áo khoác hướng Hàn Nhất Nhất đi đến

“Anh.” Hàn Nhất Nhất muốn nói gì, nhưng cô cái gì cũng chưa nói ra.

Lãnh Nghiêm thực ôn nhu mà cầm áo khoác ở trên vai cô, ngón tay nhẹ nhàng kéo một chút liền buông ra, “Nơi này chạng vạng có chút hơi lạnh, khoác nó sẽ không bị cảm mạo!”

Anh ta không đề cập tới chuyện xấu hổ của cô.

“Lãnh Nghiêm.” Thanh âm của cô mềm nhẹ khiến cô cũng có chút bất ngờ.

“Nhanh về nhà đi, uống nhiều nước ấm, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Trong lời nói của anh ta có chút quan tâm làm dao động chậm rãi chui vào lòng cô.

Hàn Nhất Nhất khoác áo khoác của anh ta, ôm Tiểu Bạch hướng biệt thự Hạ Thiên Triệu mà đi, nhìn không được quay đầu lại, phát hiện Lãnh Nghiêm vẫn còn tựa vào bên cửa xe, mỉm cười ấm áp nhìn cô.

Lòng của cô bị nụ cười ấm áp này bao phủ, toàn thân đều trở nên nhẹ nhàng, hoàn toàn không có cảm giác được nguy hiểm đang tới gần.

Ngay tại lúc hai người tạm biệt, cách đó không xa, cặp mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm hết thấy, trong xe của Hạ Thiên Triệu, ánh mắt thực phần nộ cũng đủ giết chết một đám người.

“Hàn Nhất Nhất!” từ trong miệng của hắc lãnh khốc mà phun ra 3 chữ này.

Khi Hàn Nhất Nhất trở lại phòng khách, theo bản năng đi bật đèn.

Xoay người, lại phát hiện Hạ Thiên Triệu ngồi ở trên sofa, một đôi mắt thâm thúy mà ngạo nghễ nhìn thẳng cô, giống như phải xem thấu cô mới thôi vậy.

“Anh sao lại ngồi ở đây?” Hàn Nhất Nhất có chút sợ hãi theo bản năng hỏi, hỏi xong liền phát hiện chính mình phạm sai lầm.

“Đây là nhà của Hạ Thiên Triệu tôi, tôi vì cái gì không thể ngồi ở chỗ này!” Quả nhiên, thanh âm của Hạ Thiên Triệu trở nên nguy hiểm.

69. Chương 69

“Tôi không phải có ý này!” Cô biết chính mình không nên hỏi điều đó, muốn giải thích, nhưng lời chưa kịp nói ra, Hạ Thiên Triệu liền không chịu nổi tức giận đi đến trước mặt cô, một phen xé rách áo khoác trên người cô.

“Anh làm gì vậy?” Hàn Nhất Nhất có chút căng thẳng hô lên.

“Cô có cảm thấy thẹn với lòng mình một chút nào hay không vậy, A Thất ở cửa bệnh viện chờ cô, cô lại mặc quần áo của thằng đàn ông khác mà trở về, trong mắt cô còn có tôi hay không?” Hấn lớn tiếng hướng cô gào thét, trong mắt có chút tơ máu đỏ ửng, cả người đều tăng thêm vài phần nguy hiểm, giờ phút này Hạ Thiên Triệu không thể kiềm chế tức giận.

“Tôi.” Nghĩ đến A Thất, Hàn Nhất Nhất vẫn là có chút tự trách, đều do cô quá ích kỷ.

“Thế nào, không còn lời nào để nói sao?”

“Không phải như thế, chỉ là ở bệnh viện tôi vô tình mà đụng phải một người bạn, sau đó anh ta liền tiện đường mà đưa tôi về.” Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến chính mình cũng không nghe rõ, sự thật là cô đã quên A Thất.

Tay Hạ Thiên Triệu một phen bóp chặt cổ của cô, “Hàn Nhất Nhất, là ai cho cô mượn lá gan đi hẹn hò đàn ông khác?”

“Anh. Buông tay!” Hàn Nhất Nhất nhỏ giọng kháng cự.

“Hôm nay tôi sẽ bóp chết cô, cô là do Hạ Thiên Triệu tôi mua về, cô cũng chỉ có thể trung thành với tôi, cư nhiên dám phản bội tôi!” Hấn có chút phẫn nộ mà bất an, cô gái chết tiệt này, bộ dạng xấu xí, vậy mà xấu cũng phóng đảng không chịu nổi, có cơ hội liền chạy đến bên người đàn ông khác.

“Anh điên rồi!” Hàn Nhất Nhất thật sự chịu không nổi Hạ Thiên Triệu, miệng phun ra ba chữ.

“Đúng là tôi điên rồi, hôm nay tôi sẽ khiến cho cô biết, tôi có thể đem mạng của cô mua về, cũng có thể lấy đi mạng của cô!” Hấn nghiến răng nói.

“Gâu gâu. gâu gâu.” Tiểu Bạch ở một bên lớn tiếng sủa lên.

“Tiểu. Bạch!” Hàn Nhất Nhất khó khăn mà nói.

Tay Hạ Thiên Triệu vẫn như trước không có buông ra, ngược lại càng thêm dùng sức mà bóp, Tiểu Bạch ở một bên lớn tiếng kêu, thấy không có tác dụng, nó xông lên hướng tới chân Hạ Thiên Triệu mà cắn.

Bị Tiểu Bạch cắn Hạ Thiên Triệu mới hoàn toàn thanh tỉnh, thấy Hàn Nhất Nhất sắp sửa hấp hối nên buông tay ra, Tiểu Bạch thì bị Hạ Thiên Triệu một cước đá văng qua một bên.

“Khụ khụ. Khụ khụ.” Hàn Nhất Nhất liên tục ho khan, mới có thể hít thở không khí.

Hai người lâm vào tình thế căng thẳng, không khí trở nên ngưng trọng.

Hàn Nhất Nhất ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay ra kiểm tra áo khoác bị Hạ Thiên Triệu ném sang một bên, mà động tác này đã hoàn toàn chọc giận Hạ Thiên Triệu.

Hấn giơ chân dẫm nát áo khoác trên mặt đất, bất luận cô dùng sức thế nào cũng không có cách nào giữ được chiếc áo đó.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hấn.

“Hàn Nhất Nhất, lời này hấn là tôi hỏi cô mới đúng!” Hấn từ trên cao nhìn xuống, không cho phép bất luận kẻ nào xem thường.

“Đây là áo của bạn tôi, tôi còn phải trả lại.” Hàn Nhất Nhất thẳng thắn mà trả lời đáp án từ đáy lòng mình, nguyên bản chính là cô muốn giặt sạch áo khoác này rồi sẽ tìm một cơ hội trả lại cho Lãnh Nghiêm.

“Đàn bà nói dối, ngay cả mắt cũng không nháy một chút!” Hấn ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng cô, như là phải xem bằng được thứ hấn muốn trong mắt của cô.

“Tin hay không tùy anh!” Thái độ của cô thờ ơ mà cương quyết.

“Phanh. . . .” Một âm thanh vang lên, Hàn Nhất Nhất bị Hạ Thiên Triệu một phen ném lên trên nền nhà, thân thể hắn nhanh chóng nhào tới.

“Anh muốn làm gì?” Hàn Nhất Nhất theo bản năng giơ tay nắm chặt cổ áo.

“Từ lúc nào thì biết phòng ngự thế, thế nào, nhanh như vậy đã muốn thủ tiết sao?” Trong mắt hắn trừ bỏ châm chọc chính là phẫn nộ, hắn thật muốn nhìn thấy người đàn bà ở trước mặt hắn làm ra vẻ lãnh đạm này, thận trọng trong mỗi bước đi, mà trước mặt người đàn ông khác lại thản nhiên tươi cười, xem xem bản chất con người cô ta là cái dạng gì?

“Anh thần kinh!” Hàn Nhất Nhất bị hắn tức giận vô lý nên có chút bực tức, cô chán ghét đàn ông như vậy, luôn không phân biệt tốt xấu mà đem người khác áp đặt theo cách suy nghĩ của bản thân.

Hạ Thiên Triệu không hề để ý tới cô, dè lên thân thể của cô, dùng sức kéo tay cô đang đặt ở trước ngực, gắt gao mà đem tay cô áp trên mặt đất.

“Hạ Thiên Triệu, anh buông tay ra!” Thanh âm của cô mang theo phẫn nộ.

“Cư nhiên học được cách tức giận, xem ra người đàn ông kia rất có vị trí trong lòng cô.” Tay hắn đang đè tay cô càng thêm dùng sức, Hàn Nhất Nhất cảm giác giống như tay mình bị bẻ gãy vậy.

“Đúng, anh ấy rất quan trọng, như thế được rồi chứ? Nếu như anh cũng có lòng tốt, anh có thể thả tôi, tôi rất xấu xí không xứng xách giày cho anh, người đẹp anh muốn có bao nhiêu mà chẳng được, các cô ấy có thể phục vụ khiến anh thấy thoải mái, nếu như tôi làm cho Hạ thiếu thấy chán ghét, tôi cũng có thể xin Hạ thiếu giơ cao đánh khẽ hay không, tôi là người không có bất cứ thứ gì cả!” Hàn Nhất Nhất nói một hơi, không có ý định dừng lại, những lời này cô đã muốn nói ra từ lâu.

Hạ Thiên Triệu vẫn duy trì tư thế ban đầu, trong ánh mắt thâm thúy có thể phun ra lửa.

“Cô càng ngày càng to gan, cư nhiên dám bàn điều kiện với tôi.”

“Hạ thiếu, tôi không phải bàn điều kiện với anh, tôi là cầu xin ngài!” Lần đầu tiên cô thành khẩn như vậy mà đi cầu xin một người, cầu xin hắn thả cô.

Hạ Thiên Triệu lựa chọn thô bạo mà cự tuyệt.

“Soạt. . . .” Quần áo nháy mắt bị xé rách .

“Hạ Thiên Triệu, anh không thể lưu manh như vậy!” Hàn Nhất Nhất gần như muốn khóc.

“Tôi lưu manh như vậy đấy, cô là tôi mua về, cô nghĩ tôi lưu manh tôi liền lưu manh cho cô xem, cô cả đời này sẽ phải nhớ rõ tên của Hạ Thiên Triệu tôi.” Hắn bá đạo mà tàn nhẫn, thực chuẩn xác mà cắn nụ hoa phần hồng của cô.

“Dừng!” Cô lớn tiếng kêu lên.

Phụ nữ có muốn phản kháng, cũng không thể chống lại sức lực của đàn ông, huống chi Hạ Thiên Triệu là một người đàn ông trưởng thành.

Hắn cắn cô, dùng sức đến thô bạo, đau đến mức thân thể Hàn Nhất Nhất rét run.

“Buông. . . .” Tay cô ở trên vai hắn dùng sức mà bấm, một chút sức lực phản kháng cũng không có , thanh âm cũng đã trở nên vô lực.

“Hạ Thiên Triệu, anh không thể như vậy. . . . Anh không thể như vậy. . . . Không thể. . . .” Nước mắt của cô dọc theo mặt chậm rãi chảy xuống dưới, yên lặng không có một chút âm thanh.

Kỹ xảo nắm giữ, quần dài bị Hạ Thiên Triệu thuận lợi cởi bỏ, lộ ra quần lót màu trắng, tay hắn dùng sức lôi kéo, quần lót màu trắng liền rơi xuống.

Trên mặt quần lót màu trắng lại có một tảng lớn màu đỏ, ngăn người một hồi, hắn mới bình tĩnh.

Hắn nắm chặt tay, sau đó hung hăng đâm sang một bên, xoay người một cái, không do dự từ trên người cô đứng lên, không liếc mắt lấy một cái liền xoay người rời đi.

“Giám sát cô ta chặt chẽ cho tôi, không có sự cho phép của tôi, cô ta không được bước ra khỏi biệt thự nửa bước.” Hạ Thiên Triệu lạnh lùng nói với vệ sĩ, mà giờ phút này, hắn cần người để hạ hỏa . . .

Trong căn phòng tràn ngập sắc màu ấm áp, kily cầm bộ đồ dưỡng da hướng nhà tắm đi tới, cô ta dùng kem dưỡng xoa loạn lên toàn thân, ngửi thấy mùi thân thể thơm ngào ngạt, tâm tình của cô ta vẫn là không tồi.

“Hạ Thiên Triệu!” cô ta nhẹ giọng mà phun ra ba chữ này.

“Muốn anh sao?” Tiếp theo lời của cô ta, Hạ Thiên Triệu liền đã đứng ngay ở sau lưng của cô ta, lặng yên không một tiếng động.

“Trời ơi, trời ơi! Thiên Triệu! Sao anh lại tới đây?” Kily kinh ngạc đến mức miệng tròn như chữ O, chẳng qua là cô ta nhớ tới người đàn ông này, thuận tiện kêu tên của hắn ra, mà hắn cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của cô ta, cô ta kích động đến mức máu trong người muốn sôi trào lên.

“Lại đây!” lời nói của hắn mang theo khí phách ra lệnh .

Kily như là nghe thấy được mùi vị gì đó, mặc chiếc áo ngủ ren mỏng trong suốt, nhấc chân lên đá dép lê ra, nhẹ nhàng, nháy mắt mỉm hoặc từng bước một đi về phía Hạ Thiên Triệu.

Hắn nhẩn nại, nhìn người đàn bà trước mặt khoe khoang vẻ phong tình.

Ở trước mặt hắn, trừ bỏ cô gái chết tiệt Hàn Nhất Nhất kia, tất cả đàn bà đều hận không thể nhìn thấy hắn là muốn cởi sạch đồ ra, bàn tay như rắn nước mà quấn vào người hắn.

Hạ Thiên Triệu vươn tay, một phen kéo qua thân thể của cô ta, bàn tay cách áo ngủ, chuẩn xác không có lầm mà dừng ở trên nơi đầy đà của cô ta.

“Ừm, có chút đau đó, Thiên Triệu, anh thật là xấu.” Cô ta hờn dỗi oán hận, lại mang theo thanh âm hưởng thụ.

Hạ Thiên Triệu không có giảm bớt độ mạnh, ngược lại càng dùng sức đích xoa nắn nơi cao ngất của cô ta.

“Thiên Triệu, nhẹ một chút.” thanh âm của cô ta có chút ảm đạm vì đau, nhưng hết sức quyến rũ, ở trước mặt Hạ Thiên Triệu Kily thành công nhất chính là phối hợp vô cùng ăn ý với hắn ở trên giường, đây là nguyên nhân mà Hạ Thiên Triệu vẫn chưa vứt bỏ cô ta.

Hạ Thiên Triệu xuống tay vừa vội vừa nặng, hôm nay cơn tức của hắn rất lớn, hiểu được tâm tình của đàn ông cô ta sẽ tuyệt đối không hỏi gì, ở giờ phút này sẽ chỉ dùng thân thể của chính mình mà đi lấy lòng hắn, bởi vì giờ phút này điều mà hắn cần nhất chính là làm cho cơ thể được thả lỏng.

Hạ Thiên Triệu thô bạo xé rách váy ngủ của cô ta, Kily thực cố gắng phối hợp hắn, hai chân dùng sức nhảy dựng lên, quần chặt lấy hông hắn, ánh mắt chói lòa như ánh mặt trời, gắt gao mà dán lấy hắn.

Tay cô ta dùng sức mà cởi quần áo trên người hắn ra, nơi nào quần áo của hắn vừa cởi ra, môi của cô ta liền từng tắc mà liếm lấy.

Hạ Thiên Triệu xoay người một cái đã dán chặt Kily lên vách tường, như vậy càng dễ dàng cho hắn tiến vào, hai người không ngừng xé rách quần áo của đối phương, hô hấp ngày càng trầm trọng.

“A . .” nơi nóng bỏng của Hạ Thiên Triệu đã đi vào cơ thể cô ta, ra sức mà luật động, chỉ đợi đến lúc phát ra toàn bộ dục vọng.

“Thiên Triệu, mau. Cho em.” Kily hô hấp nặng nề mà phun trào, cô ta cảm giác được phía dưới một trận một trận địa nhiệt lượng đang chảy xuôi.

Chỉ cần tưởng tượng đến vui sướng kế tiếp có thể hưởng thụ thân thể của cô ta liền tìm không được mà hưng phấn.

“A A . .” Hạ thiên Triệu khẽ gầm một tiếng liền ra sức mà luật động thân thể của chính mình

“Thiên Triệu” Bị ném ở trên giường, KILY có chút vô lực mà gọi tên của hắn.

Hạ Thiên Triệu chỉ cảm thấy thân thể có vô số ngọn lửa, thân thể trao quyền cho người đàn bà mị hoặc dưới thân, nhưng hẳn lại không chút vui sướng.

“Đừng nhanh như vậy. Đừng Em sắp không chịu nổi.” Thanh âm của Kily mang theo tia cầu xin, đêm nay Hạ Thiên Triệu không giống với trước đây, thay đổi rất nhiều tư thế, mà hẳn vẫn còn chưa có phát tiết ra. Con người thâm thúy của hẳn không một tia cảm xúc, thân thể mãnh liệt mà hữu lực.

“Từ bỏ. Thiên Triệu.” Thanh âm của cô ta nhỏ đến mức không một tia sức lực, cảm giác chính mình sắp hôn mê bất tỉnh.

Cô ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, bao nhiêu lần, mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mê, khi mà tỉnh lại lần nữa cô ta phát hiện hẳn đưa lưng về phía mình vẫn hung hăng phát tiết.

Thanh âm cầu xin của cô ta dưới những động tác của hẳn dần dần lại trở thành tiếng thở dốc.

Thân thể được phát tiết, lửa giận được dập tắt, sắc trời cũng dần dần sáng rõ, Hạ Thiên Triệu từ từ nhắm hai mắt, thiếp đi một hồi.

Kily nhìn thấy Hạ Thiên Triệu thân quen, tuy lông mày nhíu chặt nhưng không giảm chút anh tuấn nào của hẳn, bản thân cô không thể đoán được hẳn đang nghĩ gì.

Hắn cười quá nhiều đàn bà, hẳn cũng nói qua, hẳn sẽ cưới cô. Nhưng là chưa có một người đàn bà nào có thể làm vợ hẳn quá ba tháng, vì cái gì không ai có thể lưu lại hẳn?

Hắn có tiền, hẳn có quyền, hẳn còn có đủ mị hoặc đáp ứng dục vọng của đàn bà, cơ hồ như vậy không chút thiếu sót gì, hẳn là người đàn ông mà không một người đàn bà nào không muốn cả.

“Em sẽ không thua bất kỳ người đàn bà nào, em muốn gả cho anh, hơn nữa em phải vượt qua ba tháng.” Cô ta ở trong lòng lẳng lặng thề, tối hôm nay không chừng chính là cơ hội tiến vào Hạ gia của cô ta, bởi vì đêm nay hẳn không có dùng biện pháp phòng tránh gì, mà đêm nay đây là lần đầu tiên hẳn làm xong sẽ ở lại ngủ, cô ta có rất nhiều lý do để lừa gạt hẳn.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô ta một trận vui sướng, với sự điên cuồng đêm nay, cô ta có thể dễ dàng mang thai, vậy cô ta sẽ có được tiền tài tiêu mãi không hết, còn có vị trí thiếu phu nhân của Hạ gia nữa.

“Ha ha ha ha. Ha ha.” nội tâm cô ta đã muốn cao hứng phấn chấn.

Phải biết rằng, Hạ Thiên Triệu cưới tám bà vợ, nhưng không có một người nào có thể có con của hẳn, nếu cô ta mang thai, kia cô ta nhất định sẽ mẫu bằng tử quý.

“Tĩnh!” cô ta quyen rũ nháy hai mắt linh động, thanh âm mềm mại.

“Ừ.” Hạ Thiên Triệu mở mắt ra, lên tiếng trả lời một câu, nắm lên quần áo liền hướng trên người mặc.

Kily thực chủ động vươn tay giúp hẳn mặc quần áo, tay cô ta tựa hồ còn có chút không an phận, khi xẹt qua thân thể hẳn, cố ý vô tình mà khiêu khích hẳn

Tay hẳn thực quyết đoán mà bắt lấy tay cô ta nói, âm thanh lạnh lùng nói: “Uống thuốc đi không?”

Từ trước đến nay quyền chủ động đều là ở trên tay hẳn, hẳn muốn, đàn bà phải theo ý hẳn, thời điểm hẳn không có tâm tình, tốt nhất thông minh đừng có khoe khoang phong tình trước mặt hẳn, đây là điều hẳn vô cùng phản cảm.

“Vâng, đương nhiên ăn!” cô ta thực sẵn sàng địa nói xong: “Chỉ cần là chuyện mà Hạ thiếu từng phân phó, Kily vẫn luôn ghi nhớ trong lòng mà.”

“Tôi thích điểm này ở em.” Tay hẳn nhéo một cái nơi đầy đặn của cô ta, không chút lưu luyến mà đi ra cửa.

Nhìn thấy bóng dáng không chút lưu luyến của hẳn, trong lòng Kily có tia gì đó khó chịu.

“Hạ Thiên Triệu, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến anh phải yêu tôi!” cô ta tự tin tràn đầy mà thề, nhẹ nhàng mà quảng một chút tóc, đem thân thể của chính mình ngả trên sofa, mi mắt hưởng thụ buổi sáng sớm.

Kily nằm ở trên giường không đến năm phút đồng hồ, liền có người ở bên ngoài gõ cửa.

Cô hưng phấn đứng lên, chẳng lẽ Hạ Thiên Triệu trở lại? Nghĩ đến đây, cô xoay người một cái nhảy dựng lên, chạy đến cạnh cửa.

“Thiên Triệu!” Cô ta reo to lên, cửa được mở ra, chiếu vào trước mặt cô, nhưng lại là người tài xế thân cận của Hạ Thiên Triệu.

“Tiểu thư Kiky, làm phiền cô rồi.” A Toàn bộ dạng rất lễ phép nói.

“Có việc gì sao?” Miến cưỡng ra vẻ tươi cười, nhưng sự mất mát như thế nào cũng không che giấu được.

“Tôi theo sự phân phó của Hạ thiếu, xin Kily tiểu thư đem thuốc này uống đi.” Hắn giống như làm ảo thuật, từ phía sau lấy ra một vỉ thuốc cùng với một chai thủy tinh đựng nước.

“Có ý gì?” Cô một nửa giả ngu một nửa không thừa nhận.

“Việc này là tốt cho cô, cô có thể uống hoặc không uống.” A Toàn lạnh lùng mà nói.

“Tôi không có bệnh, nên tôi cũng không cần uống thuốc.” Giờ phút này, Kily hoàn toàn xác nhận, đây nhất định là thuốc tránh thai, xem ra Hạ Thiên Triệu tuyệt đối không tin tưởng cô, hắn chỉ tin chính bản thân mình. “Tiểu thư Kily, đây là mệnh lệnh của Hạ thiếu, cô tốt nhất là nên uống đi.” A Toàn cố ý nhấn mạnh.

“Anh là cái quái gì, dựa vào cái gì mà muốn tôi phải uống, nói không chừng đây là chủ ý của anh đi.” Kily lớn tiếng quát giận dữ quay trở lại phòng, chỉ cần Hạ Thiên Triệu không ở đây, cô sẽ không uống, chỉ cần trốn Hạ Thiên Triệu mười mấy giờ, cô có thể mang thai con của hắn, đây là mục đích lớn nhất của cô, nhất định phải kiên trì.

“A Toàn cũng không hy vọng sự tình phát triển theo hướng bạo lực.” trong mắt hắn lộ ra tia ngoan độc, loại ngoan độc này làm cho Kily nhin không được lùi từng bước.

“Anh đặt ở kia đi, lát nữa tôi uống, bây giờ tôi quá mệt.” Nói xong, Kily đi vào phòng, nhanh chóng đóng cửa.

Lúc cửa sắp đóng, A Toàn đặt một chân vào cạnh cửa.

Kily không thèm quan tâm chân của A Toàn có bị đau hay không, dùng sức muốn đóng cửa lại, mặc dù cô dùng lực khá mạnh, nhưng hắn là người luyện võ khí lực cũng không tồi nên chân cô cũng không việc gì.

Cánh tay hắn lại dùng sức mở cửa, Kily cũng không thể chống lại được lực của hắn.

“Kily tiểu thư, không cần kháng cự vô ích, tính tình của Hạ thiếu hắn là cô biết rõ, hà tất vì một lần không chắc chắn, trước mặt hạ thiếu cô sẽ không có địa vị đâu.” A Toàn nhỏ giọng mà khuyên bảo cô một chút.

Kily cắn môi, không nói gì.

“Uống đi, tôi sẽ làm như hết thấy không phát sinh chuyện gì, Hạ thiếu cái gì cũng không biết.” A Toàn một lần nữa đem thuốc cùng chai nước đưa tới trước mặt cô ta.

Kily vươn tay, tiếp nhận nước cùng viên thuốc, cảm giác được tay mình đang run rẩy.

A Toàn mắt chăm chăm nhìn cô ta, mỗi một chi tiết đều thu vào mắt, đối với đàn bà bên cạnh Hạ thiếu, hắn thấy nhiều rồi, có phản kháng nhưng không có mấy người, ngay cả vợ trước của Hạ thiếu, đều không có cơ hội thoát được.

Chỉ cần Hạ thiếu không áp dụng phương pháp tránh thai, hắn nhất định trong thời gian ngắn nhất đem thuốc cùng nước đưa tới tay người đàn bà của Hạ thiếu, sau đó tận mắt nhìn thấy bọn họ uống vào.

Những người từng uống thuốc, trong mắt ngoại trừ phần nộ cùng hận ý, còn có bất đắc dĩ, là người đàn bà của Hạ thiếu nhất định sẽ có ba loại ánh mắt này.

Người duy nhất không có loại ánh mắt này, chỉ có Lâm Tĩnh Ân, chỉ tiếc.

Biệt thự Hạ gia.

“Lão Trương, chuẩn bị xe!” Hạ Trảm Bằng lớn tiếng mà hét.

“Lão gia, khẩn trương như vậy là muốn đi đâu? Chuyện của Bằng Bằng giải quyết sao rồi?” Hạ phu nhân ở một bên khẩn trương hỏi .

“Chuyện của nha đầu chết tiệt kia, tôi không muốn quản, chính mình gây họa thì tự chịu đi. Tôi muốn đi xem Thiên Triệu, tôi muốn đi xem cái cô Hàn Nhất Nhất kia!” Hạ Trảm Bằng kiên quyết nói.

“Ừ, vậy ông cẩn thận một chút, đừng dọa tiểu cô nương kia!” Hạ phu nhân ở một bên khuyên, cũng tiễn Hạ Trảm Bằng lên xe.

Lúc gần đi, còn không quên dặn dò lái xe: “Lão Trương, lái xe chậm một chút, chú ý an toàn!”

“Vâng, phu nhân!” Lão Trương gật đầu đáp ứng.

“Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ.” Hạ phu nhân đi qua đi lại, nếu Trảm Bằng nhìn thấy Hàn Nhất Nhất cùng Hàn Chân giống nhau như vậy, có thể nghi ngờ hay không? Đáng sợ chính là, nếu Hàn Nhất Nhất thật sự là con của Hàn Chân, vậy thì, bà phải giải quyết việc này như thế nào đây?

Nếu Hạ Trảm Bằng từ trên người Hàn Nhất Nhất truy ra chuyện cũ, nếu biết người phụ nữ mà ông ấy yêu thích kỳ thật không phải không thương ông ấy, thì Hạ Trảm Bằng sẽ giải quyết việc này ra sao đây?

Bà không dám tiếp tục nghĩ nữa, càng nghĩ lòng bà càng hoảng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Bà yên lặng mà nói với chính mình.

Nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện không có bất luận kẻ nào, bà cầm lấy điện thoại bấm một chuỗi con số.

“Alo!” thanh âm của đối phương nhẹ nhàng mà truyền đến.

“Tôi là Hạ phu nhân, ở quán trà đường XX chờ cô, chúng ta gặp nhau tâm sự!” Thanh âm của Hạ phu nhân lạnh như băng.

“Thực xin lỗi, tôi không ra ngoài được.” Hàn Nhất Nhất thành thực mà trả lời .

“Tôi sẽ cho người đi đón cô, cô nhanh nhanh chuẩn bị đi!” Nói xong, Hạ phu nhân liền cúp điện thoại.

Cầm lấy túi tiền đi ra bên ngoài, nhìn thấy Hạ phu nhân vội vàng rời đi, Ngải Châu Bích ở phía sau nổi lên nghi ngờ, bà cũng vội vàng mà rời đi.

“Lão Trương, ông đã gặp qua cái cô Hàn Nhất Nhất kia chưa?” Hạ Trảm Bằng tùy ý hỏi.

“Vâng thưa lão gia, tôi chưa có gặp qua.” Lão Trương cười cười nói, “Lão gia thực khẩn trương, không giống ngài chút nào.”

“Đúng vậy, tôi cũng không hiểu được, vì cái gì lại khẩn trương như vậy, mấy ngày nay mí mắt nháy rất nhiều, tôi cảm giác có chuyện gì đó, không biết có phải nguyên nhân là đây hay không.” Thanh âm của Hạ Trảm Bằng có chút phiền muộn.

“Lão gia, ngài suy nghĩ nhiều quá, lão Trương lái xe cho ngài đã 30 năm, thân thể ngài chắc không khỏe, thả lỏng một chút sẽ tốt thôi.” Đây chính là lời nói thật lòng của ông ấy, ở Hạ gia mấy chục năm nay, ông thấy nhiều chuyện lắm, nhưng Hạ Trảm Bằng đối với ông, cũng tốt lắm, chính sự tín nhiệm này, ông cam tâm tình nguyện đứng bên người Hạ Trảm Bằng cả đời.

“Cũng sắp tới rồi.” Hạ Trảm Bằng tự nhủ nói.

Bọn họ nói chuyện phiếm một lúc, gặp thoáng qua một chiếc xe khác, Hàn Nhất Nhất ngồi ở vị trí ghế lái phụ, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, bọn họ trên xe có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thấy rõ bên trong.

Hàn Nhất Nhất ở trong tiềm thức của Hạ Trảm Bằng, càng không nhìn thấy thì lại càng muốn gặp.

Bên trong quán trà.

“Hạ phu nhân, bà tìm tôi!” Hàn Nhất Nhất đứng ở trước mặt bà, rất cung kính mà chào.

“Ngồi đi!” ngữ khí của bà rất lãnh đạm.

Sau đó không khí ngưng đọng vài phút, thái độ Hạ phu nhân rất nghiêm túc, bắt đầu nghiêm khắc mà ép hỏi Hàn Nhất Nhất.

“Hàn tiểu thư, trước tiên, tôi muốn hỏi cô một vấn đề.”

“Phu nhân bà hỏi đi!” Hàn Nhất Nhất hơi nở nụ cười một chút.

Hạ phu nhân nhìn má cô có hai núm đồng tiền, cảm giác có lửa thiêu đốt lòng bà, nhưng bà cố gắng kiềm chế chính mình.

“Cô yêu con trai của tôi sao?”

Hàn Nhất Nhất miệng đang uống một ngụm trà, thời điểm đó như sắp phun ra đến nơi, cô bất buộc phải nuốt nó xuống.

70. Chương 70: Cố Tình Kiểm Chuyện

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, chống lại đôi mắt sắc bén của Hạ phu nhân, thản nhiên đáp lại: “Tôi không yêu con trai bà.”

Hàn Nhất Nhất vừa nói xong, Hạ phu nhân nâng tách trà lên, chậm rãi đặt gần bên môi của bà, nâng tay một lúc vẫn còn chưa uống, đem toàn bộ nước trong tách trà hất lên mặt Hàn Nhất Nhất.

“A. . .” Đột nhiên bị hất nước, khiến Hàn Nhất Nhất trở tay không kịp, nhịn không được mà hét lên.

“Không yêu con tôi, vậy cô ở trong biệt thự của con tôi làm cái gì, nói, cô có phải có ý đồ gì khác hay không?” Bà cố ý kiểm chuyện.

Nước trên mặt Hàn Nhất Nhất toàn bộ chảy vào bên trong cổ áo, cô rất tự nhiên giơ tay giữ giữ áo, ngọc bội tùy thân của cô lại vô thức mà lộ ra.

Đôi mắt của Hạ phu nhân đột nhiên có điểm thất thần, thanh âm của bà có chút mất tự nhiên mà nói: “Ngọc bội trên người cô có phải là lấy trộm từ trên người con trai tôi không, cô ở bên cạnh con tôi chính là vì đồ vật này, có đúng hay không?”

Bà ta hùng hổ dọa người mà lên tiếng, hoàn toàn đem sự thật bóp méo.

“Hạ phu nhân, đều không phải như bà nghĩ, không phải.” Hàn Nhất Nhất giải thích.

“Thật không? Nếu như đều không phải, vậy cô đem ngọc bội tháo xuống cho tôi xem, nếu là của Thiên Triệu tôi cũng nhận ra được.” Hạ phu nhân chu ngoa nói.

“Thực sự là không phải, Hạ phu nhân.” Hàn Nhất Nhất lần thứ hai giải thích.

“Nếu như thật sự là không phải, cô vì sao không dám cho tôi xem, hay là cô chột dạ?”

Đối mặt với ngôn từ của Hạ phu nhân, Hàn Nhất Nhất không thể nói gì, chỉ có thể đem ngọc bội từ trên cổ gỡ xuống, phải biết rằng, đây là vật duy nhất mẹ lưu lại cho cô, cô cho tới bây giờ đều mang theo bên mình.

Lúc toàn bộ ngọc bội hiện ra trước mắt Hạ phu nhân, bà kinh ngạc mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, thậm chí nhất thời biểu hiện lơ đãng không nhận lấy ngọc bội mà Hàn Nhất Nhất đưa qua.

“Hạ phu nhân, cái này là kỉ vật mà mẹ tôi để lại cho tôi, thật sự không phải là đồ của Hạ thiếu.” Cô cố gắng giải thích.

“Không, cô nói láo.” Hạ phu nhân động nhiên trở nên kích động, nắm chặt ngọc bội, tử tử tường tận nhìn, “Đây là đồ của Thiên Triệu nhà ta, đây là của con ta, đồ tiểu tiện nhận, cô cứ nhiên dám lấy trộm đồ của Hạ gia ta.”

Tâm tình của Hạ phu nhân rõ ràng rất kích động, trong mắt của bà tất cả đều rất kinh khủng.

Bàn tay cầm ngọc bội run rẩy, song lại dùng toàn bộ sức lực nắm chặt nó, rất sợ có bất kì kẻ nào từ trong tay bà cướp đi.

“Hạ phu nhân, ngọc bội kia thật sự không phải là đồ của Hạ thiếu, nếu như bà không tin, chúng ta có thể đem đến trước mặt Hạ thiếu làm cho rõ ràng, ngọc bội này tôi đã mang bên người hơn mười năm, từ lúc vừa sinh ra thì đã mang theo bên người.” Hàn Nhất Nhất đồng dạng cũng rất khẩn trương vì ngọc bội kia, bởi vì. . . đây là của mẹ để lại cho cô.

“Cô còn nói láo, mẹ cô là loại người gì, cô là loại người gì, nói trắng ra là, các người đều là người hầu, người hầu làm thế nào có khả năng có loại vật quý giá như thế này, đây rõ ràng là vật Thiên Triệu đeo.” Hạ phu nhân hoàn toàn trắng đen lật ngược, đảo loạn thị phi.

“Hạ phu nhân, bà thật quá đáng, sao có thể tùy tiện mà nói oan cho người khác như vậy, đúng là tôi là người hầu, đúng là tôi nghèo đến không có lấy một phân tiền, tôi cũng sẽ tuyệt đối không lấy đi bất cứ thứ gì không thuộc về mình, tôi tôn trọng bà là bậc trưởng bối, nhưng bà vì sao vẫn cứ làm khó vãn bối là tôi như thế.” Hàn Nhất Nhất giận dữ, đã đụng đến giới hạn của cô, cô cũng không cách nào bình tĩnh thêm nữa.

“Ba!” Một âm thanh vang lên, Hạ phu nhân đứng lên, một cái tát lưu lại trên mặt Hàn Nhất Nhất.

“Một cái tát này, là dạy cô phải tôn trọng trưởng bối, dạy cô sau này tranh luận phải nhìn rõ đối tượng.”

“Bà. . .” Hàn Nhất Nhất bị chọc giận, đúng là ra đường gặp quỷ, đã bị ức hiếp lại còn để kẻ khác nói kỹ vật mẹ để lại là đồ ăn cắp, lẽ nào cô vừa mới sinh ra đã có thể đi ăn cắp đồ sao? Thực sự là buồn cười mà, vì sao Hạ phu nhân bịa chuyện còn muốn đem sai trái đổ hết lên đầu cô, đã thế còn bị người ta hắt trà, bạt tai.

“Thế nào? Không phục sao? Cô còn muốn đánh lão phu nhân ta mấy bạt tai phải không?”. Trong quán trà đột nhiên có một tên bảo vệ đến đứng chắn trước mặt cô.

“Bà trả ngọc bội lại cho tôi!” Hàn Nhất Nhất giơ tay.

Hạ phu nhân đến nhìn cũng không thêm liếc một cái, “Trần Ngũ, chúng ta đi.”

Nói xong, bà ta liền rời đi, Hàn Nhất Nhất vội vã đi tới ngăn cản Hạ phu nhân.

“Không trả ngọc bội lại cho tôi, bà không được đi!” Cô nhất quyết sẽ không để Hạ phu nhân cứ như vậy mà dễ dàng lấy đi vật quý giá nhất của cô.

“Ngọc bội này là do cô ăn cắp, nếu như cô lại ngăn cản tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát bắt cô đi, xem đến lúc đó cảnh sát sẽ tin cô hay tin tôi!” Bà ta uy hiếp nói.

“Chưa trả lại cho tôi, bà đừng mơ có thể rời đi!” Phải quật cường hơn nữa, Hàn Nhất Nhất đã chịu đến giới hạn, chỉ cần cô cảm thấy mình đúng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

Hạ phu nhân liếc mắt, Trần Ngũ ngay tức khắc đem thân thể Hàn Nhất Nhất đẩy qua một bên, yểm hộ Hạ phu nhân rời đi.

“Hạ phu nhân, bà không thể như vậy! Bà trả ngọc bội lại cho tôi!” Cô đứng lên đuổi theo, Trần Ngũ lại cường ngạnh chắn lại trước mặt cô, thậm chí một tay đẩy cô ngã trên mặt đất, phần trán của cô không cẩn thận đập vào thành ghế, cứng rắn làm rách một miếng da, máu cũng như vậy mà từ từ chảy ra.

“Đồ không biết tốt xấu!” Trần Ngũ hèn mọn nhìn cô một cái, sửa sang lại cổ áo phục rồi rời khỏi căn phòng.

Tất cả sự tình đều được Ngải Châu Bích ngồi ẩn trong góc phòng đối diện bọn họ chứng kiến toàn bộ, lúc Hạ phu nhân vội vàng vàng rời khỏi quán trà, bà ta cũng theo sát ra ngoài, bà ta muốn biết ngọc bội của cái cô gái tên Hàn Nhất Nhất kia rốt cuộc là cái gì, vì sao Dương Tình để ý miếng ngọc bội kia mà còn khẩn trương như vậy.

Hàn Nhất Nhất vuốt miệng vết thương đang chảy máu trên trán, mắt trừng trừng mở lớn, nhìn hạ phu nhân rời đi, nhìn cái người có vẻ kiêu ngạo đến bảy phân kia biến mất, cô cắn môi trầm mặc chịu đựng.

Cô đang chuẩn bị đứng dậy, một bóng người đứng chắn trước mặt cô.

“Cô bị thương?” Thanh âm của anh ôn nhu ảm áp giống như trước.

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, con mắt nhanh liếc qua, bởi vì cô ủy khuất nên nước mắt nhịn không được mà từ khóe miệng rớt xuống, thực sự cô đã học được không rơi lệ trước mặt người bên ngoài, cô cũng rất ghét bị người khác nhìn thấy mình khóc.

Tuy rằng chỉ là vội vã thoáng nhìn, thế nhưng cô cố nén cũng không thể chặn lệ tuôn rơi, tất cả đều hiện trước mặt anh, cánh tay mạnh mẽ đem cô nâng dậy, hai tay cầm lấy vai cô, đem khuôn mặt cô gần gũi mà đối mặt với anh

Hàn Nhất Nhất muốn quay đầu đi, nhưng bởi vì cánh tay kia quá mạnh mẽ, chỉ có thể để mặc cho nước mắt tuôn rơi trước mặt anh, nhẹ nhàng mà dọc theo gò má của cô chảy xuống

Mà một ngón tay của anh có thể cảm thụ được nước mắt ảm áp của cô, anh lần đầu tiên cảm thấy thương tiếc khi nhìn thấy smột cô gái khóc như vậy, mà cô lại không khiến cho kẻ khác chán ghét.

Hàn Nhất Nhất có chút ngượng ngùng, có chút vui sướng.

Lãnh Nghiêm nhìn thấy Hàn Nhất Nhất vẫn ở trạng thái kỳ lạ, ngón tay anh chỉ nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt mang lệ, thay cô lau nước mắt.

Ngay lúc đó trong lòng hai người đều có một cảm xúc khác thường lưu chuyển.

Thế nhưng Lãnh Nghiêm không thể kiềm chế bản thân, kim lòng không đậu mà đem cánh môi mình dán lên lúm đồng tiền của cô, Hàn Nhất Nhất cảm nhận được hơi thở ảm áp của anh truyền đến, ánh mắt cô tròn tròn mở lớn lên.

“Không. . . .” Hàn Nhất Nhất lấy lại tinh thần, bản năng đẩy anh ra, thân thể mình rút lui về phía sau.

Tựa hồ Lãnh Nghiêm cũng nhận ra chính mình có vẻ thất thố, hai tay mở ra, thực lòng xin lỗi mà nói: “I’am sorry, xin đừng hiểu lầm.”

Anh đứng ở nơi đó, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Hàn Nhất Nhất cũng không biết chính mình là vì cái gì, rõ ràng là cô rất chờ mong, nhưng chỉ cần có một ai đó chạm vào cô, cô lại theo bản năng muốn đẩy ra.

“Không không không, không phải!” cô cố gắng muốn giải thích, lại phát hiện càng giải thích, chuyện lại càng rối mù.

“Miệng vết thương của em còn có dính máu, tôi mang em đi bệnh viện khử trùng một chút.” Lãnh Nghiêm đem đề tài dời đi.

“Không cần, không có việc gì đâu!” hai tay cô lia lịa vung vẩy, giờ phút này, lòng của cô vô cùng bối rối, một màn ôn nhu vừa mới lại hiển hiện trong đầu cô, lại là kinh ngạc lại là xấu hổ.

Lãnh Nghiêm nhận thấy tâm lý biến hóa của cô, không để ý đến phân trần của cô, anh dắt tay cô liền đi ra ngoài.

Hàn Nhất Nhất khẽ từ chối một chút, rất nhanh liền buông tha.

Cô cứ như vậy mặc cho anh nắm lấy tay cô, cô ở phía sau anh quan sát khuôn mặt rắn rỏi của anh còn nửa mặt hơi mỉm cười.

“Lãnh Nghiêm, anh là thích tôi sao?” cô ở trong lòng trộm hỏi chính mình, “Anh không chê bộ dáng tôi khó coi sao? Vì cái gì tôi cảm thấy hết thấy này giống như đang nằm mơ.”

Hàn Nhất nhất như là nữ sinh lần đầu trải qua luyện ái, vừa chua xót lại ngọt ngào

“Trần ngũ, người đi về trước đi!” Hạ phu nhân mệnh lệnh .

“Vâng, phu nhân!” Trần Ngũ nghe lệnh trả lời.

Hạ phu nhân cầm khối ngọc bội kia, cẩn thận ngắm nghía lại cẩn thận xem xét, trong mắt kinh sợ lại là kinh sợ.

Không thể nghi ngờ, Hàn Nhất Nhất chính là con gái của Hàn Chân, ngọc bội này là đồ tùy thân năm đó của Hạ Trảm Bằng, đây là đồ mà mẹ Hạ Trảm Bằng cũng là mẹ chồng của bà để lại cho ông ta, mà ông ta lại không đem khối ngọc bội này cho bà Hạ phu nhân danh chính ngôn thuận, mà là đưa cho người con gái mà ông ta cho là mình yêu nhất – Hàn Chân.

Bà nắm chặt ngọc bội, sắc mặt từ hồng biến xanh từ xanh biến trắng.

“Hàn Chân, vì cái gì cô còn muốn đem tất cả tái hiện một lần nữa? Cô là người đàn bà thông minh như thế, cô hẳn là hiểu được, mấy thứ này căn bản là không nên tiếp tục tồn tại nữa, nó hẳn là phải theo cô chết đi vào phần mộ.”

Bà chỉ hận chính mình không thể một phen nắm nát khối ngọc bội này.

“Tôi phải làm thế nào mới có thể làm cho khối ngọc này biến mất đây?” Hạ phu nhân cầm nó giống như một củ khoai lang nướng nóng bỏng tay, chỉ có khối ngọc này biến mất, thân phận của Hàn Nhất Nhất cũng liền vĩnh viễn cũng không có người biết được.

Hạ phu nhân lúc này bối rối mà bức bội như vậy, hoàn toàn xem nhẹ rất nhiều yếu tố khác.

Bà nghĩ tới rất nhiều phương pháp, nghiền nát nó hay ném xuống biển, vừa đi vừa nghĩ, cách nào vừa nhanh lại vừa thuận tiện?

Có lẽ là suy nghĩ quá nhập tâm, ngược lại xem nhẹ dưới chân, bà đi giày cao gót, bởi vì đi quá mau, không cẩn thận đụng tới một cái gì đó, chân bị nhéo một chút.

Ngọc bội trên tay cũng bay đi ra ngoài, rơi ở trên mặt đất nảy mấy lần phát ra thanh âm dễ nghe, Hạ phu nhân nhìn thấy ngọc bội rớt xuống, khẩn trương chạy nhanh đứng lên đi nhặt nó.

Ai ngờ ngọc bội bị ảnh hưởng của trọng lực, vẫn dọc theo đường dốc mà trượt xuống.

Hạ phu nhân bắt chập vết thương trên chân, một đường chạy đến, thời điểm đang muốn đuổi theo kịp, tay vừa chạm vào miếng ngọc bội, nó lại lọt xuống kẽ đường.

“Chết rồi!” Hạ phu nhân lớn tiếng mà kêu lên.

Cuối cùng, tay bà vẫn là không có nhanh bằng tốc độ lăn của khối ngọc bội, ngọc bội thừa dịp có chút nước bắn dính vào lại lăn đi càng nhanh xuống cống thoát nước.

Bàn tay tuyệt vọng dừng ở trên miệng của cống thoát nước, bà ngây ngốc nhìn tất cả.

Ước chừng có vài phút đồng hồ, tư thế của bà đều không có biến quá, thậm chí người qua đường đã có vẻ mặt kỳ lạ nhìn bà

“Người này chắc là bị tâm thần!”

“Bà ta sao vẫn không nhúc nhích, đang diễn kịch à?”

Ngải Châu Bích đem hết thấy thu vào đáy mắt, cười xấu xa mà nhìn.

“Nếu khối ngọc bội này được định trước cuối cùng sẽ ở cống thoát nước dơ bẩn này, vậy thì liền ngủ ở đây đi, cho dù một ngày nào đó có người đào ra được, không chừng là lúc ta đã chết, Trảm Bằng cũng không còn nữa!” Hạ phu nhân có chút mất mát mà nghĩ như vậy.

Bà lê đôi chân có chút cứng ngắc, chậm rãi đi về phía trước.

Ngải Châu Bích thấy Hạ phu nhân đi xa, mới đến chỗ Hạ phu nhân đứng lúc này, ngồi xổm xuống, Hạ phu nhân xem ra rất coi trọng ngọc bội này, khối ngọc bội này rốt cuộc cất giấu bí mật gì? Cô gái Hàn Nhất

Nhất kia cùng khối ngọc bội này có quan hệ gì? Vì cái gì mà Hạ phu nhân luôn luôn dịu dàng hiền lành lúc gặp Hàn Nhất Nhất lại trở nên chanh chua như vậy?

Hàng loạt câu hỏi trong đầu làm cho Ngải Châu Bích tràn ngập tò mò.

“Dương Tình, cho tới nay tôi đều không đấu lại bà, đó là bởi vì tôi không nắm được nhược điểm của bà, nhưng hiện tại, cơ hội đã tới, tôi nhất định sẽ quật ngã bà!” Trong lòng bà căm thù mà nói.

Bởi Hạ phu nhân cản trở, Hạ Trảm Bằng không được như mong muốn mà nhìn thấy Hàn Nhất Nhất, hỏi những người bảo vệ, mọi người đều cho rằng Hàn Nhất Nhất là một cô gái xấu xí, trên mặt có một vết sẹo dài có thể dọa chết quỷ, cũng bởi vì vậy, Hạ Trảm Bằng lại cảm thấy hứng thú.

“Đến tốt cùng là thế nào mà một cô gái xấu xí, có thể làm cho Thiên Triệu không màng đến lý lẽ, bởi vì cô mà giết chết hai người làm bị thương một người?” Nội tâm của ông phát sinh biến hóa.

“Lão gia, chúng ta mau đến xem chân của nhị tiểu thư có sao không?” Lão Trương ở trên xe quay lại hỏi.

“Không đi! Lần này, nhất định phải cho nó nhớ kĩ.” Hạ Trảm Bằng trên mặt lạnh lùng có thể kết thành sương.

Xe trên đường trở về, lại một lần nữa gặp xe của Hàn Nhất Nhất, lần thứ hai, Hạ Trảm Bằng cùng Hàn Nhất Nhất lướt qua nhau.

Bên trong xe, Hàn Nhất Nhất nhếch miệng không giấu được nội tâm vui vẻ, miệng vết thương trên trán đã được băng bó nhẹ nhàng lại, nghĩ đến Lãnh Nghiêm ôn nhu săn sóc, nội tâm Hàn Nhất Nhất nhin không được mà rung động.

Nhất định, đêm nay sẽ lại là một đêm không ngủ được, một cô gái trong lòng đầy tâm sự như cô, vui sướng dạt dào trên mặt có che lấp như thế nào cũng không được.

71. Chương 71: Chuyện Xấu

tin tức trên bất kỳ tờ báo nào đó, vừa mở ra xuất hiện ngay khuôn mặt mang theo vết sẹo của Hàn Nhất Nhất.

Mà người đàn ông hôn môi của cô lại là ông trùm mới nổi trong giới bất động sản ở thành phố F mang quốc tịch Canada – gốc Hoa – Lãnh Nghiêm. Hiện nay là người đàn ông độc thân hoàng kim đứng đầu thành phố F.

Tiêu đề mở đầu tương đối thu hút: ‘ông chủ độc thân hoàng kim, không thương người đẹp thích xấu xí’

Hạ Thiên Triệu cầm quyển tạp chí ném mạnh lên trên bàn, tay nắm thành nắm đấm hung hăng đập lên.

“Shit!” Phẫn nộ không dứt, hắn cầm áo khoác rời đi, một đêm chưa nhắm mắt, sáng sớm vừa liếc mắt cư nhiên đã nhìn thấy thứ bất mắt như vậy.

“Tiểu Bạch, mày nói xem anh ấy không phải là thích tao chứ?” Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, hạnh phúc nho nhỏ nói chuyện với nó.

Tiểu Bạch ở trong lòng của cô run lên, âm thanh gì cũng không phát ra.

“Tiểu Bạch, mày nói tao có thể thích một người đàn ông không? Thật sự sẽ giống như mẹ nói, nếu anh ấy không chê bộ dạng tao xấu, anh ấy chính là thật lòng yêu tao, là như thế này sao?”

“Tiểu Bạch, tao giống như có phần tự mình đa tình, Lãnh Nghiêm từ đầu đến cuối đều không nói qua thích tao, hình như chỉ có tao một lòng tình nguyện coi là như vậy.”

Hàn Nhất Nhất nói nói, tâm tình đột nhiên có chút chán nản.

“Tiểu Bạch, mày nói anh ấy thích cô gái như tao sao? Vừa xấu lại không có vị đàn bà”

Lời của cô hoàn toàn im bật, bởi vì dư quang khóe mắt Hàn Nhất Nhất nhìn thấy một đôi giày da được lau sáng bóng lên, ánh mắt của cô hướng thẳng từ đôi giày da lên trên xem, nguy hiểm mãnh liệt không ngừng di chuyển trong con người của hắn.

“Hạ thiếu. . .” Thanh âm của cô nhỏ đến mức chỉ có cô mới có thể nghe được, tay ôm Tiểu Bạch bắt giắc mà hơi run rẩy.

Hạ Thiên Triệu một câu cũng không nói, chỉ dùng một đôi mắt khó đoán nhìn cô, vẫn không nhúc nhích, nhận thấy cô đang hoảng sợ.

“Hạ thiếu, anh làm sao vậy?” Hàn Nhất Nhất hơi chột dạ, cô không biết lời cô vừa mới nói, Hạ thiếu có phải đều nghe được hay không, tâm sự con gái bị người khác nghe lén, đúng là chuyện đáng xấu hổ thiên cổ.

Hạ Thiên Triệu mang theo phần nộ, tóm tay cô, đem cô ném trên mặt đất.

“Nói, ngày hôm qua cô đi đâu?”

“Một quán trà.” Cô không có chút tức giận nói.

“Người đàn ông kia hẹn cô có phải không?” Thanh âm của hắn tuy thấp nhưng mỗi một chữ lại giống như rống lên.

“Anh đang nói gì, người đàn ông nào, hẹn không hẹn cái gì?” Hàn Nhất Nhất hỏi lại, Lãnh Nghiêm căn bản không hẹn cô, chỉ là trùng hợp gặp được mà thôi.

“Cô còn giả vờ, có phải giả vờ rất đặc ý hay không, không nghĩ tới loại đàn bà như cô, bộ dạng xấu như thế, lại có thể quyến rũ đàn ông, thực chất bên trong cô có phải trời sinh là loại tiện nhân hay không?” Hạ Thiên Triệu không thể khống chế chính mình.

“Hạ Thiên Triệu, anh câm miệng lại!” Hàn Nhất Nhất cũng tức giận, tại sao vì cô xấu thì nhất định phải chịu sự ghét bỏ của mọi người.

“Lại dám quát tôi câm miệng, tôi nghĩ cô chán sống rồi!” Hạ Thiên Triệu vung tay hai cái, hắn không đánh đàn bà, chỉ là cô gái này lại nhiều lần làm cho hắn không thể khống chế chính mình.

Trên mặt Hàn Nhất Nhất nhanh chóng hiện lên hai vết bàn tay, trên mặt lập tức sưng đỏ.

Hạ Thiên Triệu thấy một màn như vậy, trong lòng lại tuôn ra một hồi hồi hận, muốn đi lên vuốt, rồi lại khó khăn nuốt xuống miệng cơn giận dữ này.

“Hàn Nhất Nhất, cô không nên ép tôi!”

Hàn Nhất Nhất lạnh lùng mà cười khở nói “Hạ thiếu, anh suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi sao dám ép anh chứ?”

“Thằng đó là ai?” Hắn bức cô, cô có thể ngửi được mùi đàn ông trên người hắn, loại mùi này làm cho cô trong nháy mắt muốn ngất đi.

“Anh không có quyền quản tôi.” Hàn Nhất Nhất từ chối trả lời, đó là thuộc về không gian cá nhân của cô, cô cũng không hy vọng có người quấy rầy không gian nhỏ của cô.

“Không có quyền phải không?” Hắn cười lạnh “Người đâu!”

Một tiếng ra lệnh, A Thất từ bên ngoài đi vào, cung kính mà nói: “Hạ thiếu.”

“Mang Tiểu Bạch kéo ra ngoài giết, chia cho anh em thích ăn thịt chó.” Hắn biết rõ, giờ phút này Tiểu Bạch hoàn toàn có thể uy hiếp đến cô.

“Không, không thể!” Quả nhiên, Hàn Nhất Nhất lớn tiếng nói.

“Cho cô một cơ hội nữa.” Hắn nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt như nước của cô.

“Anh ấy là bạn của tôi, ở Canada, anh ấy đã từng cứu tôi một mạng.” Cô nhớ lại mà nói.

Hắn ghét nhìn thấy bộ dạng cô nhớ lại, cánh tay hắn đặt ở sau lưng cô xiết chặt nhưng hắn nhin không được lại muốn hỏi tiếp “Còn có gì?”

“Anh ấy đối xử với tôi như bạn bè, lần trước gặp lại khi đi bệnh viện khám lại.”

“Cô thích nó?” Tay hắn lại một lần nữa dùng sức xiết chặt.

Hàn Nhất Nhất Nhất không nói ra tiếng.

“Nói, có phải hay không?” Hạ Thiên Triệu gắt gỏng hỏi.

“Đúng, tôi thích anh ý.” Cô kiêu ngạo mà trả lời, cô không sợ chế giễu.

“Ha ha ha ha. . . Ha ha. . .” Hạ Thiên Triệu buông tay ra, đột nhiên lớn tiếng cười nói “Hàn Nhất Nhất à Hàn Nhất Nhất, cô có biết hay không, cô biết gì về người đàn ông tên Lãnh Nghiêm kia, con trai duy nhất của ông chủ tập đoàn ẩm thực tầm cỡ quốc tế, danh môn quyền quý, cô cho là một cậu chủ nhà hào môn như vậy lại thêm dễ mất đến loại đàn bà ngay cả chó mèo cũng ghét bỏ như cô sao?”

“Gâu. . . gâu. . .” Tiểu Bạch ở một bên lớn tiếng mà sủa, dường như nhìn ra chủ nhân của nó bị đả kích.

“A Thất, mang Tiểu Bạch ra ngoài, chỉ cần nó dám sủa bậy, giết!” Hắn lộ ra một màn hung ác.

Mặc dù Hàn Nhất Nhất biết người đàn ông như vậy sẽ không có gia cảnh bình thường, nhưng cô cũng không nghĩ tới Lãnh Nghiêm lại ưu tú như thế, mà bản thân, Lãnh Nghiêm cũng chỉ là giấc mộng của cô, một giấc mơ chỉ dám đặt ở trong lòng, là Hạ Thiên Triệu từng bước một bức cô đem giấc mơ đổi thành không có khả năng có thật.

“Sao? Nhụt chí? Thua trận?” Hắn cười nhạo.

“Vậy thì sao, tôi thích anh ấy, tôi cũng không cần anh ấy biết, anh ấy ở trong lòng tôi là được.” Cô ngang ngược mà cố chấp trả lời.

“Đúng không, cô đã thích hắn ta như vậy, cô mơ mộng không thực tế như vậy, tôi đây thực sự nói cho cô biết, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến mùi vị người đàn ông nào khác.” Hắn bị lời nói của Hàn Nhất Nhất làm tổn thương đến tự tôn.

Hắn nghĩ hắn đường đường là đại thiếu gia Hạ gia, còn hơn Lãnh Nghiêm, bối cảnh nhà của hắn càng cường ngạnh, ở thành phố F, ai cũng không dám động đến một sợi tóc của hắn, nhưng cô gái này lại tuyệt đối không đem hắn để vào mắt.

“Anh muốn làm gì?” Hàn Nhất Nhất sợ hãi lui về phía sau.

“Cô nói đi? Đàn ông còn có thể làm gì với đàn bà.” Hắn tà ác mà cười.

“Anh không thể như vậy!”

“Những lời này tôi nghe nhiều lắm rồi, tôi cũng nhịn đủ rồi, cô là người của tôi, muốn tôi thả cô, chỉ có thể tôi chơi chán, đến lúc đó, cô có thể lại đi hỏi Lãnh thiếu gia của cô, xem anh ta có bằng lòng chấp nhận loại đàn bà mà Hạ Thiên Triệu tôi đã chơi chán hay không.”

“Anh thật vô sỉ.”

“Nghe bốn chữ vậy, tôi thấy thật cao hứng!”

Nói xong, hắn một thân mạnh mẽ quay lại, vững vàng đem thân thể của cô đặt ở dưới thân mình. . .

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà giãy dụa thân thể, chỉ cần có một chút khe hở, cô không từ bỏ cơ hội có thể né ra.

“Hàn Nhất Nhất, lúc này đây, cô chắc chắn không có cơ hội!” Hạ Thiên Triệu lộ ra nụ cười đắc ý.

“Hạ Thiên Triệu, tôi nhất định sẽ hận anh cả đời.” Hàn Nhất Nhất nghiêng răng nói

“Tôi không phải là Lãnh Nghiêm, tình nguyện bị loại người quái dị như cô hận cả đời cũng không nguyện ý bị cô thích cả đời.” Tay hắn linh hoạt tiến vào trong quần áo của cô.

Một bàn tay của cô vừa mới giơ lên đã bị Hạ Thiên Triệu ấn xuống, hắn mạnh mẽ mà đè xuống, cô không có sức lực phản kháng.

“Mặc dù bộ dạng cô rất xấu, mặc dù cô xấu không xứng đáng xách giày cho tôi, nhưng tôi có chút thực vừa lòng, đó chính là đáng người của cô không tệ, cảm xúc không tồi.” Hấn dán bên tai của cô, “Ngay cả làn da cũng không tồi.”

Nói xong, miệng của hấn còn không quên cắn vành tai của cô.

“Anh. . . biến thái!” Hàn Nhất Nhất muốn nâng chân lên, nhưng vừa mới hoạt động một chút, chân Hạ Thiên Triệu liền áp lên, một chút không gian động đậy cũng không cho cô. “Không nên thử phản kháng, càng phản kháng tôi càng hưng phấn, mà cô, càng phản kháng càng thống khổ!” Hấn vô sỉ mà đả kích Hàn Nhất Nhất.

“Hạ Thiên Triệu, chỉ cần anh không chạm vào tôi, bảo tôi làm cái gì, tôi đều có thể, xin anh, được không?” Hàn Nhất Nhất chỉ có thể ủy khuất mà cầu xin hấn.

“Hàn Nhất Nhất, cô càng không cho tôi chạm, tôi càng phải chạm, hơn nữa tôi sẽ cho cô biết, cô có bao nhiêu dám đăng!” Hấn suy nghĩ mà trêu chọc cô.

Hấn mong đợi như vậy, phụ nữ lãnh đạm như thế, nếu như chơi đùa nhất định sẽ rất hấp dẫn, rất thú vị.

Tay hấn thành thạo mà xoa nắn hoa viên của cô, nhẹ nhàng mà lôi kéo nơi phần hồng của cô, miệng của hấn dạo chơi qua lại trên cổ của cô

“Đừng. . . Đừng như vậy. . . Đừng đối với tôi như vậy. . .” Hàn Nhất Nhất gần như đau khổ mà nói ra.

Hạ Thiên Triệu túm quần áo xé một cái, dùng sức buộc chặt tay cô, chỉ có như vậy, hấn mới có thể càng thêm tập trung tinh lực khiến cô gái này ở dưới thân hấn không khống chế được, hấn cũng không tin cô gái này không có cảm giác.

Hấn gần như là khiêng thân thể của cô, sau đó đem cô ném lên sô pha.

“Có biết hay không, đàn bà ở trên sô pha khác trên giường. Trên sô pha càng dễ thêm cao hứng. càng có thể biểu hiện sự đam mê của cô.” Thanh âm của hấn nhẹ nhàng mà phiêu đảng bên tai cô.

“Không. . . Không. . .” Hàn Nhất Nhất vô số lần giãy dụa, chậm rãi lâm vào tuyệt vọng.

Hạ Thiên Triệu khẽ gặm xương quai xanh của cô dọc theo xương quai xanh một đường xuống phía dưới, khẽ cắn nơi phần hồng của cô, một bàn tay ở bụng của cô bắt đầu trượt xuống.

Hàn Nhất Nhất nghiêng răng, khẽ lẩm bẩm: ” Hạ Thiên Triệu, anh. . . là ma quỷ. . Anh là ma quỷ. . . Tôi hận anh. . . Tôi hận anh. . .”

Thân thể hấn càng thêm tràn ngập cảm xúc mãnh liệt.

“Thực hài lòng, hôm nay cô không mặc quần bò!” Hấn nở nụ cười tà ác.

Tay hấn mau lẹ mà thuận lợi đi tới chỗ tư mật của cô, Hàn Nhất Nhất dùng sức mà khép chặt hai chân, muốn ngăn cản hấn đi tới.

“Thế nào? Vội như vậy sao?” Hấn cũng có đủ kiên nhẫn mà khiêu khích cô gái này, hấn không tin, trên đời này còn có thể có đàn bà Hạ Thiên Triệu hấn không nắm bắt được, chỉ cần đàn bà muốn một lần, nhất định sẽ lại muốn lần thứ hai, lần thứ ba.

Hiển nhiên, cô gái này vẫn chưa bị khai phá.

Hàn Nhất Nhất từ từ nhắm hai mắt, cự tuyệt trả lời hấn một câu gì.

Hạ Thiên Triệu không có gì do dự, ngón tay hung hăng mà duỗi thẳng đi vào.

“A. . . .” Hàn Nhất Nhất lớn tiếng phát ra âm thanh, thật sự là đau đến có phần làm cho cô không chịu nổi

“Tôi thích nghe cô kêu!” Hạ Thiên Triệu hưng phấn mà nói, thanh âm của cô làm cho toàn thân hấn đều tràn ngập cảm xúc mãnh liệt.

Ngón tay hấn lại gắt gao mà chuyển động “Thả lỏng”

Thanh âm của hắn trầm thấp mà áp lực, thân thể của cô mẫn cảm nhưng lại tỏ vẻ băng lãnh như vậy, phía dưới lại chặt đến thế, của hắn lại to lớn. Làm sao có thể đi vào đây?

Hàn Nhất Nhất từ từ nhắm hai mắt, đau đớn mà lắc đầu.

Tay hắn lại một lần dùng sức, lại một lần bị hút chặt.

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà cắn môi, cố gắng không phát ra chút âm thanh, cho dù là cô đau đến gần như chết, cô thà cắn môi chảy máu cũng không phát ra tiếng.

“Tại sao phải ủy khuất bản thân như vậy? Phát ra tiếng đi, tôi thích nghe tiếng cô rên rỉ.” Hạ Thiên Triệu không tự chủ được, hắn đã chậm rãi tiến vào, thậm chí có chút không khống chế được cảm xúc bản thân.

Hắn có thể cảm nhận được mảnh đất khô khốc của cô đã chậm rãi bắt đầu có cảm giác, nụ cười ở khóe miệng hắn tà ác cong lên.

“Thả tôi. . .” Hàn Nhất Nhất vô lực mà nói.

“Hạ thiếu. . .”

A Thất đứng ở ngoài cửa lớn tiếng gọi.

Hạ Thiên Triệu đang ở thời khắc mấu chốt, căn bản không nghĩ để ý đến hắn ta. Chửi nhỏ một tiếng: ”Shit!”

“Hạ thiếu, phu nhân đã tới!” A Thất nói lớn

Mà Hạ phu nhân tới lại bức Hạ Thiên Triệu đến tình trạng phải ngừng lại, Hàn Nhất Nhất cho dù rất không thích Hạ phu nhân, nhưng giờ phút này, nghe được ba chữ Hạ phu nhân này, cô giống như gặp được cứu tinh.

Hắn cũng không bỏ qua vẻ thở phào trên mặt cô.

“Hàn Nhất Nhất, trốn qua mừng một tránh không khỏi mười lăm, chúng ta có nhiều thời gian.” Hắn kèm chế thân thể xuống, sửa sang lại quần áo chính mình.

Hàn Nhất Nhất còn không kịp sửa sang lại quần áo, cửa đã bị mở ra, đầu tiên hiện đến trước mắt cô đó là mặt Hạ phu nhân, mà đằng sau Hạ phu nhân dĩ nhiên là Ưông Giai Trùng

Hàn Nhất Nhất nắm chặt quần áo bên cạnh, da thịt lộ ra bên ngoài.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy trong ánh mắt của cô ta, có chất vấn, có thất vọng.

“Giai Trùng. . .” Cô có chút ủy khuất mà mở miệng.

Ưông Giai Trùng chỉ cúi đầu, thấy bộ dáng của họ, không nhìn tới Hàn Nhất Nhất cũng không để ý đến cô đang gọi tên của cô ta.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Hạ Thiên Triệu tức giận, khi hắn nhìn đến Hạ phu nhân thế nhưng còn mang theo Ưông Giai Trùng thì trong lòng hắn lại càng không thích.

“Thế nào? Mẹ không thể tới nhìn xem sao? Lúc này, con không ở công ty, con chạy về nơi này làm gì?” Hạ phu nhân bắt đầu hỏi lại hắn.

Hạ Thiên Triệu bị hỏi, nhưng vẫn kiên trì trả lời “Một phần văn kiện để ở nơi này.”

“Có đúng không? Còn để trên người đàn bà?” Bà châm biếm nói, cũng đi đến trước mắt Hạ Thiên Triệu, “Thiên Triệu, hôm nay mẹ đến chính là muốn cho con biết, con có vị hôn thê, hơn nữa sẽ lập tức kết hôn, chỉ nên chơi đùa bên ngoài, không nên đưa về nhà chơi, tuổi con không nhỏ, mẹ cũng muốn ôm cháu trai.”

“Mẹ, mẹ nói bậy bạ gì đó?”

“Thiên Triệu, nếu Giai Trùng cũng là bạn gái của con, mẹ cũng rất vừa ý con bé, con kết hôn nhiều lần như vậy, không một người nào có thể vượt qua ba tháng không ly hôn, lần này vô luận như thế nào, con phải

nghe mẹ, hôn nhân của con, mẹ làm chủ!” Bà cường thế nói Mà những lời này, rất rõ ràng là bà nói cho Hàn Nhất Nhất đang ở trên sofa nghe.

Uông Giai Trùng đứng ở bên cạnh Hạ phu nhân, len lén nhìn biểu tình trên mặt Hạ Thiên Triệu, trên mặt hắn vẫn chỉ một mực lạnh như băng cùng vô tình.

Cô thật không ngờ nhanh như vậy Hạ phu nhân đã cấp cho cô một danh phận, nhưng hứa hẹn này lại làm cho cô hưng phấn không thôi.

“Phu nhân, bây giờ cháu vẫn còn nhỏ, về phần kết hôn, có thể không cần cấp bách như vậy đâu, cháu cũng không hy vọng Thiên Triệu có nhiều gánh nặng về tâm lý. Cô khẽ cự tuyệt một chút.

“Giai Trùng, chuyện này ta làm chủ, sau khi kết hôn cháu vẫn có thể đi học như cũ. Đương nhiên, nếu cháu không muốn ta cũng không miễn cưỡng cháu.”

“Không không. Thế nào lại vậy chứ, cháu chỉ là lo lắng Thiên Triệu sẽ không có thời gian để chuẩn bị.” Nói xong, cô nhu tình mà nhìn hắn, nhưng mà hắn cũng chẳng hề cảm kích.

“Nó không cần có thời gian để chuẩn bị đâu, việc này cứ định như thế đi”

“Con không muốn” . Hạ Thiên Triệu không lưu tình mà nói, chưa từng cho Uông Giai Trùng một chút mặt mũi nào.

“Con có ý tứ gì? Chẳng lẽ con vì đứa con gái vô sỉ kia mà trở mặt với mẹ hay sao?” Hạ phu nhân thực tình có chút kích động.

“Mẹ, người vì cái gì mà lại cố ý làm như vậy?” Hắn có chút khó hiểu mà nhìn mặt mẹ mình.

“Vì cái gì?” Hạ phu nhân phẫn nộ mà nói: “Cô ta thực sự là không xứng làm con dâu Hạ gia chúng ta, thực sự cô ta chính là một khắc tinh.”

“Cô ta vừa xuất hiện, con đã phái người giết Hàn Chí Viễn. Tiếp đó lại rảnh tay chặt đứt một ngón tay của huynh đệ. Ngay sau đó, A Kim lại gặp tai họa mà chết; chẳng lẽ như vậy cô ta không phải là kẻ chuyên gây tai họa, có xứng đáng tiến vào Hạ gia không?” Hạ phu nhân nghiêm khắc mà nói đạo lý.

Hàn Nhất Nhất đứng nghe, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Hạ Thiên Triệu, vì cái gì hắn cho tới tận bây giờ cũng không nói cho cô biết hắn phái người giết Hàn Chí Viễn, nghe đến tin tức kia, lòng của cô xác thực có chút xúc động, cũng là có một tầng chua xót.

Người đàn ông này đến tột cùng là đang nghĩ cái gì? Vì sao một chút cô cũng không thể đoán ra?

“Mẹ, người cũng biết con chưa bao giờ thích có người quản con!” Thanh âm nổi giận của Hạ Thiên Triệu vang lên.

“Nhưng ta không phải người khác, ta là mẹ con! Chuyện này đã định như vậy rồi, tháng sau, con phải kết hôn, cho con một tháng mà chơi đùa cùng cùng cô ta là đủ rồi” . Bà châm chọc mà nhìn Hàn Nhất Nhất.

“Hạ phu nhân, tôi không phải đồ chơi, không phải ngài muốn tôi thế nào thì tôi phải làm như thế!” Hàn Nhất Nhất đứng lên, cường ngạnh mà nói. Cô có người cần để ý, cô có cuộc sống phải theo đuổi, cô sẽ không cứ tiếp tục như vậy mà để người khác sắp đặt mình nữa.

“Con trai, con nghe được không? Người ta cần bản không yêu con” . Hạ phu nhân không chút lưu tình nào mà đả kích Hạ Thiên Triệu, bà rất rõ, với sĩ diện của con trai bà nó sẽ tuyệt đối không có khả năng cho phép cô gái kia công khai khiêu khích hắn.

“Hàn Nhất Nhất, cô câm miệng!” Hắn phẫn nộ mà nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt mà cuồng vọng: “Cô phải nhớ kỹ, cô thiếu Hạ Thiên Triệu tôi hai cái mạng”

“Là tôi nợ anh, tôi sẽ trả, nhưng chúng ta nhất định phải có một giới hạn, không phải sao?” Hàn Nhất Nhất dừng cảm tiếp tục nói: “Nếu anh muốn tôi còn sống, anh phải nói cho tôi biết, tôi phải sống như thế nào?”

Hạ Thiên Triệu nhót cô tại biệt thự riêng biệt này, cũng không sẵn lòng cho cô một đáp án. Có một số việc, chẳng phải đã đến lúc phải sáng tỏ sao?

“Cô đã muốn như vậy, tôi thành toàn cho cô” . Thanh âm của Hạ Thiên Triệu lạnh lẽo phun ra từng chữ, từng chữ rõ ràng nói ra: “Một mạng người một tháng, nếu cô có thể vượt qua hai tháng này, cô có thể quang minh chính đại mà ra khỏi nơi này.”

“Được, một khi đã như vậy, thì sau hai tháng kia, chúng ta vĩnh viễn không thiếu nợ nhau”

“Hàn Nhất Nhất, cô đừng đáp ứng sớm như vậy, cô đích thực sẽ hối hận!” Con người hắc tà ác lộ ra ý nghĩ muốn hủy diệt: “Hai tháng này, hết thấy cô đều phải nghe lời tôi, nếu không cả đời này tôi đều đem cô nhốt tại nơi không thấy được ánh nắng mặt trời” . Đột nhiên, hắc dấn tại bên tai của cô khẽ nói: “Về phần chi tiết, buổi tối cô với cô thảo luận” . Miệng của hắc hiện lên một ý cười giảo hoạt, không cho người khác phát hiện ra.

Hàn Nhất Nhất rùng mình. Con mắt trong veo chậm rãi chuyển thành sợ hãi cùng lo lắng. Cô hiểu được lời hắc nói có ý nghĩa gì.

Hạ phu nhân nhẹ tay mà khoát lên vai Uông Giai Trùng, nhẹ giọng hỏi han: “Giai Trùng, nếu là hai tháng sau, cháu cùng Thiên Triệu kết hôn, cháu có ý gì hay không?”

Uông Giai Trùng cúi đầu, cắn môi, chậm rãi ngẩng đầu, bày ra một cái mỉm cười hoàn mỹ: “Bá mẫu, ta có thể?”

“Uông Giai Trùng, cô nếu muốn tốt, gả cho Hạ Thiên Triệu tôi cũng không phải là một chuyện vui gì” . Hạ Thiên Triệu nói với cô ta, thủy chung vẫn là còn sót lại một phần thương hại, bởi vì hắc cùng cô quen biết đã lâu, đối với hắc cô chẳng khác nào một người em gái.

“Em không sợ!” Cô cười đối mặt hắc, miễn là nhìn thấy hắc, ánh mắt thâm thúy của hắc, cô liền cảm thấy chính mình tràn đầy năng lượng.

Hạ Thiên Triệu nắm lấy áo khoác, nói vài câu đơn giản rồi rời đi.

“Giai Trùng đi tiễn Thiên Triệu” . Hạ phu nhân ở trước mặt lên tiếng nói, Giai Trùng mỉm cười chạy nhanh theo sau Thiên Triệu.

.....

“Hạ phu nhân, đồ của tôi người có thể trả lại cho tôi không?” Hàn Nhất Nhất vươn tay.

“Chờ hai tháng sau cô thuận lợi mà rời khỏi Hạ gia, ta nhất định sẽ tìm cơ hội trả lại cho cô. Nếu không, cô có muốn cũng sẽ không thấy được nó, còn có, chuyện này ngoại trừ chúng ta biết, nếu để cho bất kì người nào biết nữa, cô cũng đừng mơ tưởng sẽ nhìn thấy nó” . Hạ phu nhân lạnh lùng mà nói, giờ phút này cô chẳng cần phải giả bộ nhân từ.

Hàn Nhất Nhất cắn răng, cô buộc lòng phải gật đầu đáp ứng: “Được, nếu ngài đến lúc đó không trả lại cho tôi, tôi nhất định sẽ để ọi người biết.”

“Dĩ nhiên. Hai tháng này cô tốt nhất thành thật một chút!” Hạ phu nhân cảnh báo.

Hàn Nhất Nhất nhủ thầm với chính mình nhất định phải nhẫn nại, chỉ cần qua hai tháng này, cô sẽ có tự do thật sự, cô liền có thể rời đi xa khỏi nơi thị phi này.

Uông Giai Trùng mang theo vẻ mặt hớn hở như mùa xuân đi tới, ngọt ngào mà kêu: “Bác gái.”

Trên khuôn mặt Hạ phu nhân nở ra một nụ cười thực sự ảm áp so với sự lạnh lùng ban nãy quả là quá đối lập: “Buổi tối sang nhà bác ăn cơm, bác cho người hầu chuẩn bị chút đồ ăn cháu thích đây.”

“Cám ơn bác gái!” Cô ta ngọt ngào mà đáp lại, hai người thân thiết thảo luận thích ăn cái này không thích ăn cái kia, đem Hàn Nhất Nhất trở thành người vô hình trong mắt họ.

Hàn Nhất Nhất nhìn chăm chú Uông Giai Trùng, trong lòng một trận lại một trận đau đớn, cô cảm thấy mình có chút không hiểu nổi cô ấy.

“Bác gái, cháu muốn cùng Nhất Nhất tâm sự, chúng cháu là chị em tốt đã lâu cũng không nói chuyện phiếm.” Cô ta nhẹ giọng mà nói.

“Tôi phải nhớ đến ăn cơm, bác cháu mình cùng bàn luận về chuyện Thiên Triệu còn bé.” Ý cười trên mặt Hạ phu nhân càng lúc càng thêm sâu.

Ông Giai Trùng nhìn theo Hạ phu nhân rời đi, mới đưa ánh mắt dừng ở trên người Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất nhìn phía cô ta, lộ ra một tia hữu hảo mà mỉm cười, dù sao trong lòng cô thực sự là có chút áy náy.

“Giai Trùng” Cô đến gần Ông Giai Trùng, vươn tay muốn nắm lấy tay cô ta.

Ông Giai Trùng theo bản năng tránh né, khuôn mặt không còn chút ủy khuất nào mà tươi cười nhìn cô, trong lòng Hàn Nhất Nhất đột nhiên chấn động.

“Giai Trùng, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” cô chân thành nói, ánh mắt chân thành nhìn Giai Trùng

“Chúng ta còn gì để nói sao?” Lời nói của Giai Trùng thốt ra mang đầy khinh bạc

“Mình nghĩ cậu hiểu lắm.” Hàn Nhất Nhất trực tiếp nói ra vấn đề.

“Hiểu lắm?” Trong ngực Ông Giai Trùng giống như có một chiếc kim đâm vào, nói: “Cậu quần áo không chỉnh tề, nằm ở trên sofa, Thiên Triệu lại ở bên cạnh, cậu cảm thấy có hiểu lắm trùng hợp như vậy sao?”

Dưới suy nghĩ của Ông Giai Trùng, bất luận là như thế nào, cô ngay từ đầu tiên đã nói cho Hàn Nhất Nhất biết, người cô yêu là Hạ Thiên Triệu, là người cô yêu cả đời, mà Hàn Nhất Nhất cũng đã hứa hẹn với cô, Hàn Nhất Nhất sẽ không yêu một người đàn ông như Hạ Thiên Triệu.

“Sự tình thực sự không phải như cậu trông thấy, cũng không phải như suy nghĩ của cậu.” Hàn Nhất Nhất không biết nên giải thích thế nào, sự việc xảy ra trước mắt làm cho cô hết đường chối cãi.

“Được, nếu đã không phải như tôi trông thấy hay như suy nghĩ của tôi, vậy cậu nói cho tôi biết, đến tột cùng sự thật là như thế nào?” Ông Giai Trùng theo lời của cô hỏi tiếp, nhất định bắt cô phải có một lời giải thích. Đây đã là cho cô một cơ hội giải thích rồi.

72. Chương 72: Chuyện Xấu 2

“Nếu mình nói với cậu, mình thật sự có yêu một người, nhưng không phải là Hạ Thiên Triệu, cậu có tin không?” Duy nhất Ông Giai Trùng hiểu lắm ý niệm của cô, thì cô phải thẳng thắn nói cho cô ta biết, cô yêu thương một người đàn ông khác, vẫn có thể xem là một lời giải thích tốt.

“Cậu yêu thương người khác?” Ông Giai Trùng có chút khó tin mà nhìn cô.

“Giai Trùng, cậu có nhớ rõ không? Ở Canada có thời điểm, mình từng nói cho cậu nghe, có một người đã cứu mình, mà ngay tại mấy ngày trước, mình lại gặp người đó.” Hàn Nhất Nhất tin tưởng, chuyện này, Giai Trùng nhất định có ấn tượng, đó là lần duy nhất ở trước mặt Ông Giai Trùng cô đề cập tới người đàn ông.

“Cậu nói là người đàn ông ba năm trước đây sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa thời điểm này lại gặp lại nhau, bọn mình đều nhận ra đối phương, tại thời khắc đó trong lòng mình liền cảm thấy rất hồi hộp. . . hơn nữa. . . .” Hàn Nhất Nhất có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Nếu là như thế, vì cái gì cậu không đi tìm anh ta, ngược lại, lại ở nơi này của Thiên Triệu chứ?” Ông Giai Trùng khó hiểu hỏi, đối với sự tình ngày đó của Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất, có nhiều sự tình mà cô không biết, mà cậu ấy, cho tới bây giờ cũng không nói.

“Không phải mình không nghĩ tới ra đi, mà là mình không đi được.” Ánh mắt Hàn Nhất Nhất thực sự là có chút ý muốn tránh né. Cô đang suy nghĩ là phải dùng cách gì mới có thể không làm cho Giai Trùng hiểu lầm và khó chịu.

“Cậu có ý gì?” Khuôn mặt Ông Giai Trùng thực sự là có chút hơi biến sắc.

“Mình chưa từng nói với cậu, mẹ mình đã chết, mình vì báo thù ẹ mà đi tới sông bạc, ở đó mình gặp Hạ Thiên Triệu, là anh ta đem mạng của tôi mua về đây, cho nên mình tạm thời không đi được, vừa rồi cậu cũng nghe tới rồi, hai tháng, chỉ cần hai tháng thôi mình sẽ hoàn toàn rời khỏi nơi này.” Cô đơn giản nói xong.

“Hàn Chí Viễn cũng bởi vì cậu mà bị Thiên Triệu sát hại phải không?” Ưông Giai Trùng hỏi.

Tâm trí Hàn Nhất Nhất có chút run rẩy, nếu không phải Hạ phu nhân nói ra, cô căn bản không biết Hàn Chí Viễn đã chết: “Đúng, dùng mạng của mình để đổi, nhưng là do trước kia mình không biết cậu và anh ta có biết nhau” .

Hàn Nhất Nhất cố gắng nói dối, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sự hiểu lầm của Ưông Giai Trùng.

“Mình hỏi cậu, cậu và Thiên Triệu đã xảy ra chuyện không nên xảy ra hay chưa?” . Ưông Giai Trùng miễn cảm như thế làm sao lại không biết, nhưng cơ bản là cô ta muốn nghe Hàn Nhất Nhất nói ra một cách rõ ràng.

Hàn Nhất Nhất đích thực dùng sức nắm chặt một góc áo, cô thực sự đã phát sinh quan hệ không nên phát sinh sao? Nếu không có, thì vết máu xử nữ của cô giải thích thế nào? Nếu đã xảy ra, chính là quá trình lại không nhớ gì, vậy nên giải thích thế nào?

Vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Thấy Hàn Nhất Nhất không nói, Ưông Giai Trùng tức giận mà hỏi: “Cậu rõ ràng biết tôi yêu Thiên Triệu, vì cái gì cậu lại làm như vậy? Cậu đã nói cậu sẽ giúp tôi, nhưng đến kết cục tôi mới phát hiện ra cậu đều gạt tôi, cậu muốn tôi tin tưởng cậu sao? Cậu muốn tôi phải tin tưởng cậu như thế nào đây?”

Ưông Giai Trùng có chút kích động, có đôi khi, tâm lý con gái rất kì quái nhất, cô ta có thể cho phép và tha thứ người đàn bà khác âu yếm với người đàn ông mà cô ta yêu, nhưng không thể tha thứ cho chính bạn thân của mình thật sự có quan hệ với người mà cô ta yêu thương.

Người mà Ưông Giai Trùng cô yêu nhất chính là Hạ Thiên Triệu, nên nhất định cô phải cùng người đàn bà khác chia sẻ hân, Ưông Giai Trùng vô số đêm đã tự nhủ phải chấp nhận sự thật này.

“Mình cùng anh ta thật sự không giống như cậu tưởng tượng, cậu hãy tin mình, được không? Mình hứa với cậu, chỉ cần qua hai tháng này, mình sẽ không dây dưa với Hạ Thiên Triệu nữa!”

“Không, tôi không đồng ý!” Hàn Nhất Nhất mạnh mẽ đứng lên, kiên quyết phản đối.

Hạ Thiên Triệu không nhanh không chậm đứng lên, tới gần cô, tay nhẹ nhàng nâng cằm của Hàn Nhất Nhất lên, tà ác cười nói: “Hàn Nhất Nhất, cô không phải ngu ngốc, tôi cũng không phải ngu ngốc, đàn ông vì đàn bà làm một việc, luôn đòi hỏi đàn bà việc này việc nọ, bởi vì trên đời này không có việc vô duyên vô cớ mà trợ giúp, huống chi tôi đối với cô cũng không có tình cảm.” (tình cảm lời ra còn ra về @. @)

“Nếu thiếu gia Hạ Thiên Triệu anh đã không có cảm tình với tôi, anh muốn đàn bà như thế nào sẽ đều có, cần gì phải cùng một người đàn bà mà mình không có cảm tình làm chuyện khiến cho người ta phải ghê tởm kia.” Trong tâm trí của Hàn Nhất Nhất mà nói, chuyện giữa nam và nữ luôn tồn tại một bóng ma.

“Ha ha.” miệng của hân nhẹ dán lên trán của cô khẽ hôn một cái: “Tôi đã quên nói cho cô biết, cùng với người đàn bà mà mình không có cảm tình làm cái chuyện giống như cô nói là ghê tởm đó mới có thể làm cho tôi không thấy áp lực, bởi vì tôi chỉ là phát tiết mà thôi, cô phải cảm thấy may mắn, bộ dạng của cô trông như vậy, mà Hàn Nhất Nhất cô lại có thể trở thành thứ đồ cho Hạ thiếu tôi đây phát tiết.”

Trên mặt hân tất cả đều là vẻ châm chọc.

“Hạ Thiên Triệu, kỳ thực tôi có khả năng làm rất nhiều, rất nhiều chuyện!” Hàn Nhất Nhất ngăn chặn phần uất trong lòng, đem chuyện để chuyển đề tài, cô khờ dại nghĩ rằng, có lẽ Hạ Thiên Triệu sẽ thích.

“Phải không? Nói xem cô sẽ làm cái gì?” Hạ Thiên Triệu hưng phấn nhìn cô, hân muốn nhìn xem cô gái trước mắt này tốt cùng là muốn dùng điều kiện gì để trao đổi với hân.

“Tôi có thể làm việc nhà, còn làm rất nhiều đồ ăn ngon miệng” .

“Đó là việc người hầu sẽ làm” . Hấn không chút khách khí nói.

“Tôi có thể là quần áo, quần áo mặc vài lần sẽ giống hết quần áo mặc lần đầu.” Hàn Nhất Nhất chưa từ bỏ ý định.

“Thứ tôi chán ghét nhất là mặc lại quần áo lần thứ hai” . (lắm tiền đừng hỏi)

“Tôi không sợ chịu khổ, tôi có thể trở thành nhân viên cấp dưới của anh, tôi chỉ cần có cơm ăn, có chỗ ở là được, tôi không cần tiền lương”

“Tôi không thiếu nhân công, tôi lại càng không thiếu tiền!”

“Tôi có thể mát xa, tôi có thể giảm bớt áp lực công việc của anh!” Đây là Hàn Nhất Nhất liều mạng nghĩ đến, trước kia cùng mẹ sống cực khổ, mẹ làm nhiều việc nặng nhọc, cô từ nhỏ đã để ý, để làm giảm bớt nặng nhọc ẹ, cô thường xuyên mát xa ẹ, ít ra cũng có thể làm cho người thoải mái một chút.

“Nữ mát xa chuyên nghiệp so với cô tốt hơn rất nhiều!” Hạ Thiên Triệu căn bản là không cho cô một cơ hội.

Mặt Hàn Nhất Nhất càng lúc càng lạnh, nhìn thấy vẻ mặt hấn cũng trở nên lãnh đạm, kỳ thật cô đã sớm biết sẽ như thế, Hạ Thiên Triệu là một người đàn ông như vậy sao có thể bỏ qua cho cô chứ?

“Có điều. . . ?” Hạ Thiên Triệu nhìn biểu hiện trên mặt cô, cố tình trêu đùa cô.

“Có điều cái gì?” Khuôn mặt Hàn Nhất Nhất đích thực có chút chờ mong.

“Chỉ cần tôi ở thành phố F, buổi tối sẽ về nhà dùng bữa, cô phải chuẩn bị bữa tối cho tốt; quần áo của tôi phải sạch sẽ; đến lúc tôi mệt mỏi sẽ phải đến mát xa!” Sau khi nói xong hấn mang theo tà ý mà ghé sát thân thể của hấn vào cô: “Tình tiết không bị Hạ Thiên Triệu tôi hạn chế!”

“Hạ Thiên Triệu, người.” Hàn Nhất Nhất nhìn thấy vẻ mặt vô lại của hấn đang cười cợt nhìn mình, biết chính mình lại một lần nữa bị hấn đùa giỡn.

“Hàn Nhất Nhất, nếu thật sự muốn rời khỏi tôi, hãy sắm vai này cho tốt trong hai tháng, nếu không, ngay cả cơ hội cô cũng không có” . Biểu tình của Hạ Thiên Triệu đột nhiên lạnh lùng: “Chỉ cần là Hạ Thiên Triệu tôi muốn gì đó, nếu không chiếm được tôi sẽ phá hủy nó”

Tay hấn buông lỏng, Hàn Nhất Nhất tựa như một viên trân châu vỡ nát từ ngã ngồi xuống, Hàn Nhất Nhất có một chút kinh hoàng khi nhìn mặt Hạ Thiên Triệu không có một tia biến hóa.

.
. Biệt thự Hạ gia, trong bữa tối.

Hạ phu nhân đứng lên giới thiệu: “Đây là Ôn Giai Trùng, Ôn tiểu thư là vị hôn thê của Thiên Triệu, từ giờ mọi người cũng nên biết cô ấy là người Hạ gia”

Hạ phu nhân vừa nói xong, không chỉ có những người trên bàn cơm ngạc nhiên, mà ngay cả người hầu cũng kinh hãi, phải biết rằng Hạ Thiên Triệu đại thiếu gia chưa từng đồng ý với phu nhân mang người vào cửa, tuy nhiên Ôn Giai Trùng cũng là một ngoại lệ, mà cô ta là do phu nhân giới thiệu, cho thấy vị Ôn tiểu thư này không thể khinh thường.

Ôn Giai Trùng lễ phép mà cúi người xuống một chút: “Chào mọi người, nếu Giai Trùng có gì làm chưa tốt, mong mọi người bỏ qua cho”

“Hôm nay cũng thật náo nhiệt a, tôi nguyên tưởng rằng Thiên Triệu phu nhân sẽ là một người quái dị kia, không nghĩ tới vẫn là một mỹ nhân khuynh thành” Ngải Châu Bích có dừng khí cười lớn nói, trong không khí bỗng chốc phẳng phất mùi vị kì quái

“Làm cho dì Ngải chê cười.” Ôn Giai khẽ mỉm cười mà nói.

Một tiếng dì Ngải làm cho Ngải Châu Bích trong nháy mắt đã cụp mắt xuống, Hạ phu nhân nhìn thấy biểu cảm này, tuy trong lòng rất vừa ý nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn là lạnh lùng.

“Cháu Giai Trùng xin chào bác trai” . Cô ta cười ngọt ngào, nhu thuận như lúc còn nhỏ.

Hạ Trảm Bằng gật gật đầu: “Ngồi xuống đi!” , ngữ khí ôn hòa.

Nhìn khuôn mặt Hạ phu nhân có ý cười, ông thông minh hiểu được Hạ phu nhân tìm một cô gái ngọt ngào vào cửa chẳng qua chỉ là muốn khống chế để Hạ Thiên Triệu cưới vợ. Tuy nhiên, với cô vợ này của Hạ Thiên Triệu, Trảm Bằng thật sự không coi trọng.

“Lão gia, tôi có thể cầu lão gia một việc?” Ngải Châu Bích thành khẩn mà ủy khuất nhìn Hạ Trảm Bằng.

“Có chuyện gì cứ nói!” Hạ Trảm Bằng không có biểu tình gì quay lại nhìn.

Hạ phu nhân cười ở trong lòng, nghĩ thầm, còn không phải là đứa con gái bảo bối của cô gặp họa lớn sao; nhưng ngoài mặt không lộ ra biểu tình gì, chính là chờ xem kịch hay được diễn tốt.

“Lão gia, gần đây Bằng Bằng xảy ra chuyện làm tôi rất đau đầu, cho nên chính tôi liền đi chùa cầu xin bình an cho Bằng Bằng, trong chùa có sư phụ già nói cho tôi biết, ngũ hành của Bằng Bằng thiếu mạng thổ, cần ngọc hộ thân, mà ngọc này tốt nhất nên là loại ngọc quý hiếm nên muốn mạo phép mượn ngọc của tổ tiên truyền lại cho Bằng Bằng đeo một thời gian được không, chờ cho khoảng thời gian này qua sẽ ngay lập tức trả lại!” Ngải Châu Bích thông minh mà đem đề tài dẫn tới ngọc bội bà ta biết chuyện năm đó lão phu nhân đem ngọc gia truyền đưa lại cho Hạ Trảm Bằng, tuy nhiên từ đó tới nay không thấy Hạ Trảm Bằng từng mang qua, vậy thì miếng ngọc bội kia đi đâu?

Liên tưởng tới vẻ mặt khác lạ của Hạ phu nhân khi nhìn thấy miếng ngọc bội kia bà dám đảm bảo ngọc bội này chính là ngọc bội mà mẹ Hạ Trảm Bằng truyền lại, cho nên liền thả con săn sắt bắt con cá rô mượn chuyện con gái ra làm mỗi nhử.

“Châu Bích, đồ gia truyền là thứ cô nói mượn là có thể mượn được sao.” Biểu tình của Hạ phu nhân rõ ràng có biến hóa.

“Tổ truyền đó chính là dùng để phù hộ cho con cháu, Bằng Bằng là cháu gái Hạ gia, vì cái gì mà không thể mang đi? Chẳng lẽ chị lại hi vọng Bằng Bằng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao? Tuy rằng nó không phải là do chị sinh ra, nhưng ít ra nó cũng mang dòng máu Hạ gia, chị sao có thể nhẫn tâm như vậy?” Nói xong, nước mắt bà ta đã vòng quanh hốc mắt.

“Tôi rõ ràng không có ý tứ này, cô vì cái gì nhất định phải nói xấu tôi?” Hạ phu nhân không tình nguyện mà hạ ngữ khí xuống vài phần, cũng không có ý định để cho Hạ Trảm Bằng lại nhớ đến ngọc bội.

Hạ phu nhân lạnh lùng mà nhìn thoáng qua Ngải Châu Bích, lại phát hiện ánh mắt của bà ta có một bộ dạng đặc ý, bà kinh ngạc.

Ngải Châu Bích nhìn về phía Hạ Trảm Bằng, nhẹ giọng trêu mếu: “Lão gia, tôi biết tôi từng quá chiều chuộng Bằng Bằng, cho nên nó mới thường xuyên gây họa, tôi cũng biết tôi sai lầm rồi, hiện tại tôi chỉ mong Bằng Bằng bình an khỏe mạnh, sau đó tìm một người đàn ông thật tốt mà kết hôn, sống hạnh phúc tới cuối đời, vậy là tâm nguyện người làm mẹ như tôi đã hoàn thành rồi. Tôi tin trong lòng lão gia, cũng hi vọng con của mình đứa nào cũng đều khỏe mạnh.”

Lời của bà ta tình ý chân thành, những câu nói biểu lộ tình cảm của người mẹ với đứa con.

Hạ Trảm Bằng ngẩng đầu nhìn bà ta, nước mắt nhộn nhạo nơi khóe mắt, nhớ đến mấy năm nay chính mình đối xử với người thân lạnh lùng, trong lòng cũng có chút áy náy, giọng nói cũng trầm xuống: “Bà bảo lão Trương đi mua ngọc bội cao cấp đưa cho Bằng Bằng”

“Lão gia, không phải như thế, ông hiểu lầm!” Ngải Châu Bích vội vàng giải thích.

“Ngải Châu Bích, lão gia nếu đã đồng ý cho Bằng Bằng một miếng ngọc bội cao cấp rồi, bà chỉ cần nói lão Trương muốn đánh khối ngọc bội thành cái dạng gì thôi.” Hạ phu nhân cố gắng không phát hỏa, uyển chuyển nói.

“Như vậy cũng tốt”. Ngải Châu Bích đột nhiên không nhanh không chậm đứng lên, nửa khóc nửa cười mà nói: “Đại sư nói, Bằng Bằng phải mang khối ngọc có hai đặc điểm, khác đi một chút cũng không thể được!”

“ Hai đặc điểm? Chỉ cần thật sự có, Hạ gia sẽ thay Bằng Bằng tìm được, dù sao chúng tôi đều hi vọng về sau Bằng Bằng mạnh khỏe vui vẻ!” Hạ phu nhân rộng lượng nói, trong lúc này, bà nhất thiết phải làm một

phu nhân thật tốt mới được.

“Thứ nhất: ngọc này phải có màu vàng, thứ nhì, ngọc này bên trong phải có một chữ “an”!” Hoàng ngọc vốn là khan hiếm, còn muốn ở trong khắc một chữ “an” vào cũng không phải chuyện dễ, mà hai yêu cầu này, Hạ phu nhân cũng biết là phù hợp với miếng ngọc gia truyền.

Lời này vừa nói ra, tất cả những người có mặt trên bàn ăn đều kinh sợ.

“Đại sư kia là ai?”

“Loại ngọc này tôi đã thấy”

Hạ Trảm Bằng Bằng cùng Ôn Giai Trùng đồng thời nói ra cùng một lúc, không khí lập tức trở nên quỷ dị khác thường.

Ánh mắt của Hạ Trảm Bằng đang từ trên người Ngải Châu Bích nhanh chóng chuyển dời tới Ôn Giai Trùng, lo lắng cùng bức thiết mà truy vấn: “Mau nói ra, cô nhìn thấy ở đâu?”

Ôn Giai Trùng bị Hạ Trảm Bằng nhìn, vẻ mặt sợ hãi tới mức không biết nên nói hay không nói ra sự thật, con người này tựa hồ đang phản ứng thái quá.

Mà giờ phút này, Hạ phu nhân, so với mọi người còn lo lắng hơn nhiều, bà ta đưa mắt nhìn Ôn Giai Trùng, nháy mắt với cô ta. Nếu Ôn Giai Trùng nhìn thấy thì chắc chắn là ở chỗ của Hàn Nhất Nhất, nếu để Hạ Trảm Bằng biết được điều này, nhất định sẽ là đại họa.

Ôn Giai Trùng có chút bất an, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lại nhìn đến ánh mắt của Hạ phu nhân, cô ta có chút áy náy nói: “Bá phụ, kỳ thực ý của cháu là ngọc bội dạng vậy có đọc qua trong sách, ý cháu là loại ngọc này quả thực có thể mua được.” Hạ Trảm Bằng đột nhiên là nhụt ý chí, vẻ mặt như là mất mát và đau thương; Hạ phu nhân nhìn thấy vẻ mặt này, tâm đột nhiên nhói đau, đã trải qua nhiều năm như vậy, ông ta một chút cũng không quên, cũng vẫn nhớ.

Ngải Châu Bích nhìn biểu tình trên mặt Hạ Trảm Bằng thấy rằng sự tình không đơn giản như bà ta tưởng tượng, xem ra khối ngọc bội này đối với Hạ Trảm Bằng có ý nghĩa không nhỏ, bằng không ông ta sẽ không kích động như vừa rồi.

“Dương Tình, tôi không tin lần này không hại chết được bà. Cứ ngồi đấy chờ xem, tôi nhất định phải biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra”. Ngải Châu Bích trong lòng oán hận nghĩ thầm.

“Vị đại sư kia là ai? Vì sao phải đúng là khối ngọc kia mới chịu?” Hạ Trảm Bằng Bằng ôm tia hi vọng cuối cùng mà nhìn Ngải Châu Bích.

“Lão gia, đại sư cho rằng chữ “An” đại diện cho sự bình yên, mà hoàng ngọc phải là loại quý hiếm, nếu có cả hai yêu cầu kết hợp lại mới là tốt nhất.” Cái gọi là đại sư thật ra là do Ngải Châu Bích tự biên tự diễn, cho nên giờ có chút bất an trong lòng.

“Nói cho ta biết đại sư kia danh hiệu là gì, tới ngày mai đi gặp ông ta.” Dù phải đưa ra hình thù đặc biệt của khối ngọc này, nhưng chỉ cần một tia hi vọng, Hạ Trảm Bằng cũng không bỏ qua.

“Lão gia, vị đại sư này không dễ dàng gặp người lạ, nếu ông muốn gặp, tôi gọi điện thoại hẹn trước với bà ta sau đó chúng ta đến gặp, không lại làm phiền bà ấy!”. Ngải Châu Bích vội vàng tìm lý do.

Hạ phu nhân cũng vội vàng vào hát bè: “Ngải Châu Bích nói đúng, dù sao vẫn là ẩn nhân tu hành rồi, vẫn là nên hẹn trước, cơm nước xong Ngải Châu Bích hẹn rồi ngày mai tôi cùng ông đi một chuyến”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-ba-dao>